

ВОЛФГАНГ ХОЛБАЙН КРАЛИЦАТА НА БУНТОВНИЦИТЕ

Част 3 от „Черити“

Превод от немски: Красимира Данчева, 1995

chitanka.info

1

Първо: Локализация: Едно студено помещение от стомана. Всички страни абсолютно еднакво дълги — около два метра. Приятна температура — осемнайсет, може би дваисет градуса. Мебели почти няма — една тясна нетапицирана кушетка; отдясно до вратата на височината на погледа един интеркомуникационен екран, под него един-единствен червен бутон. Самата врата е масивна, по-висока от човешки ръст, без видим отключващ механизъм. Помещението се отваря само отвън. Въздухът мирише стерилно; въздух от климатична инсталация, грижливо филтриран.

Второ: Описание и оценка на положението: Той е сам. Пристигнал преди невъзможен за по-точно определяне период от време и с все още недефинирана задача.

Трето: Активност: Никаква.

Фаза на покой: Време за субективни впечатления.

Кайл беше сам, слушаше внимателно равномерното, тежко туптене на сърцето си и се опитваше да изработи ритъм, по който да може да измерва хода на времето. Преди мигове беше дошъл отново в съзнание и бе отворил очи. Бавно, със същата отмереност, която отличаваше всички негови движения и която така ужасно можеше да заблуди за истинската бързина, на която беше способен, той се изправи в леглото си, погледна за момент студеното видеооко вдясно до вратата и зае обичайната си чакаща поза: седнал изправено, с леко превити напред рамене и кръстосани крака. Непредубеден наблюдател би сметнал, че спи. Но той не спеше.

Кайл не спеше никога. Той не знаеше какво е сън, а ако знаеше, би го приел като пилеене на време и енергия.

Времето минаваше.

За неговата задача беше без значение колко, но въпреки това нещо вътре в него точно регистрираше: четири хиляди удара на сърцето — повече от три часа, при забавената дихателна и сърдечна дейност, на които той бе настроил тялото си. Тогава подът започна да

вибрира — съвсем леко наистина, но достатъчно осезаемо, за да накара Кайл да коригира собствената си преценка на ситуацията. Очевидно се намираше не в сграда, а в транспортно средство — кораб или може би много голям транспортен самолет, в който, изглежда, го бяха пренесли, докато е бил в безсъзнание.

Едва доловимо бръмчене проникна в съзнанието му и Кайл отвори очи в същия момент, когато плъзгащата метална врата се отвори. Пулсът и дишането му отново се ускориха, а една кратка, само отчасти осъзната команда, накара една хиперсенсibiliзирана жлеза в тялото му да отдели в кръвоносните му съдове подобно на адреналин вещество.

Когато вратата се отвори докрай и силуетът се появи, Кайл беше готов.

Един хуманоид и едно същество от прислугата влязоха в помещението. Кайл бегло разгледа четириръкото — обикновена външност, среден ръст, но малко по-прецизни и по-бързи от обичайните движения. Кайл автоматично го причисли към членовете на елитната каста и после насочи вниманието си към хуманоида. Мъжът беше малко по-висок от него, малко по-строен, но въпреки това малко възпълен. Кожата му беше някак прекалено бледа. Мъжът не беше в най-добра форма. Очевидно беше един от коренните жители на света, в който и той, Кайл, беше на служба. Огненочервеното „М“ на Морон, което бе татуирано на дясната му китка, доказваше, че е упълномощен да издава нареждания.

Кайл пренебрегна съществото от прислугата и пристъпи половин крачка напред към хуманоида. Лицето му остана безизразно. Засвидетелстването на банална любезност не влизаше в задълженията му.

— Ти си...?

— Кайл — отвърна Кайл, когато хуманоидът не довърши въпроса си, а само го погледна изпитателно. — Мегабоец първи клас, командирован в...

— Зная — прекъсна го хуманоидът. Гласът му издаваше нервност, а Кайл регистрира и други явни признаци на страх — ускорено дишане, силно изпотяване, къси, резки движения на пръстите и очите, които не се подчиняваха на съзнателен контрол. Кайл не разбираше причината за този страх — или тъкмо напротив: това беше

недвусмислен страх от НЕГО. Но той не разбираше защо хуманоидът се страхува. Ако беше в състояние, Кайл вероятно би изпитвал презрение.

— Спести си всичките тези глупости — продължи мъжът след дълга, нервна пауза. — Зная кой си. Аз съм Даниел.

Кайл кимна. Това беше името, което му бяха съобщили.

— Аз съм на вашите заповеди.

— И това зная — промърмори Даниел. Погледът му се стрелна по лицето на Кайл, за момент се спря върху очите и се плъзна нататък. — Известна ли е задачата ти?

Кайл леко кимна.

— Отчасти.

— Отчасти? Какво трябва да означава това? — Пулсът на Даниел продължи да се ускорява. Хуманоидът закричи неспокойно насамнатам в малката кабина. — Как така те пращат тук, след като...

Млъкна по средата на думата, изглежда гневно Кайл и сви ръце в юмруци.

Кайл не разбираше този изблик на гняв. Гневът беше вредно чувство и човек с положението на Даниел би трябвало да го знае. Той, Кайл, не се бе провинил в нищо. Не беше необходимо да знае подробности, преди да започне работа. Кайл се питаше как така са назначили едно толкова невъздържано същество като хуманоида Даниел за губернатор на цяла една планета, но, разбира се, не спомена гласно нищо за това.

— Задачата е проста — продължи след известно време Даниел. — Ти ще търсиш някого. Един човек. Една... жителка на тази планета, ако щеш.

Той заповеднически вдигна ръка. Съществото от прислугата връчи на Кайл прозрачен пластмасов плик, в който се намираха една голяма цветна снимка и два миниатюрни информационни чипа. Кайл хвърли бегъл поглед на снимката, върна я обратно на Даниел и пхна чиповете в един от джобовете на колана си, без дори да ги погледне.

Кой знае защо, това, изглежда, ядоса Даниел. За секунда той изглежда гневно Кайл, после рязко се обърна и напусна камерата, без да каже нито дума повече.

Кайл го последва. Вече не се опитваше да открие обяснение за странното поведение на Даниел. Това не влизаше в задачата му.

Плътно след Даниел и съществото от прислугата той прекоси кораба. Идентифицира го като тежък транспортен глайтер — примитивна, но изключително ефективна конструкция, каквито се използваха в много светове през първата колонизационна фаза.

Корабът вече бе кацнал. Двете врати на шлюза бяха отворени, а една широка, съвсем леко наклонена рампа водеше надолу към повърхността на планетата.

Докато следваше Даниел, Кайл бързо и рутинирано се оглеждаше на всички страни. Обикновеното жълто слънце от тип А. Самата планета — поне мястото, където се намираха — пустинна, гореща; малко по-суха, отколкото неговата конструкция предвиждаше. На север — руините на опожарен до основи град, на юг — огромна, изпепелена от суша равнина. Много малко, и то съвсем примитивни форми на живот — лишеи и храсти, насекомоидни живи същества. Почти никаква влажност на въздуха.

Кайл почти незабележимо коригира съдържанието на течности в тялото си, промени структурата на кожата си и забави ритъма на дишането си; в същото време стесни зениците си, за да нагоди остротата на зрението си към ярката светлина. Когато слезе от рампата след Даниел, вътрешно се бе превърнал в свършен обитател на пустинята — в едно същество, което дни, ако не и седмици наред, би могло да разчита на собствените си водни запаси и което не знае що е изтощение или слабост.

Даниел се спря, обърна се нетърпеливо и, изглежда, се канеше да каже нещо, но за момент замълча, загледан в Кайл с очевидно смущение. Кожата му бе потъмняла, а очите му сега лежаха по-дълбоко в орбитите си, за да се запазят от ярката слънчева светлина. От явното объркване на Даниел Кайл заключи, че планетянинът има незначителен опит в общуването с мегабойци. Този свят беше млад. Възможно беше Кайл да е първият ловец, изпратен тук.

Кайл грижливо регистрира това предположение и реши да го провери възможно най-скоро. Ако действително беше вярно, то той имаше известно предимство пред планетянина.

Най-после Даниел преодоля смущението си и посочи с ръка първо Кайл, после разрушения град на север.

— Нашите глайтери изгубиха следите на капитан Леърд на по-малко от сто мили на юг оттук — каза той. — Можеше да те оставя

там, но ми казаха да те доведе тук. Както изглежда, господарите те смятат за един вид куче търсач.

— Точно така — кратко каза Кайл. — Възможно е, макар и не много вероятно, обектът умишлено да е оставил лъжлива следа.

— Обектът? — Лявата вежда на Даниел леко се повдигна нагоре.

Кайл не разбираше защо, но му се струваше, че не открива одобрение в тази дума. Капитан Леърд, както и Даниел, бяха от един и същ биологичен вид. Възможно бе той да изпитва подсъзнателно вродено чувство на солидарност. Кайл старателно регистрира и това подозрение и го прибави към оскъдната информация, която му бяха предоставили за обитателите на този свят.

— Както искаш — каза Даниел. — За мен е все едно как ще я наричаш. Ще намериш капитан Леърд. Как и по какъв начин — това няма никакво значение. Доведи я при мен — жива. Това е важното, разбираш ли?

Кайл мълчеше. В продължение на няколко секунди Даниел го гледаше така, сякаш очакваше отговор, после гневно тръсна глава и посочи към транспортния глайтер.

— Твоето оборудване...

— Не се нуждая от никакво допълнително оборудване — невъзмутимо го прекъсна Кайл.

— Никакво оборудване?

— Имам всичко, което ми е необходимо. — В потвърждение на думите си Кайл потупа с ръка колана си с инструменти — напълно излишен жест. Но той се бе научил да се нагажда към окръжаващите го. За него мимикрията означаваше много повече от външна маскировка. — Имате ли и други заповеди? — Този въпрос също беше излишен, но колкото по-рано започнеш да се приспособява към не непременно логичните правила за поведение на планетяните, толкова по-добре.

За секунда Даниел стисна устни. После рязко поклати глава.

— Не. Можеш да започваш.

Кайл понечи да се обърне, но Даниел го задържа.

— Ще ми се обаждаш на всеки дванайсет часа — каза той.

Кайл кимна.

— А... знаеш ли какъв е лимитът ти от време?

— Двеста и четирийсет часа — потвърди той.

Този път той изчака, за да разбере дали Даниел отново ще го повика обратно, но той не го направи. След няколко секунди Кайл най-сетне се обърна и се запъти на север към развалините на опожарения град.

Преследването започваше.

2

Нападението дойде напълно неочаквано. Само секунда преди това пясъкът беше все още гладък и недокоснат, но после всичко стана невероятно бързо, а поради голямото разстояние — с една почти призрачна беззвучност.

Пясъкът експлодира, сякаш непосредствено под повърхността му гейзер се пробуди за живот, а сред изригващите жълти фонтани се надигна едно... едно Нещо — огромно, черно и блестящо, със страшни нокти и зъби, с черни опулени очи, което въпреки абсурдната си огромност беше чудовищно бързо. Светкавично хващане и разкъсване, последвано от ужасяващия звук на смачкване — и там, където преди миг все още седеше един нищо неподозиращ който, останаха само няколко кървави петна, които попиха в пясъка. След като черното Нещо отново се оттегли в подземното си скривалище, не остана дори и кичур козина. Пясъкът отново се изглади, докоснат сякаш от невидима ръка. Пет секунди след коварното нападение земята отново беше гладка както преди — смъртоносен капан, който очакваше следващата си нищонеподозираща жертва.

Пръстите на Черити трепереха, когато тя отпусна далекогледа.

Нет ѝ бе казала какво ще се случи, но въпреки това вледеняващ ужас бе сковал тялото ѝ.

— Вярваш ли сега?

Черити не отговори. Няколко секунди тя продължи да се взира в светлата, измамно гладка, равнина със смесица на ужас и смущение, после отново вдигна бинокъла и погледна на изток.

Черити наблюдаваше форта /или каквото беше там/ от половин час, но гледката продължаваше да я изпълва със същата смесица на удивление и страх.

На пръв поглед зданието наистина приличаше на гигантска, но въпреки това примитивна крепост, на неправилна купчина от лъскави палисади и някак осакатени кули и еркери. Но приликата свършваше

мигом щом човек се вгледаше малко по-внимателно или пък се опита да различи подробности.

Беше лудост — но Черити все повече и повече имаше чувството, че зданието някак си се опитваше да убегне от погледа ѝ. Тя не успяваше да фиксира определена точка за повече от няколко секунди; погледът ѝ отскачаше като светлинен лъч от повърхността на огледало. Дори ако в този момент, все още с далекогледа пред очите си, трябваше да опише форта, не би могла да го направи. Всичко в него изглеждаше чуждо и мрачно и по някакъв трудно обясним, но свръхясно осезаем начин — заплашително.

Потрепервайки, тя се чувстваше така, сякаш се опитваше да надзърне в някакъв напълно непознат, враждебен свят. Стоманеният замък, изглежда, бе построен по законите на геометрия, възникнала в друга вселена.

Как бяха нарекли Гърк и Скудър това Нещо? Храм на Шаит?

Черити нямаше ни най-малка представа какво е храм на Шаит и на кого или на какво се молеха вътре. Но сега това име само по себе си сякаш придоби някакво мрачно, заплашително звучене. Може би, помисли си тя, най-потискащото във всичко това беше представата, че този уродлив храм наистина е бил построен от извънземни, но се обитава от хора.

— Би било равносилно на самоубийство само да се доближим до него — тихо каза Нет.

— Но какво правят там? — промърмори Черити. „Това... Нещо не би могло да бъде само храм — помисли си тя — все едно на какво чудовищно божество се молеха там. Просто е прекалено огромно.“

Нет отговори на въпроса ѝ едва след няколко секунди.

— Искаш да кажеш — освен че отвличат деца? — Тя сви рамене. — Не зная. Никой не знае. Никой никога не е стигал достатъчно близо до това нещо, за да може да разбере. — Тя стана. — Само жреците имат право да се доближават до един Шаитаан на по-малко от пет мили.

Черити отново погледна надолу към измамно гладката пясъчна повърхност, в която на по-малко от десет метра под тях преминаваше скалистата равнина. А тази пясъчна равнина беше само първият и, както казваше Гърк, най-безобидният от общо трите отбранителни пръстена, които обграждаха Шаитаан, за да го защитят от...

„Да, от какво всъщност?“ — помисли си тя смутено.

Вече бяха минали повече от две седмици, откакто се бе събудила и бе излязла в този напълно чужд, разрушен свят, който още не познаваше достатъчно добре, за да може действително да си позволи да дава оценка. Въпреки това тя беше сигурна какво би могло да представлява опасност за това уродливо здание там оттатък.

Смутено се обърна към Нет и тръгна, без да каже нито дума повече. Вастенландката я последва мълчаливо. Двайсетте минути, през които бяха лежали в пясъка и се бяха взирали в чудовищния храм, бяха пропиляно време. Скудър я бе предупредил да не се приближава до зоната на смъртта, която опасваше Шаитаан, но тя просто трябваше да се убеди, че това, което бяха видели от разстояние, наистина е вярно. Сега едва ли не съжаляваше. „Велики Боже — помисли си тя — какво са направили от нашия свят?“

Когато се върнаха, Скудър беше запалил огън и Черити за пореден път се запита как той при всякакви условия винаги успяваше така да запали огън, че да няма и следа от дим.

Тя безмълвно седна до него, взе една от клечките, на които Барт беше набучил парчета от някакво месо, и започна да яде.

Шаит. Шаитаан. Тази дума не ѝ излизаше от ума. Някъде вече беше я чувала, а някога дори би знаела какво означава. Макар че, от друга страна, беше напълно сигурна, че това е невъзможно.

Тя пропъди тази мисъл и отново се наведе, за да извади от огъня ново парче месо. Барт ѝ се усмихна през пламъците.

— Вкусно е, нали?

Черити кимна.

— Отлично — похвали го тя. — Какво е?

Шаркът ѝ се усмихна още по-широко.

— Наистина ли искаш да знаеш?

Черити присви очи, за секунда объркано погледна към парчето печено месо в ръката си и накрая поклати глава.

— Всъщност не. Главното е — допълни тя с усмивка, — че засища.

— Вероятно същото си е мислило то за мен, докато беше още живо — ухилено отвърна Барт.

Той стана, отиде до мотоциклета си и се върна с бутилка вода. Черити посегна с благодарност към нея, когато той ѝ я подаде. Отпи

голяма глътка и я върна на Барт. Все още беше жадна, но трябваше да се овладее — запасите им вече застрашително намаляваха, а последните три извора, край които минаха, бяха заразени.

Положението им беше всякакво друго, но не и розово, меко казано. Хранителните продукти, които бяха взели със себе си от крепостта, свършиха още преди три дни, а в резервоарите на трите харлита се плакнеха жалки количества бензин. Ако не откриеха бунтовниците до края на този или най-много на следващия ден, щеше да им се наложи да освобождават света пеша...

В случай, че преди това светът не се освободи от тях, помисли си тя, в полза на което говореха много повече признаци. Беше малко чудо, че изобщо все още бяха живи. Без почти невероятните инстинкти на Скудър, без забележителното чувство за ориентация на Нет, без силата на Барт и преди всичко без почти безумния късмет никога не биха стигнали дотук.

Беше изминала една седмица, откакто бяха напуснали лагера на шарките, а само през първите два дни бяха нападнати почти една дузина пъти; осем или девет пъти от ездачи, които Даниел, изглежда, изпращаше със стотици, и два пъти от малки летателни машини с формата на дискове, които се спускаха от небето и стреляха по всичко, което се движи. Скудър ѝ бе обяснил, че тези невзрачни летящи убийци бяха единственото, от което оцелелите хора се страхуваха повече, отколкото от ездачите. А когато Черити за пръв път видя чудовищната им стрелкова мощ, тя му повярва.

Известно време Скудър я наблюдаваше мълчаливо как яде и сякаш очакваше тя да му каже нещо. Тъй като Черити продължаваше да дъвче с наслада, той най-сетне наруши мълчанието си.

— Ти го видя, нали?

Черити не отговори. Всъщност, въпросът на Скудър беше доста глупав. Но Черити не изрече горчивия отговор, който пареше на езика ѝ дори и заради това, че вече нямаше никакво желание да разиграва пред Нет и останалите двама поредния рунд от малката борба за власт между нея и Скудър. А и тя наистина си бе заслужила цинизма на Скудър — по дяволите, какво още трябваше да се случи, та собствената ѝ гордост да ѝ позволи най-накрая да признае, че в този свят Скудър се оправя по-добре от нея?

Въпреки това, мисълта, че в тяхната малка игра на котка и мишка той отново бе прибавил точка в своя полза, я вбесяваше още повече. Само че този път тя предпочете да замълчи. Беше подразнена, но това бе напълно разбираемо. Тя бе просто човек. Понякога съвсем насериозно се питаше дали и той е такъв.

— Трябва да изчезваме оттук — каза тя. — Не се чувствам добре в близост до това... Нещо.

— Защо? — попита Гърк. — Няма да ти стори нищо, докато не се приближиш прекалено много. Освен това тук сме в безопасност. Мравките ще ни търсят навсякъде, но не и в близост до Шаитаан.

За момент Черити изглежда злобно джуджето. Той продължаваше да я смущава, въпреки цялото това време, през което бяха заедно, и не беше просто абсурдната му външност, макар че и тя сама по себе си беше достатъчно смешна: Ел Гърк — Абн Ел Гърк Бен Амар Ибн Лот Фудъл Четвърти, Сведения и контрабандни стоки от всякакъв род, наемен убиец и наркотици срещу предплата, както гласеше пълното му име — беше висок едва метър и половина и при това толкова несъразмерен, сякаш някой беше взел три напълно различни тела и се бе опитал да направи от тях четвърто. Ръцете и краката на Гърк бяха кокалести и сухи, затова пък главата му би могла да принадлежи на някой великан. Очите му бяха големи и, без съмнение, нечовешки — вътре нямаше бяло, само различни нюанси на черното. Черити никога не го бе питала — защо всъщност? — но беше почти напълно сигурна, че Абн Ел Гърк Бен Амар Ибн Лот Фудъл Четвърти не е роден на Земята.

И въпреки това не външността беше причината Черити да потреперва, понякога, когато го види. По този или пък по друг начин никой от тях не изглеждаше нормално.

Скудър, чистокръвен индианец хопи, в своето черно кожено облекло и с тъмната, строго сресана назад коса, изглеждаше винаги някак безпомощен, като животно, пъхнато в кожа, която не му е по мярка. Само допреди осем дни той беше господар на малка армия и най-вярна машина на мороните.

Барт, два и десет висок великан, с коса, боядисана на зелени и червени ивици, и лице, за което Гърк веднъж бе заявил, че с него могат да се изстудяват варени яйца; освен тях Нет с нейната тъмна кожа и

очи като на диво животно, което от първия ден на живота си е било обект на постоянно преследване.

И накрая тя самата — капитан Черити Леърд, най-младата жена пилот в Космическите Сили, против волята си изтръгната от своя свят и отпратена на една планета, която, наистина, все още се наричаше Земя, но вече принадлежеше на жестоки нашественици от Космоса.

Бяха една шантава сбирщина.

При това доста безпомощна.

С известно закъснение тя забеляза, че Гърк все още очаква отговор.

— Не трябваше да те слушаме — кисело каза тя. — Беше истинска лудост да дойдем тук. Трябваше веднага да потеглим към крайбрежието.

Джуджето ѝ се усмихна дружелюбно и реагира на думите ѝ както обикновено — иначе казано никак. Само че този път Черити не се задоволи само с един гневен поглед — беше ядосана, уморена и премръзнала.

— Кой ни е казвал, че тези легендарни бунтовници изобщо съществуват? — с раздражение продължи тя. — Ако пък е така, защо би трябвало да са толкова побъркани, че да се крият точно близо до този... този Шаитаан?

Гърк се усмихна по такъв начин, че ѝ беше трудно да се въздържа да не вземе шепа пясък или да не извади един горящ клон от огъня и с него веднъж завинаги да изтрие тази глупава усмивка.

— По същата причина, поради която ви доведох тук — небрежно отвърна той. — Защото тук най-малко ги очакват. И те съществуват. Имам надеждна информация, според която...

— Ти и твоята информация — изръмжа Черити. — Може би изобщо не съществуват. А дори и да съществуват, никога няма да ги намерим!

— Не е необходимо — намеси се Скудър. — Те ще ни намерят — ако пожелаят.

— Да — нацупи се Черити. — Със сигурност нямат никаква друга работа освен да търсят един изхвърлен от работа индианец...

— Хопи — спокойно я поправи Скудър.

— ... и една безработна жена космически пилот — гневно продължи Черити. — И освен това...

— Тихо!

Скудър го каза не много високо, но така остро, че Черити млъкна по средата на думата и го погледна уплашено.

— Какво има? — попита тя.

Скудър припряно махна с ръка, опря ухо о земята и се заслуша. Естествено, тя не бе чула нищо, но това не я изненадваше особено — Скудър вече достатъчно често беше доказвал, че има много по-остри сетива от нея.

— Какво става? — още веднъж попита тя.

— Някой идва — промърмори Скудър.

Той стана и посочи на юг, откъдето бяха дошли. Черити също се обърна и макар че все така не виждаше нищо друго освен кафявите пясъчни дюни, сега тя също чу: шумове, които още не можеше да идентифицира, но които приближаваха.

— Ще имаме гости — изсумтя Барт, изправи се и грабна пушката си.

— Точно така. — Без видимо да бърза, Скудър свали автоматичния пистолет от гърба си, свали предпазителя и направи бърз повелителен жест към Нет и Абн Ел Гърк. — Вие оставате тук — каза той. — Ще проверим какво става.

Без да дочака отговор, той се запъти към мотоциклета си, запали машината и потегли, а само секунда по-късно Барт се метна на втория „Харли“ и се отдалечи в противоположна посока. Не беше необходимо да се пилее много време в обяснения — една от главните причини, поради които те изобщо бяха успели да оцелеят през последните десет дни, беше обстоятелството, че много бързо се бяха научили да действат като свършен екип.

Черити също знаеше какво точно трябва да прави. С бързи малки крачки тя се изкатери на най-близката дюна, хвърли се в пясъка и вдигна далекогледа. След няколко секунди видя ездачите.

Бяха трима — големи, черно-кафяви лъскави фигури на бръмбари, които се издигаха от светложълтия пясък. Движенията им изглеждаха тромави, но Черити много добре знаеше, че само чудовищните им размери бяха причината да изглеждат така трудноподвижни — когато се налагаше, гигантските бръмбари бягаха значително по-бързо от кон, а бяха доста по-бързи и от танк.

И беше почти също толкова трудно да бъдат спрени.

Черити свали пушката от рамото си, включи визиращата оптика и взе на прицел гигантските насекоми. Огромните силуети на мравки изведнъж се превърнаха в гигантски чудовища, на вратовете на които седяха мършави четириръки създания, които не бяха кой знае колко по-симпатични от ездитните си животни. Този, когото Черити взе на прицел, размахваше с три ръце малки лъчеви пистолети, докато четвъртата му ръка държеше юздите на ездача.

Нещо изпука в дясното ѝ ухо.

— Скъпа?

С брадата си Черити включи миниатюрния микрофон, който висеше пред устните ѝ.

— Виждам ги. Те... като че ли преследват някого.

— Една жена — потвърди Скудър. — Тя е между хълмовете.

Черити обърна пушката. В оптическия мерник нажежените от слънцето дюни се преливаха във всички възможни нюанси на жълто и кафяво, но от жената, за която говореше Скудър, нямаше и помен. В това, обаче, нямаше нищо чудно — дори високите близо десет метра бръмбари-чудовища се появяваха само от време на време на върха на някой хълм и отново изчезваха като далечни кораби в бурно море.

— Ще ги пипнем ли?

— Разбира се — увери я Скудър. — Ти ездачите, а аз — жената.

— Идиот — изсумтя Черити.

Скудър се засмя, но тя можа да чуе как дишането му се ускори, когато продължи пътя си. За момент съжали, че не разполага с втори радиопредавател, така че да може да говори и с Барт. Но на шарка можеше да се разчита — той знаеше какво да прави.

Още миг Черити продължи да наблюдава приближаващите хитиновни колоси, после се спусна отново надолу по склона, а после с всички сили хукна полуизправена към своя „Харли“. Гърк я погледна въпросително.

— Ездачи — каза Черити. — Трима, може би повече. Върви на хълма и си отваряй очите. А ако нещо се случи, вземи Нет и я отведи на безопасно място.

Младата вастенландка се опита да протестира, но Черити не ѝ обърна внимание, а решително запали мотора и подаде газ.

Премина в слалом между еднаквите дюни, като се ориентираше единствено по компаса и само се молеше ездачите да не променят

неочаквано курса си. Защо Скудър не се обаждаше?

Изглежда, той беше прочел мислите ѝ по някакъв начин, защото в същия миг гласът му отново отекна в ушите ѝ.

— Сега са точно пред мен. Жената носи дете в ръцете си.

Дете? Неизвестно защо тази мисъл разтревожи Черити. Какво, по дяволите, правеше жена с дете в тази пустиня, на петдесет мили от най-близкото селище? И защо ездачите я преследваха, вместо просто да пуснат след нея един търтей и да изчакат роботът убиец да донесе трупа ѝ?

— Приближават — каза Скудър. Гласът му звучеше тревожно. — Ще ги пипнем. Заеми се с водача.

— Окей — потвърди Черити. Тя чукна леко спирачката, огледа една малко по-полегата дюна и още веднъж подаде газ. Моторът на Харлито изрева. Мотоциклетът се стрелна като лакирано в червено и бяло чудовище нагоре по най-близкия склон, завъртя се наполовина около оста си и се спря сред огромен облак разпилян пясък, фин като пепел. Черити вдигна пушката и визира първия ездач.

Тя малко се поизплаши, когато установи, че първото от трите чудовища беше отдалечено от нея на не повече от трийсет метра — само няколко крачки за колос като ездача.

Но тя не му даде възможност да ги направи.

Черити предварително беше настроила лазера си на максимална мощност. Изведнъж от дулото на мощното оръжие излетя кървавочервен сноп светлина, дебел почти колкото палец, който за хилядни от секундата я свързва с ездача и пробива малка дупчица в хитиновата му броня — гигантският бръмбар направи последно сложно движение с шестте си крака и в мига, когато лазерната мълния отведнъж освободи цялата му енергия, той се взриви.

В този миг Скудър също улучи. Второто чудовище се преметна, а част от хитиновата му броня се откъсна и вулкан от черно рогово вещество, кръв и сварена плът помете четириръкото от гърба на падащото чудовище.

Черити завъртя лазера, визира последния останал ездач и отново стреля. Но този път се прицели твърде прибързано. Енергийният лъч пропусна гигантския бръмбар и се заби в склона на хълма на почти петдесет метра зад него. В почти същия миг съществото на гърба му

вдигна три от четирите си ръце и се прицели в Черити с едно малко, лъскаво оръжие.

Черити отново премести пушката, но усети, че не е достатъчно бърза. Светъл, почти бял енергиен лъч проблесна в ръката на четириръкото и на два метра от нея изригна гейзер от кипяща земя и пара.

До ушите ѝ достигна приглушен пукот. Четириръкото политна, с почти гротескно движение се наклони напред към тила на ездача и изпусна две от трите си оръжия. Онзи сподавен, някак странно приглушен пукот отново отекна и неочаквано някъде между хълмовете затрака автоматичен пистолет. Редица от малки пясъчни експлозии запълзя към бръмбара великан и изведнъж от бронята му се разхвърчаха искри. Единият от краката му се подгъна. В това време Черити най-после превъзможна вцепенението си и също започна да стреля.

Лазерният лъч пръсна черепа на гигантското чудовище и миг по-късно отнесе ранения ездач. Въпреки това чудовището със залитане измина още двайсет-трийсет метра, докато накрая падна неподвижно настрани.

Черити въздъхна с облекчение.

— Размина се — каза тя в микрофона си. — Благодаря.

— За какво? — попита Скудър. — Не бях аз.

— Ти...?

— Ако искате да благодарите, милейди — обади се един глас зад нея — то трябва да благодарите на мен. По-точно на моите хора.

Черити потръпна за секунда, после уплашено се обърна и застина по средата на движението си.

Мъжът, който ѝ говореше, стоеше на не повече от три метра от нея. И не беше сам. Повече от половин дузина фигури в маскировъчни костюми образуваха полукръг около нея и мотоциклета ѝ. Бяха въоръжени — някои с автоматични пистолети, други с пушки, един дори с арбалет — но едно беше общото за всички оръжия: дулата на всички без изключение бяха насочени към Черити.

— Какво... какво трябва да означава това? — попита тя.

— Пуснете оръжието, уважаема — каза мъжът, който го я бе заговорил. Той се усмихваше, но очите му оставаха сериозни. —

Съвсем внимателно, ако обичате. А после вдигнете ръце и слезте от това нещо. Ако обичате.

Скудър дойде след по-малко от десет минути — и също не беше сам. Съдейки по сърдитото изражение на лицето му, той беше изненадан не по-малко от Черити. Надзирателите му, изглежда, не се бяха отнесли към него с любезността на мъжете, които бяха изненадали Черити. Един от тримата високи мъже, които го следваха на известно разстояние със заредени оръжия, имаше разбита долна устна, както Черити забеляза с чувство на тихо злорадство.

— Вторият от групата — доволно каза мъжът, който бе обезоръжил Черити. — Изглежда беше нещо като главатар, макар че Черити все още нямаше ни най-малка представа за какво изобщо ставаше дума при тези мъже. Може би бяха бунтовниците, които така отчаяно търсеха вече цяла седмица — но можеше и да не бъдат.

Тя хвърли бърз предупредителен поглед към Скудър, който ѝ отвърна по същия начин. Беше разбрал.

Но за съжаление не само той.

— Вие двамата, ще ни позволите ли да участваме във вашия малък диалог? — любезно каза мъжът с автоматичния пистолет. — Не е учтиво да имате тайни от домакините си.

— Вие такива ли сте? — попита Черити. — Нашите домакини?

Тя предизвикателно огледа другия. Под всичката мръсотия и четинестата тридневна брада не можеше да се види много от лицето му, но ѝ се струваше твърде млад за ролята, която играеше. Въпреки всичко не беше неприятно — едно много силно, въпреки младостта си много мъжествено лице с добродушни очи, които в момента изглеждаха само малко уморени.

Той кимна.

— Така мисля — каза той. — Името ми е Кент. Тук сте на наша територия.

— Така ли? — остро каза тя. — А пък аз наистина си мислех, че сме в щата Колорадо.

Гневно изражение за миг пробягна по лицето на Кент. После той се засмя.

— Кои сте вие двамата? — попита той. — И какво търсите тук?

Черити помисли за момент. Вие двамата? Очевидно досега не знаеха нищо за съществуването на Барт, както и на другите двама. И

какво можеха да изгубят? Ако тези мъже бяха бунтовниците, които търсеха от една седмица — нищо. Ако пък не — е, тогава наистина им оставаха редица други алтернативи, но нито една от тях не беше особено приятна.

— Името ми е Черити — каза тя. И като кимна към Скудър, добави: — Това е Скудър.

— Интересно — каза Кент. — И какво търсите тук?

— Може би вас — предпазливо каза тя.

— О! — Кент изглеждаше изненадан. — И кои сме ние?

— По дяволите, за какво са тези празни приказки? — намеси се Скудър. — Тук всеки момент може да стане напечено, а...

— Вярно е — спокойно, но много студено го прекъсна Кент. — Дори е доста сигурно. Кой дявол ви накара да стреляте тук с енергийни оръжия? Вероятно в мишата дупка отсреща вече пишат всички алармени системи. — С гневен жест той посочи натам, където между хълмовете се издигаше Шаитаан. Но въпреки тези думи той, изглежда, не бързаше особено. Като поклащаше глава, мина край Черити, взе лазерната ѝ пушка и огледа оръжието от всички страни.

— Интересен уред — каза той. — Внос от Морон?

— Не — отвърна Черити със същия тон. — Произведено в САЩ. Патентно обезпечено.

Кент примигна. Но, странно защо, той не се хвана за думите ѝ, а мълчаливо метна оръжието на рамото си до своя автоматичен пистолет, като гледаше ту нея, ту Скудър. С поглед, който не се хареса особено на Черити. — Та, значи, търсите нас?

Черити кимна.

— Ако вие сте от бунтовниците, които би трябвало да живеят в тази местност, да — каза тя. При тези думи внимателно наблюдаваше Кент и хората му. Лицето на Кент не показва никаква реакция, но дваматрима от хората му леко се сепнаха.

— Бунтовници? — Кент пресилено сбърчи чело. — Да, чувал съм за тях. Все още има глупаци, които не искат да признаят, че на тази планета ѝ е много по-добре под господството на горещо обичаните приятели от Морон, отколкото ако беше свободна. Но как ти дойде на ум глупавата идея, че ние сме от тях?

Черити не отвърна и след няколко секунди мълчание Кент продължи:

— А ако наистина е така — откъде да знаем, че не сте шпиони на Даниел?

— Ти го познаваш? — изненада са Черити.

— Кой не го познава? — Кент сви рамене. — Но да говорим сериозно — знаете ли, ако бях бунтовник — какъвто не съм, но да допуснем, че беше така, — значи, ако бях един от тези глупави бунтовници, щях да си представя, че просто на мига бих застрелял един непознат, който идва и пита за бунтовниците. Нашият приятел Даниел е много изкусен, когато въпросът е да се пипнат непокорните.

— Но все пак ние ликвидирахме три от тези чудовища, нали? — каза Скудър.

Кент невъзмутимо сви рамене.

— Две — поправи го той. — Е, и? Какво доказва това? Този номер е прастар — гръмни един от своите, за да докажеш, че си на страната на противника. Това са само глупави животни. А и има достатъчно от тях.

Той може би щеше да продължи да говори, но беше прекъснат, защото в този момент двама от неговите хора се появиха иззад хълмовете, като водеха една жена с тесни рамене, облечена в обикновена тъмносиня рокля, която държеше в ръцете си пеленаче — очевидно жената, която тримата ездаци бяха преследвали. Лицето ѝ беше зачервено. Пръстите на ръцете и краката ѝ бяха разкървани, а роклята — окъсана. Не носеше обувки, детето в скута ѝ беше увито само в тънка, излиняла пелена, не плачеше. Вероятно беше прекалено слабо.

Кент пристъпи до жената, размени няколко думи с нея, много тихо и много бързо на диалект, който Черити едва разбираше. Накрая даде знак на един от своите хора да вземе детето. Жената безпрекословно се подчини.

После Кент отново се обърна към Скудър и Черити.

— Значи, търсите бунтовниците, така ли? — замислено каза той. — Това би могло дори да бъде истина. Още от сутринта сте по петите ни, нали?

Скудър кимна слисано, Черити също потвърди.

— Е, добре, намерихте ни — каза той най-накрая. — По-късно ще решаваме какво да правим с вас. Сега трябва да изчезваме отук, преди Даниел да ни пусне дузина търтеи. — Съвсем неочаквано

неговата досегашна невъзмутимост изчезна. — Побързайте. Мравките без съмнение са чули изстрелите.

Черити се колебаеше.

— Ние...

— Ако се тревожиш за тримата си приятели, лейди — прекъсна я Кент, — то е излишно. Моите хора се грижат за тях.

Той се усмихна. Чериги малко сковано отвърна на усмивката му, но не каза нищо повече.

Пътят не беше много далече, вървяха около десет минути, преди към тях да се присъедини втора, също така авантюристична на вид група, в компанията на която бяха както Бърт и Гърк, така и вастенландката, а после завиха на запад. Почти бяха достигнали края на каменната пустиня и вече приближаваха до зоната на смъртта около Шаитаан, когато Кент отново спря и направи повелителен жест. Трима от хората му отместиха настрани една скала, която само изглеждаше, че тежи тонове. Отдолу се показва входът към кръгъл, много тъмен тунел. Мъжете вкараха вътре мотоциклетите, после някой много грубо блъсна Черити и тя се спъна.

За момент около нея стана тъмно, после мътните очи на две-три джобни фенерчета светнаха и фигурите на Кент и неговите хора заприличаха на черни сенки в изкуствената нощ. Черити предполагаше, че те ще вземат мотоциклетите, но Кент само нетърпеливо махна с ръка и с лампата си посочи в тъмнината.

— После ще ги вземем — каза той. — Сега бързо. И без излишен шум.

Всички послушно потеглиха. Още след първите няколко десетки крачки полукръглият проход се разшири в зидан тунел, широк повече от пет метра, от страничните стени на който на неравни разстояния излизаха по-малки полукръгли галерии. Подът, по който вървяха, беше сух, но въпреки това тунелът не беше нищо друго освен част от някогашна канализационна мрежа, помисли си Черити.

Бунтовниците все така се движеха по пътищата, по които винаги се бяха движили — в подземията. Въпреки всичко, изглежда, освен някои основни неща, не се бяха променили; все едно дали борбата беше срещу потисници хора или срещу такива, които идваха от някоя друга планета.

Тези мисли я накараха да се усмихне. Във всеки случай не за дълго. Само до момента, в който осъзна, че тази канализационна мрежа наистина все още съществуваше, а града, за който е била построена, вече го нямаше.

Значи все пак съществуваше разлика между тези бунтовници и техните предшественици.

Вървяха около десет минути в тъмнината, преди да достигнат целта си — високо, влажно помещение със стени от напукан бетон и под на повече от пет метра под нивото на тунела, така че трябваше да слязат надолу по ръждясала стълба. Две мъждукащи петролни лампи осветяваха помещението. Един голям и няколко по-малки дървени сандъци заместваха масата и столовете, а имаше и няколко ниски походни легла, което доказваше, че това влажно подземие сигурно служеше като квартира на мъжете за по-продължително време — мисъл, която накара Черити да потръпне. Самата тя още отсега се бореше с обхващащата я клаустрофобия. Освен това тук долу беше студено, а след изпепеляващата жегата на пустинята тя понасяше студа двойно по-тежко.

С безмълвен жест Кент посочи на нея и Скудър две места за сядане, далеч едно от друго; настани младата жена с бебето на едно от леглата и сам също седна. Барт и Гърк бяха отпратени в другия ъгъл, където ги пазеха по двама мъже, а зад Нет също застана един мъж със заредено оръжие. Хората на Кент бяха предпазливи.

Черити отправи към Гърк гневен поглед, който джуджето буквално пренебрегна. Веднъж да свърши това тук, ядосано си помисли тя, ще трябва да поговори с него. Неговото и нейното понятие за думата приятели, изглежда, невинаги съвпадаха.

Бунтовниците започнаха да се разполагат из помещението; някои насядаха по сандъците, други на походните легла, някои просто останаха прави, но никой не направи опит да свали поне якето си, макар маскировъчните костюми да изглеждаха всичко друго, но не и удобни. Черити имаше чувството, че все още далеч не са достигнали крайната си цел.

Въпреки това Кент не се канеше да продължи прехода — или поне да се погрижи на тях. Вместо това той се обърна към един от спътниците си и започна бързо, полугласно да разговаря с него. На няколко пъти мъжът погледна към нея и Скудър. Черити имаше много

неприятното чувство, че в този разговор ставаше дума чисто и просто за живота на всички тях. Тя хвърли загрижен поглед към Скудър, но в отговор получи само свиване на рамене.

— Добре. — Гласът на Кент нахлу в мислите ѝ. — Още веднъж, и то поред.

Ел Гърк се изправи, доколкото това беше възможно при човек с ръст метър и половина.

— Ние сме...

— Едно по едно — прекъсна го Кент, усмихнато, но с много рязък тон. — Ще имаш възможност да говориш.

За секунда той изглежда джуджето, поклати глава, после важно се завъртя на мястото си и погледна жената, която се беше свила на леглото, притиснала бебето в скута си.

— Да започнем от теб — каза той. — Коя си ти и какво търсиш тук?

— Лидия — отвърна жената. — Името ми е... Лидия.

Гласът ѝ беше много тих. Наистина, докато отговаряше, тя гледаше в посоката, където се намираше Кент, но не право към него. И все още изглеждаше почти обезумяла от страх, объркано си помисли Черити. Но защо? Трябваше най-после да разбере, че е в безопасност.

— Това твоето дете ли е? — попита Кент.

Лидия кимна.

— Моят син, да. Имах още две деца, но те... те... — Тя се запъна. В гласа ѝ се появи пронизителна нотка. Кент, изглежда, също беше забелязал признаците на започваща истерия и припряно я прекъсна и направи успокоителен жест.

— Мравките — каза той. — Какво искаха от теб? Защо бяха по петите ти?

— Те ме преследваха — отвърна Лидия. — Те... те искаха да ми отнемат детето. Те взеха всичките ми деца, първо двете момичета, а после... после сина ми. Но те нямат право. — Гласът ѝ отново стана писклив. Тя се изправи, сви колене към тялото си и притисна бебето към гърдите си. — Те нямат право да ми отнемат и него. Никой няма право на това! Няма да допусна някой да го докосне.

— Никой не иска да го прави — успокоително каза Кент. Ти си го откраднала, така ли?

Черити изненадано вдигна поглед. Откраднала? Какво искаше да каже той?

Лидия издържа секунда-две на погледа на Кент, после сведе глава, притисна детето още по-силно към себе си и кимна почти незабележимо.

— Да — призна тя. — Те го взеха. Преди два дни го взеха заедно с всички останали. Аз... аз си го взех обратно, но те ме забелязаха и ме преследваха и аз... аз избягах... — Тя неочаквано вдигна поглед, В очите ѝ се четеше упорство. — Винаги съм им била вярна! — каза тя. — Моята сестра е жрица на Шаит, а... а аз през целия си живот също съм им служила вярно. Никога не съм нарушавала правилата и винаги...

Приливът на упорство отмина така бързо, както и бе дошъл и Черити можа да види как Лидия направо рухна. Изведнъж очите ѝ се наляха със сълзи.

— Отнеха ми две деца, но това... — Тя се запъна и заплака тихо и болезнено.

За момент Кент погледна смаяно Лидия, после понечи да стане, но Черити бързо поклати глава, надигна се от мястото си и отиде до Лидия. Кент ѝ се отблагодари за помощта с мълчалив поглед, докато Черити сядаше до нея и грижовно слагаше ръка на рамото ѝ. В първия момент Лидия се стегна от докосването ѝ, после, когато разбра кой седи до нея, изведнъж се наведе и скри лице в обятията ѝ.

Внезапно Черити се почувства много безпомощна. Нямаше представа как би могла да утеши една отчаяна майка, но за Лидия, изглежда, беше достатъчно, че тя е до нея; може би просто защото беше жена и защото това ѝ даваше увереността, че не е съвсем сама.

Тя плахо протегна ръка и докосна късо подстриганата коса на Лидия, а с другата понечи да погали бебето в скута ѝ.

Не го направи, когато погледна лицето на пеленачето. И разбра защо детето беше толкова спокойно.

Кожата му беше бяла и студена, а чертите му — толкова отпуснати и благи, сякаш спеше. Очите му бяха широко отворени. Но бяха изцъклени, а пясъкът беше образувал едва забележим матов филм върху зениците му.

Известно време Черити гледа детето със смесица от ужас и мъка, преди да осъзнае, че Лидия бе спряла да плаче и я наблюдава. Очите ѝ

бяха широко отворени и почти толкова неподвижни, колкото и тези на детето ѝ.

Черити се опита да каже нещо, но не можа. Гърлото ѝ сякаш беше пресъхнало. С усилие, сякаш това движение костваше всичките ѝ сили, Лидия се освободи от прегръдката ѝ, отблъсна я леко от себе си, хвана ръката ѝ, така че тя затвори очите на бебето.

— Толкова съжалявам — промълви Черити.

Лидия тъжно се усмихна.

— Те не успяха да го вземат, нали? — каза тя. — Не можах да ми го отнемат.

— Така е — отвърна Черити. — Не успяха. И няма да успеят.

Тя стана много внимателно, помогна на Лидия да легне и зави нея и детето с едно от излинените одеяла, които намери на леглото. После пое дълбоко дъх и отново се обърна към Кент и останалите.

Скудър я гледаше уплашено, на лицата на повечето от бунтовниците също се четеше смущение; единствено Кент изглеждаше разгневен. Но това беше гняв, който накара Черити да потрепери.

Тя се върна на мястото си, седна и за момент скри лице в шепите си. Почувства се уморена; уморена и съсипана и съвсем неочаквано — също така разгневена, макар това да беше гняв от безсилие. Напразно се опитваше да съсредоточи мислите си върху тримата ездаци, които бяха застреляли. Те бяха просто инструмент; малко повече от роботи, които само по силата на случайността бяха от плът и кръв вместо от метал и пластмаса.

Опита се да каже нещо, но Кент махна с ръка и с жестове даде знак на двама от своите хора да изнесат Лидия навън.

— Откога е мъртво? — попита Черити, когато останаха насаме.

— Още откакто я намерихме — отвърна Кет. — Вероятно още много преди това. — Той сви рамене. — Може би дори е било мъртво, когато го е откраднала. Вероятно така е по-добре. И без това е щяло да умре. — Той въздъхна, известно време се взира в празнотата и после продължи. — Но сега да се върнем към вас — каза той с променен глас. — Значи вие търсите бунтовниците.

— Не — подигравателно отвърна Черити. — Не бунтовниците. Приятелите на Ел Гърк. — Тя хвърли заплашителен поглед към джуджето.

— Не знам какво ви е разказвал той — невъзмутимо каза Кент.
— Във всеки случай аз не го познавам.

Но аз те познавам! — разпалено каза Гърк. — Ти си...

Кент почти отегчено махна с ръка. Един от мъжете сграбчи Гърк за врата, повдигна го с една ръка, а с другата запуши устата му.

— Значи търсите бунтовниците — повтори Кент.

Черити кимна.

— Мисля, че ги намерихме.

— Възможно е. Въпросът е само в това какво да правим с вас. Откъде да знаем дали можем ла ви се доверим?

— Не започвайте пак! — с раздразнение каза Скудър. — По дяволите, как да ви докажем кои сме и какво искаме от вас? Да не би да искате писмено потвърждение от Даниел, че не сме от неговите хора?

Кент се усмихна, макар и само бегло.

— Добър въпрос — каза той. — Може би просто ще ни разкажете кои сте и откъде идвате. Имаме известни възможности да проверим показанията ви.

Скудър щеше отново да избухне, но с рязък жест Черити го накара да замълчи.

— Не — каза тя. — Той е напълно прав. Ние бихме се отнесли със същото недоверие, ако някой се появи неочаквано при нас, нали?
— Тя продължи към Кент: — Щом си толкова добре информиран, сигурно си чувал за шарките.

Кент помисли за момент и после кимна.

— Машите на Даниел — мрачно потвърди той. — Във всеки случай поне бяха, докато Морон не им изпрати една дузина бойни глайтери, които с бомбите си ги пратиха на оня свят.

Черити замълча за момент. Дори само думите, които Кент избра, я караха да мисли, че шарките будеха у него не непременно симпатия. Тя кимна много предпазливо.

— Може... и така да се каже — каза тя. — Във всеки случай не бяха непременно негови маши. А те не са избили всички.

Мина време, докато Кент разбере.

— Вие... вие сте от тях? — недоверчиво попита той.

— Скудър беше техен водач — потвърди Черити и бързо добави.
— Докато разбра какъв в действителност е Даниел, Кент. Даниел

заповяда да изтребят шарките до крак, защото отказаха да избият четиристотин невинни хора.

Погледът на Кент беше леден. Той сложи ръка върху пистолета на колана си и неколцина от хората му заплашително пристъпиха напред.

Двамата мъже, които пазеха Барт, вдигнаха оръжията си.

— Вярно ли е? — коварно попита Кент.

— Кое? — отвърна Скудър. — Че бях водач на шарките или че Даниел ни изпрати бомбардировачите? — Той кимна сърдито. — И двете са верни. Ако това ще те успокои — вече няма никакви шарки. Барт и аз сме единствените оцелели.

Черити инстинктивно почувства, че Скудър беше допуснал грешка. Бунтовникът знаеше за случилото се на другия край на равнината повече, отколкото признаваше.

— Във всеки случай единствените, които не са пръснати по всички краища на света — трескаво добави тя. — Неколцина избягаха на север. Може би са се измъкнали.

Това не отговаряше напълно на истината — когато напускаха града на шарките, те бяха много повече, но през последните дни малката им армия все повече и повече оредяваше. Не можеше да се сърди на никого за това, че ги беше напуснал. Само не можеше да разбере защо Скудър лъже.

Скудър беше намръщен, а Кент я гледаше с безизразно лице. Не обърна внимание на думите ѝ.

— Значи Даниел е изтребил шарките — промърмори той след известно време. Не изглеждаше особено изненадан. Във всеки случай не беше кой знае колко впечатлен. — И сега вие сте тук. Защо? — Погледът му беше коварен. — Търсите някого да ви помогне да си отмъстите?

— Глупости! — ядосано каза Черити — макар че тайно трябваше да признае, че Кент беше по-близо до истината, отколкото ѝ се искаше. — Търсим някой, който преследва същата цел като нас, който обаче...

— И тя е?

— Да прогони господарите на Даниел там, откъдето са дошли — отвърна Черити.

За момент Кент я погледна неразбиращо.

— О — каза той после. — Нищо повече?

— Нищо повече — сериозно отвърна Черити. И после иронично добави: — Но досега си мислех, че това също е висшата ви цел. Защо иначе ще се борите срещу Морон?

Този път мина доста време, преди Кент да отговори, а когато той го направи, в гласа му се забелязваше странна смесица от недоверие и примирение:

— Това са големи думи, Черити. Но е по-лесно да се каже, отколкото да се направи.

— Възможно е. — Черити се опитваше да прикрие раздразнението си. — Само че няма да се отървем от Даниел, ако седим тук и чакаме сам да си иде.

Кент въздъхна.

— Останалите също, зная. — Неизвестно защо той неочаквано се ядоса. — Какво си въобразявате, че всъщност сте? Хора, които трябва да ни казват какво да правим или да търпим? — Той гневно поклати глава. — По дяволите, какво си мислите, че правим от години? Борим се срещу тези чудовища както можем.

— Видях — отвърна с усмивка Черити. — Човек трябва само да погледне на изток, за да види как се борите с тях, Кент.

Погледът на Кент беше суров.

— Какво си мислите, че трябва да правим? — попита той, като едва се владееше. — Тук сме по-малко от четирийсет души. Да не би да искаш да грабнем оръжията и да атакуваме Шаитаан?

— Не — спокойно отвърна Черити. Беше очаквала този въпрос. — Това би било равносилно на самоубийство. Знаете ли как се решават подобни проблеми там, откъдето идвам? Хората се опитват да открият причината за заплахата и да я елиминират.

Кент я погледна неразбиращо.

— Каква си ти, Черити? — попита той. — Ти не си от шарките, нали?

— Аз... живях известно време при тях — уклончиво отговори тя. — Заедно сме, откакто Даниел унищожи шарките. От осем дни.

Кент се усмихна, и то по такъв начин, че на нея ѝ стана напълно ясно колко малко го удовлетворява отговорът ѝ.

— И какво възнамерявате да правите сега? — попита той, като все така се усмихваше. — Искате да обявите война на Даниел — петимата?

— Търсим помощ — каза Черити. Усети как Скудър я погледна предупредително, макар че нито за миг не погледна към него. Ако сега направеше грешка, вероятно щяха да изгубят нещо повече от неколцина потенциални съюзници. Например, живота си.

— Помощ? За какво?

— За нещо, което не можем да свършим сами — предпазливо отговори тя. — Имаме необходимото въоръжение — добави, като кимна с глава към оръжието на коленете на Кент, — но се нуждаем от сведения. Някой, който да познава околността, със знания...

— За какво? — още веднъж попита Кент.

Черити шумно пое дъх, преди да отговори. Но и след това ѝ беше трудно да изрече двете думи:

— Искаме Даниел — каза тя.

3

Селото беше скрито в падина. Състоеше се само от десетина куполообразни постройки, но той видя множество следи — много повече, отколкото би било вероятно при ограничения брой колиби. И не само следи от хора.

Той беше проверил града в северния край на равнината и, както и Даниел, беше стигнал до заключението, че капитан Леърд и множеството нейни придружители трябва да бяха напуснали лагера на шарките, преди глайтерите да пристигнат там, и са прекосили равнината в посока на юг; във всеки случай му трябваше много по-малко време, отколкото на Даниел, за да стигне до този извод. Още през нощта беше разбрал, че деветдесет процента от следите, които глайтерите на Даниел и отрядът ездаци бяха проследили, бяха фалшиви — или следи на отделни бегълци, отделили се от основната група, или умишлено оставени, за да заблудят преследвачите.

Но не и Кайл.

Той мълчаливо погледна надолу към селото, с част от вниманието си проследи движението на облечените в кафяво и сиво фигури между мизерните колиби и концентрира друга част от мислите си върху това да възстанови липсващата част от следата. Задачата не беше трудна. Пътят, който можеха да изминат превозните средства, с които Леърд и спътниците ѝ се придвижваха, беше ограничен, както и запасите им от храна и вода. Вероятно бяха спрели в това селце, за да попълнят запасите си. Но Кайл знаеше, че не може просто да слезе долу и да попита за тях: употребата на сила също не би имала смисъл. Хората на Даниел вече се бяха опитали — изпепелените развалини на една от колибите го доказваше. Живите същества там долу бяха от същите специални части, както Леърд и спътниците ѝ. И съвсем очевидно ставаше дума за раса със силно изразено чувство за солидарност.

Когато Кайл стигна до тази точка в разсъжденията си, по-нататъшното му поведение беше вече ясно. Безшумно и без някой от

хората долу в падината дори да подозира за съществуването на мълчаливия наблюдател, той се надигна от скривалището си и без видимо да бърза, се върна при скалите, зад които беше оставил превозното си средство. Ставаше дума за една от онези двуколесни машини, каквито Леърд и останалите също бяха използвали при бягството си. Той беше отхвърлил предложението на Даниел да му предостави един бърз глайтер преследвач и вместо това беше взел един от мотоциклетите, от които имаше достатъчно в някогашния лагер на шарките. Един от основните принципи на преследването беше да се преследва жертвата по същия път, по който тя беше избягала. А превозното средство, наистина примитивно, за тази сурова равнина се бе оказало изненадващо ефективно. И му беше помогнало да разбере доста неща за капитан Леърд и оцелелите шарки.

Кайл нарочно свали тубата с вода от седалката, изля скъпоценната течност в пясъка и запали харлито. Потегли и се отдалечи на две-три мили от селището, после описа голяма дъга и отново пое курс на юг, като внимаваше да се движи само по камениста почва, по която машината не оставяше никакви следи. Лявата му ръка се плъзна към колана и докосна един бутон върху малък команден пулт, който заемаше мястото на катарамата.

Маскировъчният костюм потъмня. Плътното прилягащият материал, който допреди миг имаше цвета на пустинния пясък, стана груб и сякаш пулсираше като кожата на живо, треперещо същество. Десет секунди, след като. Кайл докосна бутона, костюмът му се беше превърнал в комбинезон от протъркана черна кожа.

Кайл леко намали скоростта, хвърли поглед в огледалото на мотоциклета и промени пигментацията на кожата си.

Гладкият тъмен тен на лицето му се превърна в болезнено кафяв слънчев загар, под който личаха изтощение и слабост. Тъмни, тежки кръгове се появиха под очите му. Устните му изсъхнаха и се напукаха. В същото време косата му изсветля: от черна стана руса, през която на тънка ивица преминаваше светлозелено. За момент Кайл критично огледа тази последна промяна, а после я премахна.

Сега вече бързо се приближи до селището. Лъжливата стена от сухи трънаци неочаквано изникна пред него и Кайл почти против волята си трябваше да се възхити от съвършенството на маскировката.

Дори той би се затруднил да прозре какво всъщност се крие зад заблудата.

Той намали скоростта, след кратко търсене откри мястото, което от височината на скалите беше преценил като най-добър проход, и решително подаде газ.

Моторът на харлито изрева и направо го катапултира напред, шиповете и сухите клони го шибнаха, раздраха дрехите му и оставиха дълбоки кървави дири по ръцете и лицето му. Машината подскочи, за момент опасно се наклони настрани, а после с полюшване отново се изправи. Долу в селото се надигнаха викове на уплаха. Лица се обърнаха към него — неколцина от шарките се разбягаха. Кайл продължи нататък, сега вече не бавно, а със залитане, измъчено, полупревит на седалката, сякаш с последни сили успяваше да удържи машината изправена.

Малко преди да достигне първата колиба, той добави последен, решаващ щрих към маскировката си. Тялото му рязко капсулова всички водни запаси, които беше натрупал през последните дни. Същевременно телесната му температура се повиши до около четирийсет градуса. Кайл усети как небцето му болезнено се сви и жаждата започна да го измъчва. В това време кожата му започна да се пука. Големи, грозни кафяви петна се появиха по лицето и ръцете му, а пръстите му изведнъж се покриха с множество малки полузасъхнали рани. Когато спря пред първата колиба, той за сетен път се концентрира и този път употреби цялата си сила.

Кайл изкрещя пронизително, когато лявото му рамо за броени секунди се превърна в една единствена, огромна, възпалена рана. Не му се наложи да симулира пристъпа на слабост, който го изхвърли от падащия „Харли Дейвидсън“ и го остави да лежи в несвяст.

Черити зъзнеше. Така беше, откакто се събуди, но от повече от два часа ставаше все по-лошо. Бутилката на малката газова печка беше празна и тя едва сега започваше да усеща колко студено в действителност беше тук долу: достатъчно студено, за да превърне дъха ѝ в пара, а пръстите на ръцете и краката ѝ — в болящи ледени късове. При това беше почти напълно уверена, че не искаха нарочно да я оставят да измръзне. Все пак Кент знаеше колко студено можеше да

стане тук през нощта, на десет или дваисет метра под земята, в пустинята, защото малката ѝ килия предлагаше дори лукса на газовата печка — не, пазачите ѝ просто бяха забравили да проверят бутилката ѝ.

Въпреки всичко разликата не беше кой знае колко голяма, ядосано си помисли Черити. В най-добрия случай малко по-различен надгробен надпис: Тук почива Черити Леърд, спасителка на света и против волята си пътешественица във времето, за съжаление, поради недоглеждане, втория път замразена малко повече, отколкото е било нужно.

Тя се опита да се увие по-плътнo в тънкото одеяло, което Кент ѝ беше дал, но пръстите ѝ вече бяха станали прекалено неподвижни. Жалко, саркастично помисли тя, че Кент не влезе още веднъж, за да я нагледа. Може би би могла да убие — просто шоково да го замрази, като му дъхне веднъж. Или...

В мислите си Черити беше стигнала до седмия или осмия оригинален начин за екзекуция, които би подготвила на Кент и идиотските му приятели по оръжие, преди изобщо да забележи, че вече не е сама в невзрачната килия. Някой стоеше до леглото ѝ, разтърсваше внимателно рамото ѝ и при това през цялото време ѝ говореше нещо, от което тя не разбираше нито дума. Тя с мъка вдигна поглед и съзря едно брадато лице, по което се четеше много голяма уплаха.

Мъжът изглеждаше искрено загрижен.

— Наред ли е всичко при вас? — попита той.

Черити с усилие се надигна и се заклатушка до него към вратата.

Изминаха десет минути, преди животът да започне постепенно да се възвръща в крайниците ѝ. От болка от очите ѝ потекоха сълзи. Черити храбро отпиваше от кипящия чай, с който спасителят ѝ се опитваше да я налее.

— Сега наред ли е всичко? — попита брадатият, когото беше видяла най-напред. Черити го изгледа гневно, но въпреки това видя, че уплахата в очите му беше искрена.

— Горедолу — каза тя. Все още ѝ беше трудно да говори. Устните ѝ бяха безчувствени. — Да не би да искахте да ме убиеете?

— Аз... аз не разбирам — полугласно каза брадатият. — Бутилката беше пълна. Във всеки случай така мисля. — Той поклати глава. — Би трябвало да стигне за три дни!

Черити впери поглед в него. Три дни? Ако беше намалила пламъка съвсем и се беше задоволила със седем или осем градуса по Целзий, може би, но не и ако...

Тя пое дъх, за да отвърне ядосано — и отново затвори уста, без дори да каже дума, когато погледът ѝ попадна върху невзрачното синьо пламъче на газовата печка, която гореше непосредствено до нея. Беше намалено докрай и в това помещение температурата наистина беше само седем или осем градуса. Съдържанието на бутилката беше достатъчно, само че не беше предвидено за човек, роден в епохата на разточителството, който все още не беше проумял напълно, че оцеляването и комфортът не означаваха непременно едно и също нещо.

— Всичко е наред — каза тя с усмивка. — Стават грешки, нали? Вината не е ваша.

В очите на събеседника ѝ се изписа облекчение. Но той все още изглеждаше много изплашен. И тя изведнъж проумя защо.

— Наистина, вече всичко е наред — каза тя, колкото е възможно по-убедително. — И аз ви обещавам, че няма да кажа нищо на Кент — ако ми дадете още една чаша от вашия отвратителен чай.

Мъжът кимна с облекчение, скочи и се върна толкова припряно с чая, че разля половината на пода, преди Черити да успее да вземе чашата от ръцете му. Чаят наистина имаше отвратителен вкус, но поне беше горещ.

— Къде е Скудър? — попита тя. — И него ли сте замразили дълбоко?

Брадятият се усмихна нервно, но Черити виждаше, че той не беше сигурен доколко сериозно му говореше тя.

— Вашият спътник е при Кент — колебливо отвърна той. — Трябваше да заведем и вас при него, обаче...

Черити се усмихна окуражаващо.

— Какво чакаме още?

Тя се изправи и внимателно направи една крачка.

Бунтовникът я очакваше в една полукръгла бетонна зала, която дори предлагаше лукса на електрическото осветление — и която без съмнение не беше нищо друго, а сборен басейн на някогашна канализация, както Черити от пръв поглед разбра.

Кент не беше сам. Освен Скудър и задължителната дузина въоръжени мъже, които така недоверчиво наблюдаваха Черити и него, в залата имаше още трима други мъже. Единият от тях говореше с Кент, но после замлъкна по средата на думата и направи жест, който накара Кент да се обърне.

— Къде се бавите толкова време? — попита той вместо поздрав.

Черити видя как двамата ѝ придружители виновно потръпнаха и равнодушно сви рамене.

— На нас, жените, винаги ни трябва малко повече време, за да се приготвим — каза тя. — Не го ли знаехте? Освен това трудно успях да се откъсна от уютния апартамент, който ми предоставихте.

Кент примигна объркано, нареди се да отговори — и после се отказа, като също сви рамене. Черити бързо го пренебрегна и се обърна към Скудър.

— Наред ли е всичко? — попита тя.

Скудър се усмихна и каза:

— Не.

— Не? Какво...

— Нищо страшно — каза той. — Само видях някого, който много ми напомня за някой друг, знаеш ли?

Вбесен, Кент прекъсна Скудър:

— По дяволите, какво означават тези глупости? В случай, че още не сте го разбрали, Скудър, тук става дума за живота ви!

— Зная — невъзмутимо отвърна шаркът. Той се усмихна вяло, обърна се към мъжа, който стоеше непосредствено до Кент, и добави: — Сигурно ме смятате за луд, но приликата наистина е поразителна, разбирате ли? Имах един приятел, който... — Той не довърши, а само отново сви рамене. — Съжалявам, ако съм ви отегчил. Но вие толкова си приличате с Раул, сякаш сте братя.

Черити замръзна. Мъжът ни най-малко не приличаше на някогашния заместник на Скудър, но тя много добре разбра какво искаше да ѝ каже шаркът.

И в същата секунда го почувства.

Мъжът, към когото се бе обърнал Скудър, объркано повдигна вежди и недоумяваше също като Кент и останалите; съвсем очевидно не беше разбрал какво искаше да каже шаркът.

— Сега вече стига — ядосано каза Кент. — Вие, изглежда, все още не раз...

Черити най-сетне преодоля изумлението си и рязко се обърна към него.

— Вярно е! — гневно каза тя. — Наистина стига, Кент. Какво си мислехте, като затворихте мен и Скудър за два дни в този хладилник? Дойдохме тук, защото имаме нужда от помощ.

Кент въздъхна. Но очевидно много по-добре можеше да се справи с гнева си, отколкото с изявлението на Скудър, защото тя забеляза как той вътрешно се отпусна. Но не и мъжът до него. Небрежното му държание заблуждаваше.

— Съжалявам за неудобствата — каза Кент с тон, който доказваше обратното. — Но ви казах, че ще проверя твърденията ви и че не мога да взема сам подобно решение. Както виждате, наредих да повикат останалите ръководители на организацията.

— Да — изсъска Черити. — Ти само пропусна да споменеш, че е трябвало да долетят от Тамбукту.

Кент се усмихна с престорено съжаление.

— Сега обаче са тук — хладно каза той. — И не само те. Проверих вашата история.

— И? — попита Черити. Трябваше да се овладее, за да престане неотклонно да се взира в мъжа до Кент.

— Историята като че ли е вярна — отвърна Кент. — Неколцина шарки, изглежда, са се измъкнали от клането, а сред тях... — Той настойчиво погледна Черити. — ... и една жена, която... се появила при много странни обстоятелства.

— Да — каза Черити. — Направо паднала от небето.

— Ти ли си тази жена? — невъзмутимо попита Кент.

— Кой ви е разказвал за нея? — отвърна Черити. И не беше особено изненадана, когато Кент кимна към мъжа до себе си.

— Фаергал. Неговата група работи на границата с Вастенландия. Вие сте преминали право през тяхната територия. Ако сте тези, за които се представяте.

Черити с благодарност се възползва от случая да разгледа малко по-подробно мнимия бунтовник. Беше половин глава по-нисък от Кент, но значително по-як; мъж на около петдесет години с обветрено лице и

осеяни с белези много силни ръце. Очите му бяха будни и излъчваха направо абсурдна честност. А нещо у него беше ужасяващо фалшиво.

— Ти си Фаергал? — попита тя.

— Тук въпросите задавам аз — грубо каза Кент.

На Черити ѝ направи впечатление, че той изглеждаше някак... напрегнат. Така, сякаш се чувстваше не на място.

— Добре, ние сме двамата, за които говорите — призна тя.

И без да изпуска Фаергал от погледа си, добави: — Във всеки случай не зная как бих могла да докажа това тук и сега.

Вместо Кент Фаергал отвърна на забележката ѝ:

— Например като ни разкажеш откъде имаш това. — Той посочи лазерната пушка, която Кент носеше през рамо.

— Веднага, щом разбере на чия страна си — възпротиви се Черити.

Лицето на Фаергал потъмня от гняв, но той не отвърна, а само настойчиво погледна Кент. Черити от своя страна, отправи поглед към мъжете зад Кент. За момент тя прецени възможността просто да рискува — решителен скок, посягане, светкавично завъртане — но не, беше безнадеждно.

— Така няма да стигнем до никъде — изпъшка Кент. — Вие искате помощ от нас, така че трябва да ни се доверите. — Той отново посочи към Фаергал. — Скудър и непознатата не са били сами. Къде са останалите?

— Откъде да знам? — заинати се Черити. — Вероятно и тях сте замразили като Скудър и мен.

Лицето на Кент потъмня от ярост, но той все още се владееше.

— Не говоря нито за момичето, нито за този шарк — процеди той през зъби. — Къде отведохте хората, които избягаха от бункера?

— Какви хора? — невинно попита Черити.

— Къде са? — изсъска Фаергал. — Ако ги намерим, това ще е доказателство.

— Там, откъдето са и лазерните пушки — с усмивка отвърна Черити. Тя вдигна ръка, посочи оръжието на рамото на Кент и същевременно пристъпи една крачка напред към него и Фаергал.

— Тази игра на криеница няма никакъв смисъл, не намирате ли? — с въздишка попита Кент.

Черити го изгледа с престорен гняв и пристъпи още една крачка към тях. Сега вече беше много близо до двамата, но все още не достатъчно. Кент със сигурност не очакваше нападение, но неговите хора бяха бдителни, а Черити не се съмняваше в това, че в жилите на Фаергал вместо кръв пулсира втечнено недоверие.

— Едва ли — изсъска тя. — Но какво си въобразявате? Вие и хората ви ни нападате, открадвате ни оръжието, затваряте ни за две денонощия в една леденостудена черна дупка и като завършек очаквате помощ от нас? — Още една крачка в резултат на безупречно изиграно нервно движение. — Вие сте луди! — добави тя.

— Мило дете — потиснато каза Кент, — търпението ми се изчерпа. Аз ти повярвах. Накарах приятелите си да дойдат тук, защото си мислех, че ти си важна за нас. Но аз знаех, че си имам работа с една истерична жена! — При последните думи гласът му ставаше все по-силен. Сега наистина кипеше от гняв, но в края на краищата това беше нещото, което Черити искаше. Тя реши да долее още малко масло в огъня.

— Аз мисля, че всички вие сте страхливци — каза тя. — Точно така си го представях — една купчина глупаци, които си играят на война и подвиват опашка, щом стане сериозно.

Кент ококори очи, в продължение на секунда я гледа недоумяващо и протегна ръка, за да я хване. И тъкмо това беше очаквала Черити.

Всичко стана толкова бързо, че хората на Кент нямаха никаква възможност да предприемат каквото и да е. Черити сграбчи пушката му, блъсна го и неочаквано с всички сили се спусна в противоположна посока, когато той инстинктивно се хвърли напред. Изведнъж Кент изгуби почва под краката си, блъсна се в нея и с продран вик се претърколи по нейния ненадейно извил се гръб.

И Черити успя да хване пушката.

Не си направи труда да сваля оръжието от рамото на Кент, а вкопчена в него се хвърли на пода, свали предпазителя и с отчаяно налягане на силите изви Кент, докато дулото на лазера се насочи към Фаергал, и натисна спуська; всичко стана с едно-единствено, мълниеносно движение. От дулото на оръжието се появи тънък като конец лъч и прониза корема на Фаергал.

Всичко ставаше едновременно. Черити чуваше Скудър да крещи, чуваше стъпки и ясното метално изщракване на оръжия, чиито предпазители се сваляха с бясна бързина, после шумовете от борба и отново крясъци и изведнъж тя се опомни хваната от почти дузина ръце. Някой я удари в стомаха, друг сграбчи ръката ѝ и така брутално я изви на гърба ѝ, че тя с вик от болка падна на колене. Една дузина дула се насочиха към нея.

Но никой не стреля.

Фаергал се беше строполил на пода, когато лазерният лъч го улучи. Но не лежеше кротко.

Той буйстваше. Тялото му потръпваше като в гърчове, докато ръцете и краката му бясно се мятаха с движения, които едно човешко тяло просто не можеше да извърши, все едно какво му причиняваха.

Тогава се разглоби. Толкова чисто и бързо, като две части от съвършено сглобена форма, които внезапно са загубили връзката помежду си. И от вътрешността му изпълзя... нещо. Едно голямо черно същество с мършави крайници като на паяк, което с омраза се взираше в Черити с една дузина фасетъчни очи.

Черити решително се отскубна, вдигна лазерната пушка и я насочи към нещото.

Никой не се опита да я спре.

Този път, преди да натисне спусъка, тя настрои лазера на пълна мощност.

— Все още не мога да повярвам — каза Кент. — Виждам го със собствените си очи, обаче аз... аз просто не мога да повярвам. Това е невъзможно! — Той беше блед. Гласът му звучеше немощно като глас на прастар човек и въпреки ужаса, който изпитваше, му се струваше невъзможно да откъсне поглед от овъгленото нещо, което беше останало от Фаергал. По лицето му се стичаше кръв от рана, която беше получил при падането си върху бетонния под, но той, изглежда, изобщо не усещаше.

— Точно това казах и аз, когато видях какво всъщност беше Раул — тихо каза Скудър. Мъжете бяха го пуснали отново и беше пристъпил до Черити и Кент. Той като че ли беше единственият освен Черити, който не трябваше с всички сили да се бори за разсъдъка си.

Кент с усилие вдигна поглед към Черити. Очите му безумно пламтяха.

— Ти... ти си знаела?

Черити кимна.

— Също и Скудър — отвърна тя. — Дори той го разбра преди мен. Защо иначе ще ни трябва да разиграваме целия този театър?

— Но как така? — промърмори Кент. — Откъде...?

— Аз мога да го усетя — отвърна Черити. — Чувствам, когато някой от чуждите е близо до мен. Скудър също.

Погледът на Кент объркано се луташе между нея и Скудър.

— Какви... какви сте вие двамата? — попита той. Страхът му, изглежда, не се беше уталожил; тъкмо напротив.

— Ние не сме нищо особено — трескаво отговори тя. — Струва ми се, че всеки усеща присъствието им. Може би аз съм само малко по-чувствителна от повечето хора тук. — Тя посочи към овъгленото тяло, после към Кент. — Наблюдавах те. Преди малко, когато стоеше до него. Ти също го усети.

Кент кимна колебливо.

— Да. Обаче...

— Ти се стори маловажно, зная — прекъсна го Черити. — Скудър се чувстваше по същия начин с Раул. Инстинктивно отвращение, антипатия... Може би ние просто усещаме близостта на съвършено чужда форма на живот. — Тя сви рамене.

— Но как така точно ти го чувстваш толкова ясно?

— Може би защото не съм израснала в близост до тях — отвърна Черити. С ъгълчетата на очите си забеляза предупредителния поглед на Скудър и реагира. Можеше да бъде грешка сега да посвещава Кент. Понякога беше по-добре истината да се поднесе в малки дози. — Израсла съм в една област, където ги няма — добави тя. — Вероятно това е цялата тайна. Заместникът на Скудър беше първият жив морони, до когото се доближих на по-малко от няколко мили. След няколко години може би ще изгубя усета си.

— Означава ли това, че вероятно има още от тези същества? — попита един от останалите водачи на бунтовниците.

— Не — спокойно отговори Черити. — Не вероятно. Със сигурност. — Тя се засмя горчиво. — Бих се изненадала, ако тук не бях срещнала никого от тях.

— Но Фаергал от двайсет години е с нас! — запротестира водачът на бунтовниците. — Аз го познавам, откакто се е родил! Това е

напълно невъзможно!

— Може би по-късно са го подменили — предположи Скудър.

— Но ако са знаели за нас, защо тогава не са ни избили? — изсумтя Кент.

— Защо да го правят? — попита Скудър. — Враг, който е известен, вече не е опасен. — Той се засмя съвсем тихо, посочи изгорялата мърша, а после и бунтовниците. — Те са ви оставили малко да си поиграете на война и между другото вероятно са били съвсем сигурни, че няма други истински бунтовници освен вас.

Никой не отговори, а Черити също се съмняваше, че освен Кент някой друг от мъжете действително беше разбрал какво искаше да каже Скудър. Шокът беше все още много силен.

Черити хвърли бърз предупредителен поглед към Скудър да не прекалява и отиде до разкъсаната обвивка на Фаергал. Искеше да я докосне, но не можеше. Макар че с всички сили се опитваше да си обясни, че това, което виждаше, не е нищо друго освен техника, съвършена мимикрия на компютъра, гледката предизвикваше в нея толкова непреодолимо отвращение, че тя дори не можа да намери сили да протегне ръка.

Помоли един от пазачите за ножа му. Той ѝ го даде и с острието му Черити обърна напуканата човешка маска, докато Скудър, Кент и останалите бавно започнаха да се скупчват около нея.

Това, което видя, беше ужасяващо и същевременно възхитително. Имитиращата човек обвивка беше само малко по-дебела от кутрето ѝ, но даже и сега продължаваше да изглежда отвратително жива. Имаше безброй микроскопични жили, в които пулсираше нещо като кръв, както и други, странно безформени органи, каквито в човешкото тяло нямаше и чиято функция Черити дори не се опита да разгадае. Дори сега, когато знаеше какво има пред себе си, все така би могла да се закълне, че си има работа с жива плът и кръв, а не с изкуствена материя.

— Това е невероятно — промърмори тя. — Не разбирам много, но ми се струва, че това е най-съвършената маска, която някога е имало на тази планета. Това нещо кърви, ако го нараниш, нали?

Мъжът, който беше пристигнал заедно с Фаергал, кимна.

— Миналата година той си счупи ръката. Аз сам го шинирах. Аз... аз изобщо не съм забелязал.

— Може би тогава е бил истинският Фаергал — каза Скудър. Той смръщи чело, когато видя Черити с усилие да разглобява напълно изкуственото тяло и с погнуса да наднича вътре. — Какво търсиш?

Черити не отговори, а довърши разглеждането, макар при това да имаше чувството, че стомахът ѝ се обръща. Чак тогава стана, избърса ножа в панталоните на мъртвеца и го върна на притежателя му.

— Нещо, което не беше там — отвърна тя. — Радиопредавател или нещо подобно.

Кент видимо се изплаши.

— Ти смяташ...

— Не — бързо го прекъсна Черити. — Не смятам. Боях се. Но там няма нищо. — А сега трябваше само да се молят нещото да не е било телепатично, добави тя наум. Но предпочиташе да не го произнася на глас. Внезапно почти съжали, че толкова основно беше разглобила шпионина насекомо. Неговият труп би могъл да им даде ценни отговори на...

Тя не беше довършила мисълта си докрай, когато откри грешката си. Останките биха могли да дадат ценни отговори на екип от учени, който работи в напълно оборудвана лаборатория. Но такова нещо вече не съществуваше. Още не се беше научила да се оправя в този свят. Вероятно никога нямаше да се научи. А вероятно и не искаше.

— Махнете това оттук — каза тя уморено, кимвайки с глава към разкъсаната празна обвивка. — А после да свършим най-сетне работата, за която сме дошли — да поговорим.

Измина повече от час, докато се събраха в импровизираната командна централа на Кент. Черити беше помолила да дойдат всички мъже, които бяха станали свидетели на ужасното събитие — разбира се, също Барт, Нет и Ел Гърк — и беше настояла засега никой да не съобщава за разкриването на Фаергал. Кент се беше съгласил с нея, а тримата водачи на бунтовниците също се бяха подчинили.

В стаята на Кент беше тясно. Малката бетонна камера беше достатъчно голяма, за да побере десет души, но в момента вътре се бяха събрали почти два пъти повече хора. По този начин поне студът се понасяше по-леко. За изненада не само на Черити, Кент беше наредил да доведат и Лидия, жената, която бяха спасили от ездачите преди два дни. Тя седеше върху един сандък и се взираше втренчено в празнотата. Но няколко пъти Черити се улови, че я наблюдава с

чувство на вина, което и сама не разбираше. По някакъв начин смяташе себе си и Скудър отговорни за смъртта на детето ѝ.

— Значи, вие търсите Даниел — започна Кент. Говореше все така тихо и малко провлачено; от всички присъстващи досега той най-зле бе преодолял ужаса си и това не се харесваше на Черити. Разбира се, шокът наистина трябва да е бил много силен, но мъж с положението на Кент имаше право на чувства само тогава, когато можеше да си го позволи. Черити го погледна угрижено. Не беше сигурна дали може да разчита на някого, който толкова лесно можеше да излезе от равновесие. За пръв път забеляза колко млад все още е той. Тя плахо кимна.

— Даниел или неговите работодатели. Най-добре и него, и тях. Но първо Даниел.

— И това не е лична работа? — попита един от тримата водачи на бунтовниците. Когато забеляза гневния поглед на Черити, той се усмихна извинително и разпери ръце в пояснителен жест. — Ние не сме много, а и измина доста време, докато беше изградена организацията. Ние...

— ... не държим особено да бъдем въввлечени в лично отмъщение — довърши изречението мъжът до него. — За такова нещо залогът е прекалено голям. Говореше много тихо, но някак порешително от другия.

— Може би дори имате право — невъзмутимо каза Черити.

Мъжът я стрелна с поглед, после рязко се обърна. Размаха пръст и почти обвинително го насочи към Скудър.

— Както изглежда, май наистина сте тези, за които се представяте. Но не знам дали моите хора ще искат да работят заедно с един шарк.

Скудър яростно му отвърна, но Черити вече не слушаше. Използва възможността да разгледа по-подробно тримата мъже.

Арсън, мъжът точно до Кент, беше много висок и още доста млад, имаше будни очи и открито лице, но Черити просто усещаше, че въпреки силата си той е много мекушав човек. Тя се запита как ли е успял да стане водач на бунтовническа армия. До него беше Тайдуъл, мъж в началото на трийсетте, слаб, но жилав, с очи, които гледаха на света с една никога неугасваща ярост. И накрая мъжът, чието име пак беше забравила; единственият от бунтовниците, за когото все още не

бе могла да си състави мнение. Може би, защото само той единствен досега не беше казал нито дума, а само гледаше ту Скудър, ту нея или Кент.

Арсън забеляза изпитателния ѝ поглед и започна нервно да се върти на стола си. Изглеждаше така, сякаш желае да избяга много-много далеч.

— Нещо не е наред ли? — попита Черити.

Арсън неуверено се усмихна.

— Няма нищо — увери я той. — Но последният, когото ти така изпитателно гледаше, вече не е между нас.

За момент Черити го погледна смаяно, после се засмя. Тайдуъл и Скудър престанаха да се карат и я погледнаха слисано. Само Кент остана сериозен.

— Арсън може би има право — каза той. — Никой не ни гарантира, че Фаергал е бил единственият шпионин. — Той се поколеба за момент. — Вярваш ли, че можеш да провериш всички?

Черити кимна.

— Няма проблеми. А също и мъжете в другите скривалища. Но ще се въздържа.

— Защо? — остро попита Тайдуъл.

— Защото това би била най-голямата глупост, която можем да извършим — каза Скудър. Той удостои Тайдуъл с пренебрежителен поглед. „Двамата, изглежда, са станали приятели“ — с ирония си помисли Черити. — Ще бъде доста трудно да се намери убедително обяснение за изчезването на Фаергал — продължи Скудър. — Вярвате ли, че Даниел няма да събере две и две, ако с един удар всичките му шпиони изчезнат?

— Скудър има право — бързо се намеси Черити, преди Тайдуъл да успее да се обади. — Всичко трябва да остане така, както беше. Затова и аз поисках никой да не научава за случилото се тук. Зная, че е жестоко, но не трябва да се доверявате на никого от тези, които сега не са тук при нас. Дори и на най-добрите си приятели.

— О, да, разбира се — иронично каза Тайдуъл. — Та ние сме достатъчно много, почти дващест души. Просто ще нападнем сами крепостта на Даниел. Срещу такава свръхсила той нищо не може да направи.

— Не ми трябва армия — спокойно каза Черити. — Скудър и аз ще отидем сами. Трябват ни вашите знания, а не вашите хора.

— Вие двамата срещу Даниел? — Тайдуъл се засмя насила. — Та вие сте луди.

— Може би — намеси се Кент. — Но въпреки това тя е права, Тайдуъл. — Той се опита да смекчи тона си. — Двама или двеста, това няма никакво значение. — Той въздъхна и погледна Черити. — Проблемът е съвсем друг — продължи той. — Никой не може да се приближи до Даниел. След малкия шедьовър, който току-що ни изигра, дори вярвам, че ще можеш да го откриеш. Но не можете да достигнете до него. Няма път до Ню Йорк.

— Глупости! — остро запротестира Скудър. — Хората на Даниел също успяват и...

— Няма път, по който ние да можем да минем — продължи Кент. Той направи неопределен жест в посока на север. — Мислите ли, че не сме опитвали стотици пъти? Единственият път до вътрешността на града е по въздуха. А ние нямаме летателни машини. А даже и да имаме, глайтерите на Даниел биха ги обстрелвали далеч преди да се доближат до града. Същото важи и за пътя през хълмовете.

— Ние имаме средствата и начини да се отбраняваме — каза Черити, но думите не прозвучаха убедително и в нейните собствени уши. Май просто все още не искаше да приеме истината.

— Не и срещу зоната на смъртта — убедително каза Кент. — Ние се опитахме. Една дузина добри мъже заплатиха това с живота си. Вярвате ли, че отдавна не мислим за възможността да ги улучим там, където наистина ще има резултат? — Той поклати глава, когато Черити понечи да отвърне нещо, и продължи малко по-тихо, но почти тъжно: — Бяхте прави за това, в което ни упрекнахте онзи ден. Ние не сме бунтовници, които вършат нещо сериозно. — Тайдуъл го изгледа сърдито, но Кент невъзмутимо продължи: — Въпреки това правим каквото можем. Но не можем да обявим война на Морон. За нея нямаме нито необходимите хора, нито средства.

— Или знания — добави Арсън.

Черити го погледна неразбиращо.

— Какво искаш да кажеш?

— Та ние дори не знаем срещу кого в действителност се борим — отвърна бунтовникът. — Никой досега не е влизал в Черната

крепост. Никой не знае кой седи вътре.

— Черната крепост?

— Главната квартира на мороните — обясни Арсън. — Сигурен съм, че и Даниел не е влизал там.

— И къде се намира?

— Ако знаех, нямаше да бъда тук — отвърна Арсън.

Черити замълча за момент. Всичко съвпаднаше. Това, което чуваше, колкото и невероятно да звучеше, идеално се вписваше в представата, която си беше създала за този нов свят. Господството на Морон се крепеше на два стълба: от една страна — присъствието на неговите окупационни части и тоталната дезориентация — от друга. Те не просто бяха отнели свободата на хората. Бяха откраднали историята и с това и тяхната идентичност. Това, което в първия момент ѝ се бе сторило смешно — абсолютната забрана да си припомня историята на Земята, ревнивият стремеж от страна на Морон да разруши социалните връзки на оцелялото ѝ население — при по-внимателно вглеждане това се оказваше направо гениално. Черити погледна Нет и вастенландката отвърна на погледа ѝ, но тя не вярваше, че Нет има представа какво всъщност виждаше в нея Черити. Две поколения, помисли си тя. Преди две поколения предците на това момиче са били хора като нея, американци, родени и израсли в свободна страна. Нет и нейните родители вече дори не си спомняха какъв е бил някога този свят.

Когато проумя цялото значение на тази мисъл, почувства огорчение. Може би беше пристигнала твърде късно. Още едно, най-много две поколения — и хората биха забравили, че този свят някога е бил друг. Планът на Морон беше много по-хитър, отколкото досега ѝ се искаше да повярва. Вероятно черните бойци насекоми бяха покорили вече хиляди светове, но те не се задоволяваха само с това да поробват населението им. Имаха грижата то да забрави, че някога е било свободно.

— Още една причина да пипнем този Даниел — каза Скудър. — При това жив.

— Вече се опитахме — ядосано каза Тайдуъл. — Обаче е невъзможно. Ти си видял пръстена на смъртта около Шаитаан, нали?

Скудър кимна.

— Около Ню Йорк съществува подобен пръстен. — Той посочи лазерната пушка на Черити. — Дори със стотици от тези неща би било равносилно на самоубийство. Дори да се справите с чудовищата, които населяват зоната на смъртта, глайтерите на Даниел ще ви избият до крак, преди да изминете и десет мили.

Той каза вие, а не ние, помисли си Черити, но прогони тази мисъл. Недоверието й започваше да се превръща в болест. Трябваше да внимава и да не търси измяна и коварство във всяка необмислено казана дума.

— Но все пак трябва да има път, който да води в крепостта — каза тя. Ню Йорк беше столица на този континент, центърът, от който Даниел управляваше цяла Северна и Южна Америка. Беше направо невъзможно да прави всичко това само с помощта на телекомуникационни връзки и една шепа глайтери.

— Защо просто не попитате мен?

Не само Черити се завъртя смаяно на стола си и погледна към Лидия. Изведнъж проумя, че всички те чисто и просто бяха забравили за нея. Но жената ги беше слушала. И беше разбрала всяка дума. Лицето й беше все така неподвижно, но в очите й неочаквано се бе появило нещо, което почти ужаси Черити. Такава безгранична ярост, каквато никога досега не беше виждала у никого.

— Теб? — изненадано попита Кент.

Лидия кимна.

— Знам как можете да влезете в града.

За секунди в малкото подземно скривалище стана много тихо. Всички гледаха към Лидия, но тя гледаше към Черити, сякаш това, което искаше да каже, засягаше само тях двете.

— Ти? — каза Кент накрая. Гласът му звучеше много недоверчиво и изведнъж Черити отново си спомни колко силен беше страхът на Лидия от него и неговите хора. Изглежда, бунтовниците на Кент имаха не само приятели сред населението.

— Децата — продължи Лидия, сякаш говореше в транс. — Децата, които те събират в Шаитаан — се откарват в Ню Йорк.

Черити изненадано пое дъх, но Кент направи бърз повелителен жест и направи една крачка към Лидия.

— Откъде знаеш? — недоверчиво попита той. — Никой никога не е влизал в Шаитаан. Във всеки случай никой, който не е от техните.

— Моята сестра — отвърна Лидия. — Тя е жрица на Шаит.

— Още една причина да не ти вярваме — енергично се намеси Тайдуъл. — Тя ще ни предаде — добави той, обърнат към Кент и останалите.

— Няма да го направя! — запротестира Лидия. — Аз ги мразя. Те откраднаха децата ми. Те отвлякоха дъщерите ми и убиха сина ми.

Тайдуъл се канеше да ѝ отвърне, но Черити се обърна отново към Лидия.

— Какво става с децата, които отвеждат в Шаитаан? — попита тя.

— Посвещават ги на Шаит и... и ги отвеждат — отвърна Лидия с треперещ глас.

— Къде?

Лидия сви рамене.

— Никой не знае — отвърна тя. — Но моята сестра е... е участвала няколко пъти. Тя ми е разказвала, че отвеждат посветените в една голяма зала под Шаитаан, откъдето тръгва пътят за Ню Йорк.

— За Ню Йорк? — Кент не си правеше труда да прикрива неверието си. — Това са почти хиляда мили.

— Знам — каза Лидия. — Чувала съм го от нея. Тя... тя каза, че веднъж е била там.

— Но това е абсолютно невъзможно! — запротестира Тайдуъл. — Тя лъже!

— Не — тихо каза Черити. — Тя казва истината.

Тайдуъл я погледна мрачно, Кенг също въпросително повдигна вежди, но Черити не им обърна внимание и отново се обърна към Лидия.

— Една голяма зала с метален пръстен по средата, който виси в безтегловност над пода, нали?

Лидия кимна.

— Точно така — каза тя. — Но ти откъде знаеш за него?

— Това би било интересно и за мен — коварно добави Тайдуъл.

— Трансмитер на материя — каза Черити. Обяснението беше толкова просто, че ѝ се щеше сама да си удари плесница. — Шаитаан не е нищо друго освен трансмитерна станция.

От погледа на Кент ясно се виждаше колко малко му говори тази дума.

— Един вид... предавател — поясни тя. — Само че не пренася радиовълни или образи, а твърда материя.

— Не говориш сериозно — изумено промърмори Кент.

— По този начин ме доведоха тук, Кент — отвърна Черити. — Те ни изпратиха един от тези проклети предаватели. Трябваше да го унищожим. Ние дори можехме да го направим, но... не знаехме какво е дошло при нас. А когато разбрахме, беше прекалено късно. — В гласа ѝ се долови горчивина. Тя погледна към Арсън. — Нещото, което вие наричате Черната крепост, струва ми се, е корабът на Северния полюс. Нищо друго освен трансмитерна база. Вероятно на Земята има стотици от тях.

Изминаха няколко секунди, преди тя да забележи внезапно настъпилото мълчание. А после още известно време, докато проумя защо изведнъж всички се взираха в нея, а не в Лидия.

— Ти каза ние? — попита Кент. — Какво искаш да кажеш? Има още такива като теб?

— Да — каза Черити, но веднага се поправи и поклати глава. — По-точно казано, не. Не вярвам.

Тя помълча още миг, после с тих, но много суров глас започна да разказва.

Нечия ръка лежеше на челото му; тясна и хладна, и много лека — ръката на дете или на някой много дребен на ръст планетянин. Шумове — гласове, твърде далече, за да може да разбере думите, стъпки, смях: делнични шумове в човешко селище. Никаква заплаха.

Кайл отвори очи. Полезрението му беше много стеснено и в първия момент той се затрудни да фиксира погледа си, всичко беше размазано, мрачно, светлината беше леко изместена в червения спектър. Някой седеше до него, взираше се в лицето му и продължаваше нежно да гали с ръка челото му. Имаше температура. Докосването на тясната ръка му беше особено приятно. Беше ужасно жаден.

— Разбираш ли ме?

Гласът звучеше така младежки, както се усещаше и докосването на ръката. Кайл кимна слабо, за момент се съсредоточи върху това да коригира своето излязло от контрол зрение и с тихо изумление отбеляза какво усилие му костваше това.

Размазаното светло петно се избистри в тясно лице, обгърнато от черна, дълга до раменете коса, лицето на момиче, както и бе предположил. Понечи да каже нещо, но гласът му изневери. Небцето му беше подуто и твърдо. Жаждата беше достигнала силата на истинска физическа болка.

— Почакай — каза детето. — Ще ти донеса вода. Не се движи.

То стана и изчезна от полезрението му, но не напусна колибата. Кайл го чуваше да шета някъде вдясно от себе си. Падането и припадъкът бяха програмирани; четири, най-много пет часа беше лежал, измъчван от треската и беше бълнувал думи, които неговото никога незаспиващо подсъзнание педантично беше проверявало. Знаеше, че сега вече е спечелил доверието на планетяните — привидно несвързаните думи и изречения го бяха представили за такъв, за какъвто го представяше и външността му. Той бързо обобщи още веднъж какво беше говорил в съня си и със задоволство регистрира, че

не беше допуснал никаква грешка. Въпреки това нещо не беше наред. Беше по-изтощен, отколкото би трябвало да бъде, както и много по-жаден. Липсата на вода беше придобила заплашителни размери. В десния му крак пулсираше силна, туптяща болка.

Кайл се съсредоточи за момент върху нея и установи, че кракът е счупен на няколко места и не гладко, така че парченца кост бяха се забили в плътта и вече бяха причинили възпаление. Падането от мотоциклета се бе оказало по-тежко, отколкото той предполагаше.

Но повредата не беше непоправима. Още преди детето да се върне с обещаната вода, Кайл активира известен брой скрити защитни механизми, които даваха възможност тялото му да се справи с инфекцията в рамките на няколко часа. Същевременно той започна внимателен процес на лечение. Усети леко боцкане в десния крак и болката изчезна мигновено. Би могъл да излекува счупването и за няколко минути, но не биваше да го прави. Беше спечелил доверието на тези хора тук, но още не разполагаше с необходимата му информация.

Детето се върна, като държеше в ръце дървена купа с плоско дъно, пълна с вода. То внимателно коленичи до него, остави купата, после пъхна едната си ръка под тила му, за да подпре главата му. След това с другата ръка отново вдигна купата и я опря до устните му.

— Ето — каза то. — Пий. Но внимателно. Само на малки глътки, обещавай ми!

Кайл направи опит да кимне, отвори уста и отпи. Водата имаше лош вкус. Беше топла и престояла, и пълна с болестопричинители, а Кайл дори не се нуждаеше от нея — сега, когато отново напълно контролираше тялото си, можеше предпазливо да освободи част от капсулованите водни запаси и по такъв начин да регулира застрашителната липса на вода. Въпреки това той пи на големи, жадни глътки, така че детето накрая поклати глава и отдръпна купата с въздишка на съжаление.

— Не толкова припряно — каза то. — Ще получиш колкото искаш, но трябва да пиеш по-бавно.

— Жаден съм — прошепна Кайл. Гласът му трепереше.

— Зная — каза детето хуманоид. — Имаш температура. Обаче Стенли ми забрани да ти давам твърде много вода, преди да те е прегледал. Ти лежа и бълнува дванайсет часа.

Дванайсет часа? Кайл се стресна. Над два пъти повече от предвиденото. Нещо не беше както трябва. Тялото му беше увредено по-тежко, отколкото би трябвало да бъде.

Момичето забеляза уплахата му и, естествено, я изтълкува напълно погрешно.

— Не се тревожи — бързо каза то. — Ти си извън всякаква опасност. Стенли е добър лекар. — То стана. — Сега ще го доведе, съгласен ли си?

Кайл кимна. Момичето още веднъж му се усмихна окуражително, после се обърна и изчезна от колибата.

Дванайсет часа? Той не би трябвало да лежи дванайсет часа с температура. И после този лекар — очевидно местното название за биохимик. Какво беше направил той и какво беше открил? Кайл знаеше, че тялото му би издържало на бегъл преглед. На пръв поглед той по нищо не се отличаваше от местните жители, но някой, който разбира от биология, би забелязал разликите.

Той тревожно се вслуша в себе си. Подозрението му се потвърди: в тялото му имаше чужди субстанции. Примитивни химикали, които лекарят му беше дал в старанието си да свали температурата и да стабилизира общото му състояние бяха постигнали точно обратното. Наистина, Кайл изглеждаше като човек, но не беше. Непознатите химикали бяха атакували застрашително телесното му равновесие и бяха довели до тревожна дестабилизация. Без следа от страх Кайл разбра, че за малко не бе умрял. Той бързо изхвърли различните органични отрови, с които хуманоидът почти го беше убил, като обърна особено внимание на това да не променя нищо във външността си.

Все още изглеждаше по-скоро мъртъв, отколкото жив, когато детето се върна, придружено от още трима други планетяни, два мъжки и един женски екземпляр, всички значително по-възрастни от детето. Единият от мъжете мълчаливо коленичи до него, опипа челото му, погледна в очите му и после опипа с пръсти превързания десен крак. Кайл реши, че този мъж трябва да е Стенли.

— Съвсем не изглежда зле — каза Стенли, след като свърши с прегледа. — Струва ми се, че най-страшното вече е минало. Вие сте жилаво момче, а?

Гласът му звучеше малко несигурно. Кайл се питаше дали е предизвикал подозрение. Възможно беше прекалено да е форсирал процеса на лечението. Реши при пръв удобен случай да убие лекаря. А гласно каза:

— Горе-долу. Вече се чувствам... по-добре.

Лекарят се усмихна.

— Ама, разбира се — подигравателно каза той. — Ей сега ще станете и ще изтръгвате дървета, а? — Той се ухили, отново се изправи и направи място на другите двама хуманоиди. Кайл внимателно ги огледа. Мъжът беше стар — в последната четвърт от житейската прогноза, жената — малко по-млада, но състарена, с големи, зле излекувани белези по ръцете. Движенията ѝ бяха малко по-бързи от тези на мъжа, а погледът — по-суров. Без съмнение, тя беше по-опасната от двамата.

— Аз съм Антъни. Това са Стенли и Лиз. Можете ли да говорите? — започна мъжът.

Жената мълчеше. Кайл можеше да почувства недоверието ѝ.

Той кимна.

— Къде съм?

— Може би най-напред вие ще ни отговорите на няколко въпроса, преди да поставите своите — остро каза жената, преди мъжът да успее да отговори. — Кой сте вие? Какво търсите тук при нас?

— Кайл — отвърна той. — Името ми е Кайл. Търся Скудър.

В очите на мъжа се появи ясен израз на разбиране, лицето на жената остана неподвижно.

— Кой трябва да е този? — попита тя.

Кайл въздъхна. Той с мъка се подпря на лакти, опита се да седне и отново падна назад. Нямаше сили. Температурата му все още беше прекалено висока. Той леко я понижи.

— Чуйте, Лиз — каза той. — Разбирам недоверието ви. Нямаме време за игрички. Трябва да намеря Скудър и останалите.

— Трябва ли? — Лиз тънко се усмихна. — И защо?

— Защото са в опасност — с усилие каза той. — Моля ви, аз... трябва да отида при тях.

— Никъде няма да ходите — строго го прекъсна Стенли. — Истинско чудо е, че изобщо сте още жив, добри човече. Ще останете най-малко още една седмица на легло и...

— До тогава Скудър и Черити Леърд ще бъдат мъртви — спокойно каза Кайл.

— Какво трябва да означава това? — изсъска Лиз.

Кайл изчака за миг, преди да отговори.

— Нали това се опитвам да ви обясня през цялото време — каза той. — Даниел е изпратил по петите им един мъж. Един... специалист. Трябва да ги предупредя.

— Така ли? — недоверчиво попита Лиз. — Ами ако вие сте този специалист? Само така, да предположим...

Кайл въздъхна.

— Ако бях, то тогава бих бил пълен идиот да дойда тук полумъртъв и да поема риска да бъда убит от вашия знахар — избухна той. Стенли се ухили. Кайл беше улучил верния тон. Играеше ролята на шарк. А шарките бяха известни с недотам изискания си речник. — Чуйте — продължи той след известно време. — Зная, че са били тук. Аз съм един от тях. Разделихме се, но уговорката беше да се срещнем тук.

В същия миг той разбра, че е допуснал грешка. Антъни го погледна изненадано, а недоверието в очите на Лиз се усили.

— Тук?

— Тук горе в първото човешко селище в посока на юг — грубо каза той. — Ние...

С енергично движение Лиз го накара да замълчи.

— Добре — каза тя. — Приемаме, че всичко това е вярно. Кой сте вие? Щом сте един от тях, как така сте изостанали? Скудър и останалите минаха от тук преди една седмица.

Откровеността на този отговор за момент изненада Кайл. Но после разбра, че с него Лиз не поема никакъв риск. Ако той ѝ даде грешен отговор, тя ще го убие.

— Разкажете всичко отначало — каза Антъни. — Ние, разбира се, ви вярваме, но трябва да бъдем сигурни.

Лиз му хвърли ядосан поглед. Антъни го пренебрегна, усмихна се окуражително на Кайл и махна с ръка.

— Моля.

— Е, добре — започна Кайл. — Бяхме разделени. Аз... се забавих в града, за да взема още някои неща. Не много, може би един час, но когато се канех да потегля, пристигнаха глайтерите. — Той

говореше със запъване, сякаш споменът му причиняваше физическа болка. Лиз го гледаше безизразно, но той забеляза състрадание в очите на Антъни, Стенли и момичето. Той продължи с разтреперан глас и насочи поглед в празнотата. — Беше потресаващо. Те... стреляха по всичко, което се движеше. Ние... ние се оттеглихме. Неколцина от нас се опитаха да се промъкнат, но те откриха всички. Ние, останалите, се изпокрихме в подземията.

— И? — попита Лиз, когато той не продължи, а нарочно направи пауза, сякаш се затрудняваше да изрази с думи образите от спомена си.

— Тогава дойдоха мравките — прошепна той. — Бяха стотици. Те... блокираха града и... го претърсиха къща по къща. Ние се бихме, но те... те просто бяха прекалено много. Те избиха всички.

— Всички?

Кайл кимна. После посочи превързаното си рамо.

— Имах късмет, това е всичко. Бях прострелян, но и аз улучих онази проклета мравка, преди да ме довърши. После... — Той се запъна и безпомощно вдигна ръце. — Не зная колко време съм бил в безсъзнание. Може би няколко часа, може би дни. Те някак са ме пропуснали. Сигурно са решили, че съм мъртъв.

— А после?

За момент Кайл погледна в празнотата край Лиз.

— Беше вчера, не, онзи ден — прошепна той. — Аз... намерих вода и малко морфин, за да успокоя болките. Искях да се махна. Мравките се бяха изтеглили, след като бяха избиха всички. А после се приземи онзи глайтер.

— Какъв глайтер? — недоверчиво попита Лиз.

Кайл трябваше да изходи от предположението, че транспортният кораб е прелетял над селището. Не знаеше какъв курс е поел.

— Нещо огромно — отвърна той. — Един вид... диск, с диаметър почти половин миля. Никога преди това не съм виждал подобно нещо. Няколко мравки излязоха отвътре, а после... — Той погледна Лиз, сякаш сам не вярваше в това, което говори. — Предполагам, че беше самият Даниел — продължи той. — Един мъж с черно облекло, със знака на Морон. Във всеки случай някой с голяма власт. Не беше сам. С него беше една мравка и един... един друг мъж. Можех да чуя разговора им.

— И този друг мъж беше преследвачът, за когото говорехте? — Недоверието на Лиз по никакъв начин не беше намалало.

Кайл кимна.

— Да. Аз... не знам кой и какъв е той.

Лиз се усмихна тънко.

— Откъде ви идва на ум идеята, че един единствен човек би могъл да намери Скудър? — попита тя. — Даниел и мравките не успяха.

— Това не е нормален човек — разпалено отвърна Кайл. — Не знам какъв е, обаче... трябва да е един вид куче-преследвач. — Той възбудено вдигна ръце. — Чуйте Лиз. Аз го проследих. Неколцина... от нашите момчета бяха потърсили укритие в планината, но той ги намери. Нямаше никакви следи. Нищо, което би могло да ги издаде, а скривалището беше свършено. На него му беше достатъчен по-малко от час, за да надуши къде се крият. Той изби всички.

Антъни го погледна, а Лиз замълча за момент. После каза:

— И сега сте убеден, че той е по петите на Скудър?

— Така е — каза Кайл. — По дяволите, не проумявате ли, че вие също сте в опасност? Той ще дойде. Карах като луд, но не мисля, че имам голяма преднина. Той ще убие всички ви!

— Не вярвам — небрежно каза Лиз. — Ние не сме напълно беззащитни. — Тя се обърна към Антъни. — Постави няколко поста!

Мъжът кимна и се отдалечи. Лиз отново се обърна към Кайл.

— Историята, която ни разказвате, е доста фантастична, не намирате ли?

— Но е вярна! — енергично запротестира Кайл. — Дявол да го вземе, ако не ми повярвате, то тогава поне изпратете някого при Скудър, който да го предупреди. Изобщо не трябва да ми казвате къде е той.

За момент Лиз го изглежда много замислено. После сви рамене, обърна се и отиде до вратата, но отново се спря.

— Ще помислим за това — каза тя. — Ако историята ви е вярна, ще видим по-нататък.

Кайл я изглежда със свършено изигран гняв, но не каза нищо повече.

— Не бива да й се сърдите — каза Стенли. — Лиз е олицетворение на недоверието. Но без нея сигурно отдавна нямаше да

бъдем между живите. — Той замълча за момент, изглежда, очакваше Кайл да отговори. — Така или иначе, това няма значение — продължи той с променен глас. — Дали ви вярваме или не — с този крак никъде няма да ходите през следващите две или три седмици. — Той се обърна към момичето. — Ти ще останеш тук и ще се грижиш за него, нали? По-късно отново ще намина.

Кайл продължи да мълчи, докато и той напусна колибата. После бавно се обърна към момичето и поклати глава:

— Какво им е на онези двамата? — попита той. — Да не би съвсем да са се побъркали или работят за мравките?

Детето се усмихна, но изглеждаше някак измъчено.

— Трябва да разбереш — каза то, докато се приближаваше. — Още малко вода? — Кайл кимна и момичето отново опря купата до устните му. — Преди четири дни имахме посещение от приятелите на Даниел — продължи то, докато той пиеше. — Те търсят Скудър. Те... убиха трима от нашите и изгориха една колиба. Лиз вече няма доверие в никого. Но тя знае, че ти казваш истината — добави то.

Кайл изненадано вдигна поглед.

— Ти говореше в съня си — обясни момичето. — Напълно объркани неща, но сега те придобиват смисъл, знаеш ли? Мисля, че тя ти вярва. Просто е предпазлива. А Стенли е прав — каза то, като посочи десния му крак. — И без това нищо не можеш да направиш.

— Мога да карам — самонадеяно отвърна Кайл. — Наред ли е машината ми?

Момичето сви рамене.

— Нищо не разбирам от това — отвърна то. — Мисля, че е наред. Но това нищо не променя. С този крак не можеш да караш, повярвай ми.

— Но някой трябва да предупреди Скудър — настоя Кайл. Сега говореше по-тихо и нещо в тона му се промени, нюанси, които момичето не можеше съзнателно да регистрира, но които упражниха въздействие върху него. Беше един вид изключително фина хипноза. Без дори да забележи, неговото слабо изразено недоверие започна да се разсейва.

— Зная — каза то.

Кайл се усмихна.

— Тогава ми обещавай нещо — меко каза той. — Аз не мога да мръдна от тук, но ти можеш да се погрижиш някой да бъде изпратен при Скудър. Предупредете го. И изчезвайте от тук, преди да се е появил този убиец.

Момичето мълчеше. Изглеждаше объркано. После кимна, но веднага след това поклати глава.

— Бих го направила, обаче...

— Ти не ми вярваш — констатира Кайл. Гласът му звучеше обидено, но не укоризнено. Въпреки това той знаеше, че е предизвикал силно чувство за вина у момичето. Толкова лесно можеше да се въздейства върху тези хуманоиди.

— Не е това — каза момичето. То се усмихна нервно, неочаквано се обърна и бързо почти уплашено погледна към вратата, сякаш се страхуваше да не ги подслушват.

— Ами?

— Те бяха тук, вярно е — със запъване продължи момичето. — Но дори и Лиз не знае накъде тръгнаха. Скудър мислеше, че... би било по-безопасно, ако тя не знае. Искане да поемат на изток.

— Към крайбрежието?

Момичето безпомощно сви рамене.

— Не зная — несигурно каза то. — Джуджето, което беше с тях разказваше за някакви бунтовници. Но тук никой не знае къде точно се намират те.

Кайл замълча за момент. Не изпитваше никакво разочарование. Имаше следа — не много добра, но все пак следа. Сега за него вече нямаше никакви причини да остава по-дълго. Знаеше, че момичето казва истината. Той самият не би действал по-различно, ако беше на мястото на Скудър и Леърд.

Той седна. Момичето се изплаши — и застина на мястото си, когато видя каква невероятна промяна ставаше с Кайл.

Издраното лице на Кайл се изглади. Следите от треска и жажда изчезнаха за секунди. Изведнъж по ръцете му вече нямаше никакви белези, а за секунда сивата превръзка на рамото му започна да се движи като живо същество, когато плътта под нея се изглади и раната, която Кайл беше създал само със силата на волята си изчезна.

Кайл не даде възможност на момичето да даде предупредителен вик. Той го уби, стана и в следващите три минути се концентрира

върху лечението на счупения си крак. После напусна колибата.

Когато половин час по-късно напускаше селото, в малката скалиста долина всички бяха мъртви.

Това, което някога беше Денвър, Колорадо, сега беше град в развалини. Гордият силует със своите устремени нагоре небостъргачи беше изчезнал, както и малките, кокетни вилни зони, които обграждаха ситито.

Гледката разтърси Черити по-силно, отколкото ѝ се искаше да признае. Повече от останалите, повече от самата Лидия, която само допреди по-малко от час с горчивина беше разказвала какво бяха направили нашествениците с родината ѝ. Може би защото тя беше единствената от всички тук, която беше познавала този град.

— Ето там. — Лидия посочи една ограда от другата страна на улицата. Сградата беше много широка, имаше безброй прозорци и беше на шест или седем етажа. Горните два етажа бяха изгорени, а от двете страни на сградата чак до средата на улицата се издигаха купища отломки.

Твоето жилище?

Лидия поклати глава.

— На сестра ми — каза тя. — Аз не мога да се върна в къщи. Знаете какво извърших. Те ме търсят.

Черити отново съсредоточи вниманието си върху зданието. Всичко изглеждаше спокойно, почти мъртво, както и целият град — или това, което беше останало от него. Бяха срещнали едва десетина души. Но Лидия ги предупреди — очите на Морон бяха навсякъде. А новите господари търпяха много неща, но не и едно: някой да се противопоставя. Докато не заловят отново Лидия те нямаше да се откажат.

— Какво чакаш? — нетърпеливо попита Кент.

Черити му хвърли предупредителен поглед. Тук беше просто прекалено спокойно за нейния вкус. Даже ако Денвър — както знаеше от Лидия — имаше вече по-малко от пет хиляди жители, би трябвало да срещнат повече хора. Нещо тук не беше наред. Градът сякаш беше притаил дъх в очакване на нещо.

— Може би трябва първо да отида сама — каза Лидия. — Ако е капан, тогава ще се хвана само аз. Те не знаят, че вие сте тук.

— Глупости — каза Гърк. — Ти...

— Затваряй си устата, джудже — грубо го прекъсна Кент. — Тя има право. — За момент той замислено погледна към Лидия, после бръкна под якето си и извади автоматичен пистолет.

— Ето. За всеки случай. Ще дойдем веднага, щом влезеш.

За няколко секунди младата жена се поколеба дали да посегне към оръжието. После го взе от ръката му, пхна го под якето си, без да го погледне и бързо, без да каже нито дума повече, излезе от сянката на къщите.

Черити, Кент, Гърк и Скудър я наблюдаваха внимателно, докато пресичаше улицата. Тя се движеше, без да бърза, почти отегчено, като пешеходец, който съвсем не знае накъде изобщо се е запътил. Черити изпита известно възхищение от хладнокръвието на младата жена. Но може би беше просто отчаяние. Лидия, която сега прекосяваше улицата, едва ли имаше нещо общо с онази отчаяна млада жена, която бяха спасили от ездачите.

Черити пропъди тази мисъл.

Предпазливостта ѝ този път се оказа излишна. Лидия благополучно стигна до отсрещната страна на улицата и изчезна навътре в сградата. След малко тя отново се появи на вратата. Махна с ръка. Всичко е наред.

Един след друг те я последваха. Черити и Гърк бяха последните, които пресякоха улицата, като Гърк я държеше за ръка, за да изглеждат като жена и дете. Черити не знаеше дали заблудата функционираме — нямаше пред кого да се преструват. Улицата оставаше празна като в призрачен град.

Въпреки това тя си отдъхна облекчено, когато влязоха в пустото фоайе на някогашния небостъргач. Гърк рязко се отскубна от ръката ѝ и свали сламената шапка от главата си, докато Кент и Скудър му се хилеха с нескрито злорадство.

— Защо не я оставиш на главата си? — с насмешка попита Кент.

— Стои ти великолепно — допълни Скудър.

Очите на Гърк мятаха отровни стрелички по посока на двамата мъже.

— Можете да си чешете езиците, колкото искате — запени се той. — Аз ще се смея последен, когато Даниел...

— Престанете — намеси се Черити. — И тримата. Имаме наистина сериозна работа.

Гърк неразбираемо изръмжа нещо, а Черити се обърна отново към Лидия.

— Къде живее сестра ти?

Лидия посочи към стълбището.

— На втория етаж. Но трябва да бъдем предпазливи. В този блок живеят и други... служители на Морон. Следвай ме, но внимавайте.

— Има ли още нещо, което си забравила да ни разкажеш? — язвително попита Скудър.

Лидия го изгледа хладно и се обърна, без да каже нито дума.

Черити внимателно се оглеждаше наоколо, докато следваха младата жена по стълбите. Сградата сигурно беше бивш хотел или голям търговски център — на една от стените все още можеше да се видят части от огромна рецепция. Имаше и цели пет асансьора, от които, разбира се, никой не работеше. По тавана и стените имаше множество следи от огън, но също така и стотици дупки с големината на юмрук — ясни следи от престрелка, която се беше разразила тук. Въпреки това всичко беше изненадващо чисто, а най-сериозните повреди даже бяха отстранени. Хората, които живееха тук, поне се бяха опитали да си създадат нещо като дом. Когато достигнаха до стълбището, откриха няколко картини по стените, а някой беше постлал пътека от различни парчета килим. Гледката би трябвало да ѝ вдъхне кураж, но само я изпълни с още по-голямо огорчение.

Те се изкачиха до втория етаж. С жестове Лидия им даде знак, че трябва да останат на стълбите, отвори тежката огнеупорна врата, като я натисна с рамо и изчезна по коридора зад нея. Този път мина доста време, докато се върна, а когато най-сетне се появи, изглеждаше много разтревожена.

— Какво има? — попита Кент.

Лидия се поколеба.

— Сестра ми е вкъщи — отвърна тя. — Обаче не е сама. Аз... чух гласове.

— Колко?

Лидия сви рамене.

— Не зная. Три, може би четири. Звучаха много възбудено. Като че ли се караха.

Кент бръкна под якето си и извади автоматичен пистолет.

— Защо и ние да не се поскараме с тях?

Черити изобщо не отговори, а и Кент, естествено, не очакваше отговор. И той също като нея много добре знаеше, че при никакви обстоятелства не трябваше да се набиват на очи.

— Тогава ще чакаме тук — каза Черити, след като помисли малко. — Рано или късно тези посетители ще си идат. Сестра ти живее сама, нали?

— Анджелика е жрица на Шаит — отвърна Лидия, сякаш това беше достатъчно обяснение. Когато забеляза неразбиращите погледи на Черити и Скудър, тя добави: — Те са длъжни да живеят сами.

— Тогава ще чакаме тук — заяви Черити.

— Ами ако някой дойде?

— Тогава ще обясним, че правим проучване по поръчка на Пепси кола — отвърна Черити. Кент, Скудър и Лидия я погледнаха неразбиращо и тя побърза да добави. — Трябва да бъдем много предпазливи.

— И може би ще започнете с това да престанете да вдигате толкова шум — ядно каза Гърк. — Сигурно се чувате чак до Ню Йорк.

Кайл беше жаден. Пътуваше вече повече от четири часа и водните запаси на тялото му би трябвало да стигнат за поне още толкова време — но нещо не беше наред.

Беше го усетил малко след като напусна селцето. Химичното равновесие в тялото му беше нарушено по някакъв начин. Той все още така виртуозно владееше тялото си, както други владеят музикален инструмент, но това му костваше значително повече усилия отколкото обикновено.

Фактът сам по себе си почти не го тревожеше. Въпреки всичко той знаеше, че е същество от плът и кръв, една невероятно съвършена, достойна за възхищение единица, която можеше и да умре.

Това, което го безпокоеше много повече, беше фактът, че не знаеше какво се беше случило с него. Нараняванията, които сам си беше причинил само със силата на волята си, отдавна бяха излекувани,

а тялото му беше събрало достатъчно енергия, за да функционира дни напред, преди да се появят първите признаци на изтощение.

Може би лекарството, което лекарят му бе дал, го беше отровило?

Кайл не би могъл да си представи подобно нещо. Той беше устойчив на повечето отрови, които бяха известни в колонизирания космос. Освен това го бяха настроили за този свят, преди да започне изпълнението на задачата.

Не можеше да си представи, че са пропуснали някоя отрова или пък някое вредно вещество. Но какво точно ставаше с него?

Кайл разбра, че едва ли би могъл да открие отговора на този въпрос единствено с разсъждения и престана да пилее енергия за това. Вместо да отстрани причините, което не можеше да направи в момента, той се концентрира върху отстраняването на симптомите. Когато напусна селото, той не взе вода със себе си, но това беше най-малкият проблем. Знаеше, че има вода само на няколко мили разстояние от същинския му курс. Той прецени, че ще изгуби около час, което беше жалко, но въпреки всичко промени курса си. Нямаше никакво значение дали ще залови капитан Леърд един час по-рано или по-късно; по-важното беше дали в решителния момент щеше да допусне грешка, защото тялото му страда от недостиг на вода.

След точно дваайсет минути Кайл достигна до локвата, слезе от мотоциклета и предпазливо опита от мръснокафявата течност, като потопи пръста си и близна. Беше отровена, както и бе предположил, и за момент той почувства презрение към хуманоида, наречен Даниел. Ако капитан Леърд беше наполовина толкова способна, колкото той твърдеше — в което Кайл все повече започваше да се съмнява, едва ли би могъл да я спре с една отровена локва. Затова пък той нанасяше непоправими щети на екологията в тази зона, защото това беше отрова, която действаше на всички форми на живот. Кайл реши след завръщането си да събере сведения дали в близост до локвата е имало мъртви ездачи и същества от прислугата и при удобен случай да потърси сметка на Даниел.

Той се върна при мотоциклета си, извади манерката и я напълни. Чак след това се наведе над локвата и пи. Неговата обмяна на веществата нямаше никакви затруднения при неутрализиране на отровата. Когато утоли жаждата си, той се върна при мотоциклета си и

отново потегли. Прецени, че след два, в най-добрия случай два и половина планетни часа ще се стъмни.

С малко късмет дотогава ще е намерил капитан Леърд.

Трябваше да чакат повече от два часа, докато посетителите на Анджелика най-после си тръгнаха. Четири пъти през това време чуваха над себе си да се отваря врата и бързо се изтегляха по стълбището, докато стъпките от другата страна заглъхнат и в последна сметка на Черити ѝ се струваше малко чудо, че никой не ги изненада по стълбите.

Но накрая за малко не бяха разкрити, защото дотолкова бяха заети да се ослушват за стъпки по стълбите, че едва не пропуснаха да чуят тези, които се приближиха към тях по коридора. Едва в последния момент Гърк ги предупреди шепнешком и те презглава се втурнаха на горния етаж, все пак навреме, за да видят вратата под тях да се отваря и почти половин дузина мъже, които излязоха на стълбището един след друг, като разпалено жестикулираха. Черити не разбираше какво говореха, но разговорът им не звучеше непременно приятелски. Тя отново си спомни предположението на Лидия, че мъжете са се карали в жилището на сестра ѝ.

Изчакаха, докато стъпките и гласовете под тях заглъхнаха, а после, за всеки случай, останаха още две минути, преди Черити да даде знак на Лидия, че е време да тръгват. След като стигнаха коридора, където живееше сестра ѝ, Лидия малко избърза.

Черити имаше лоши предчувствия. Видът на коридора потвърди предположението ѝ, че сградата някога е била хотел. Но и тук се виждаха следи от пожар. И нямаше прозорци. Ако ги откриеха тук, щяха да попаднат в капан.

Тя забеляза, че Кент нервно пипа оръжието под якето си и му хвърли предупредителен поглед.

— Не — прошепна тя. — Ние сме само мили гости, нищо повече.

Кент я изглежда мрачно и отпусна ръка. Черити отдавна се съмняваше дали бяха постъпили правилно, като го взеха със себе си, Беше твърде млад и неопитен и тя се боеше, че в решителния момент той би могъл да изпусне нервите си. Но в края на краищата това тук

беше негова територия и по принцип те можеха да бъдат доволни, че той им позволи да го придружат, а не обратното.

Пред последната врата в коридора Лидия се спря и почука. Скудър се притисна до стената, докато Кент застана от другата страна на вратата, така че да не бъде забелязан веднага.

Лидия трябваше да почука общо три пъти, а и след това измина още доста време, докато се чува стъпки. Много недоволен глас извика нещо отвътре, което Черити не разбра, после издрънча верига.

— Сега пък какво има? Нали вече ви казах... — Анджелика очевидно беше очаквала някой друг, защото млъкна по средата на думата, когато отвори вратата и видя кой стои пред нея.

Тя беше доста по-възрастна от сестра си, но не изглеждаше така съсипана и изпита от грижи. Имаше тъмна, дълга до раменете права коса и около врата си носеше тънка сребърна верижка с внушителен по размери скъпоценен камък. Роклята ѝ беше обикновена, но толкова добре ушита, че сигурно струваше малко състояние. По пръстите ѝ блестяха многобройни тежки пръстени. Изглежда, си имаше своите предимства да стоиш на страната на окупаторите, помисли си Черити. Някои неща никога нямаше да се променят.

— Лидия? — прошепна тя. — Ти? Ти си... — Тя отново замълча. Погледът ѝ бързо и преценяващо се плъзна по Черити, после по Гърк, който отново бе нахлупил сламената шапка и стоеше, навел глава. — Какво търсиш тук? — попита тя с леден глас. — Какви са тези хора?

— Пусни ни да влезем, Анджелика — помоли Лидия. — Те са... мои приятели. Те ми помогнаха, но сега се нуждаем от помощ.

— Помощ? — Устните ѝ се разтегнаха в студена, пренебрежителна усмивка. — Помощ — за какво? — попита тя. — Не си ли причинила вече достатъчно неприятности?

Кент отправи изпитателен поглед към Черити иззад вратата, но тя не му обърна внимание.

— Моля те, Ан — каза Лидия. — Само за момент.

Черити направо можеше да види как Анджелика мисли. Изминаха няколко безкрайни секунди, преди тя най-накрая да кимне с явно недоволствие.

— Добре — каза тя. — Пет минути. И не си правете труда да измисляте никакви шантави истории. Нито секунда повече.

„Какво сърчице“ — помисли си Черити, а гласно каза:

— Благодаря ви.

Тя мина край Лидия и сестра ѝ, влезе вътре и бутна Гърк като дете пред себе си. И веднага след това, и без никаква следа от бързане, тя застана зад Анджелика, сложи ръка около врата ѝ и изви главата ѝ назад, докато с другата ръка ѝ запуши устата.

Анджелика беше прекалено изненадана, за да направи опит да се съпротивлява. Но въпреки това Черити продължаваше да я стиска в желязна хватка, докато Кент и Скудър също влязоха в стаята и затвориха вратата. Едва тогава свали ръка от устата ѝ и разхлаби хватката около врата ѝ. В същото време със свободната си ръка хвана ръката на Анджелика и я изви на гърба ѝ.

— Ако викаш, ще ти счупя ръката, съкровище — любезно каза тя. — Ясно ли е?

Анджелика кимна.

— Разбрах. Можете да ме пуснете.

Черити се колебаеше. Но после срещна погледа на Лидия. Младата жена ѝ кимна и Черити пусна ръката на Анджелика и бързо отстъпи крачка назад.

Анджелика бавно се обърна и огледа нея, Гърк и двамата мъже, докато с изкривено от болка лице разтриваше ръката си. Но не каза нито дума, а ядосано се обърна към сестра си.

— Имаш очарователни приятели — изсъска тя. — Но ти никога не си се движила в по-добра среда. И така — какво искате?

— Тук въпросите задаваме ние — каза Кент.

Очите на Анджелика проблеснаха яростно.

— Така ли? — каза тя. — А пък аз си мислех, че това тук е моето жилище.

Кент се усмихна студено.

— Ето как човек може да се заблуди, почитаема. Но ти не се тревожи — няма да се бавим. Имаме само няколко въпроса към вас. Ако ни отговорите, ще се махнем по-бързо, отколкото дойдохме.

— Сега вече стига! — изсъска Анджелика. — Изчезвайте — и петимата — веднага. Ако не излезете незабавно, ще повикам охраната!

Тя се обърна, направи две-три широки крачки към едно шкафче до вратата и протегна ръка към една плоска черна кутия.

— На ваше място не бих го направил — каза Скудър. С невероятно самообладание той бръкна в якето си, извади един от

удобните малки автоматични пистолети, с които ги беше въоръжил Кент и свали предпазителя.

Анджелика дори не погледна към него. Но начинът, по който застина по средата на движението си, когато отекна металното изщракване, убеди Черити, че тя не за пръв път в живота си чува този звук. Тя стана още по-бледа, отколкото и без това беше и се обърна с привидно спокойствие.

— Вие сте от онези бунтовници — невъзмутимо каза тя.

Скудър кимна.

— Вярно е.

Анджелика го изглежда почти с омраза, после се обърна към сестра си.

— Ами ти? — попита тя. — И ти ли си от тези... метежници?

— Да — отвърна Лидия. — Във всеки случай те ми спасиха живота.

— Колко благородно — подигравателно каза Анджелика. — И какво искат в замяна? Живота ми?

— Не и ако сте разумна, Ан — отговори Черити вместо Лидия. — Не сме тук заради вас. — Тя посочи към Кент. — Така е, както ви каза и Кент. Имаме само няколко въпроса към вас. Ако ни отговорите, ще си идем.

— Ами ако не ви отговоря? — иронично попита Анджелика. — Ще ме убие ли, или ще се задоволите само с това малко да ме поизмъчвате?

— Нито едното, нито другото — каза Скудър. — Вие ще отговорите, мила моя. Знам това.

Анджелика се засмя. Беше си възвърнала самоувереността — изненадващо бързо, с тревога си помисли Черити. Не се държеше като човек, който мисли, че го грози опасност.

— Вие сте луди — каза тя. — Но, моля — какво искате да знаете?

— Вие сте жрица на Шаит? — започна Черити. — Каквото и да означава това.

— Такава съм — гордо заяви Анджелика. — Защо питате, след като го знаете?

Черити отмина въпроса.

— Значи вие сте от хората, които участват в отвличането на деца и в отвеждането им в онова проклето нещо там, зад пръстена на смъртта? — продължи тя.

Преди да отвърне, Анджелика с омраза изгледа сестра си.

— Не, това не е вярно.

— Нима?

Анджелика издаде звук, който представляваше смесица между смях и хълцане.

— Не знам какво ви е разказвала тази луда — каза тя, кимвайки към Лидия. — Но ние не отвличаме деца. Задачата ни — на мен и на моите сестри — е да отведем избраните в Шаитаан и да ги предадем на господарите.

— О да, разбирам — каза Черити. — Това ми звучи някак познато. Но вие отвеждате децата там, това е истина. И те никога не се връщат? Искам да кажа, някой виждал ли е отново някое от тези деца?

— Естествено не! — възмутено каза Анджелика. Тя отново с презрение изгледа сестра си. — Знам историите, които се разказват за нас. Те са абсолютна лъжа. На избраните не им се случва нищо лошо — тъкмо напротив. При господарите ги очаква по-добър живот.

— Вие ги убивате — каза Лидия.

— Някои умират, това е вярно — невъзмутимо отвърна Анджелика. — Но само слабите, нежизнеспособните. Останалите заминават в един нов, по-добър свят.

— Ах? — възкликна Кент. — И какво става с тях в този нов, по-добър свят?

— Служат на господарите — гордо отвърна Анджелика. — Но защо изобщо разговарям с вас? Вие сте вече мъртви. Вие посегнахте на една жрица на Шаит.

— Ще направя нещо съвсем друго с теб, съкровище — каза Скудър, — ако не станеш малко по-сговорчива.

Анджелика го изгледа презрително и Черити усети, че между жрицата и индианеца става нещо. Въпреки всичко двамата много си приличаха — и двамата бяха много горди и много силни. Черити бързо пристъпи между двамата.

— Не сме дошли, за да ви причиним нещо лошо, Ан — побърза да каже тя. — Искаме само някои сведения от вас, това е всичко.

— Така ли? — каза Анджелика. — И какви?

— Вие знаете пътя до Шаитаан — каза Черити. — И ще ни го покажете.

Анджелика смаяно ококори очи. Секунда-две тя наблюдава Черити с неопишуемо изумление — а после започна гръмко да се смее.

— Какво толкова смешно има? — недоверчиво попита Гърк.

— Вие искате да... проникнете в Шаитаан? — попита Анджелика, останала без дъх от смях. — Но вие сте се побъркали. Не можете да го доближите, дори да ви покажа пътя — а аз няма да го направя.

Лидия мълчаливо пристъпи към нея, хвана я за рамото, обърна я и ѝ зашлеви звънка плесница. Главата на Анджелика се отметна назад. Тя политна към вратата, в последния момент се задържа и притисна с ръка бузата си. Очите ѝ горяха. Но и в този момент Черити не откри в погледа ѝ и помен от уплаха, а само презрение и гняв.

Неочаквано тя се откъсна от вратата, с две крачки стигна до сестра си и грубо я стисна за ръката. Лидия се опита да се отскубне, но Анджелика просто я повлече след себе си към прозореца, а после я пусна.

— Какво искаш още? — изкрещя тя. — Погледни навън! А после ми кажи какво виждаш!

Лидия смутено се подчини. Няколко секунди тя мълчаливо наблюдава безлюдната улица, преди отново да погледне към сестра си.

— Няма нищо — каза тя.

— Точно така! — Гласът на Анджелика звучеше триумфиращо. — Преди три дни там все още живееха хора, сестричке. Те пак са тук, но не смеят да излязат от жилищата си. И знаеш ли защо? Защото се страхуват. Заради теб!

— Какво трябва да означава това? — остро попита Черити.

— Господарите са изпратили наказателен отряд — гневно отвърна Анджелика. — Но защо за това не попитате Лидия? Както аз, така и тя знае какво е наказанието за убийството на ездач. Сто за един.

В първия момент Черити изобщо не можа да разбере какво иска да каже Анджелика. После я обзе вледеняващ ужас. Тя невярващо гледаше ту към Лидия, ту към сестра ѝ.

— Сто за...

— Да, те ще убият триста души — с разтреперан глас каза Лидия. — По сто за всеки ездач, който вие застреляхте. Винаги е така.

Ако... ако някой от тях бъде убит, тогава... тогава те изпращат ездаци, които безогледно търсят жертви. Никой не знае кой ще бъде убит.

— И ти си го знаела? — неразбиращо попита Черити.

— Разбира се, че го е знаела — Анджелика отговори вместо сестра си. — Но ми се струва, че е забравила да ви го каже.

Черити се обърна и погледна към Кент. Младият бунтовник избягваше погледа ѝ.

— Ами ти? — попита тя. — Ти знаеше ли?

Кент кимна.

— Да — каза той. — Но какво щеше да се промени, ако ти бях казал? Вече беше станало. По дяволите! — с гневен тон каза той, но все така без да поглежда към Черити или Скудър. — Защо според вас сме толкова предпазливи във всичко, което предприемаме? Това е законът на Морон, и то не само тук — сто за един!

— Струва ми се, че сестра ми не ви е разказала всичко — сърдито добави Анджелика. — Казала ли ви е например, че Морон възнаграждава онези, чиито деца биват избрани?

— Възнаграждава ли? Как?

— С живот — отвърна Анджелика. — Десет години за всяко дете, което им вземат. О да, мога да си представя какво ви е разказала Лидия. Но тя ще живее трийсет години повече от мен. — Тя замълча за момент, преди да продължи с ироничен тон. — Май не ви е казвала за това?

— Трийсет години повече...? — объркано повтори Черити.

Анджелика кимна.

— Може би дори четирийсет — кой знае? Поколението ѝ е добро, иначе едва ли щяха да я изберат три пъти последователно.

— Но това е лудост! — възрази Черити. — Искам да кажа... никой не знае колко ще живее и... и...

Тя млъкна, когато забеляза смаяния израз по лицата на Скудър и Гърк. Кент я гледаше просто смутено. И изведнъж я обзе ужасно подозрение.

— Колко дълго? — попита тя. — Колко време е позволено на хората да живеят на тази планета?

Хопи-индианецът погледна встрани. Кент и Анджелика си размениха смутени погледи, докато Гърк невъзмутимо пристъпваше от крак на крак.

— Колко? — отново попита Черити.
— Петдесет години — тихо отговори Скудър.

Ездачът лежеше полузаровен в пясъка, а по дюната се виждаха ясни следи от лазерно оръжие. Както Кайл веднага забеляза, не бяха следи от оръжие на Морон. Енергийният заряд трябва да е бил два пъти по-голям от този на малките пистолети, с които бяха въоръжени съществата от прислугата. А този, който го бе използвал, си разбираше от занаята: само един изстрел не попаднал в целта. Другите два бяха унищожили на място целта си.

Погледът на Кайл се плъзна още веднъж по трите полегати пясъчни могили, под които някой се беше опитал да скрие останките на ездачите — във всеки случай не особено умело. Даже и без помощта на своите свръхостри сетива той вероятно пак би открил трите трупа: над пустинята кръжаха множество тъмни, пернати сенки, лешоядни създания от местната фауна, които вече бяха надушили мършата и отново я бяха изровили от пясъка. А вонята от разлагащите се гигантски твари можеше да се усети от цяла миля разстояние. Този, който беше помагал на Черити, не се беше постарал особено да прикрие следите от своята помощ. Това би могло да има две обяснения: или е бил обладан от безпочвено лекомислие, или се е чувствал абсолютно сигурен. Кайл реши поне на първо време да действа така, сякаш приема второто предположение. Никога досега не беше подценявал противник.

Той бавно се върна при машината си и се качи на седалката. Но не бързаше да потегли. За момент се поколеба какво да прави. Досега беше предполагал, че целта на Черити Леърд е градът на север — малко селище на местни жители на име Денвър, Колорадо, — но сега вече не беше сигурен. На мястото на капитан Леърд той би премислил най-малко два пъти. Ако продължи по поетия курс, би се натъкнал на патрул. Това, че беше убила тримата ездачи, не означаваше нищо, защото, от една страна, съществуваше възможността преди смъртта си те да са изпратили вик за помощ, а от друга, тяхното отсъствие щеше да се забележи, а Леърд сигурно знаеше правилото на стоте.

Погледът му се спря върху размазания силует на запад. Шаитаан. За момент той прецени възможността Леърд да се е насочила нататък, но почти незабавно отново отхвърли тази мисъл. Дори и той не се осмеляваше да проникне в Шаитаан.

Кайл протегна ръка към стартовия бутон на мотоциклета — и отново я отдръпна.

Вече не беше сам.

Ритъмът на хищните птици в небето се промени, когато те забелязаха нов обект под себе си. Кайл не знаеше колко бяха те, но знаеше, че го наблюдават.

След по-малко от секунда той повторно протегна ръка и този път наистина запали мотора. Потегли бързо, но не прекалено и не пое точно в посоката, където предполагаше, че се намират наблюдателите. Вътрешно той се подготви за борба: тялото му произведе подобно на адреналин вещество, което направи рефлексите му повече от десет пъти по-бързи от тези на нормален човек, а кожата му се промени. Изглеждаше съвсем същата, както преди, но сега беше жилава и устойчива като щавена кожа, така че би издържала и на малокалибрен изстрел, стига да не беше от непосредствена близост.

Кайл насочи Харлито нагоре по дюната. До слуха му достигна звук: скърцането на пясък под тежестта на едно или няколко тежки тела. Но за да не се издаде, той не реагира на шума, както и на сянката, която за части от секундата прелетя през полезрението му. Той подуши горещ метал и човешка пот и дълго преди да достигне гребена на дюната знаеше, че от другата страна на пясъчния хълм го очакват най-малко трима, а вероятно и повече хора.

Изненадата от нападението щеше да бъде пълна, ако Кайл беше нормален човек. Един човек в зелено-кафяв маскировъчен костюм на петна се хвърли към него, когато той насочи Харлито по гребена на дюната, а движението беше бързо и за самия Кайл.

Той инстинктивно се наведе и вдигна високо лявата си ръка. Мъжът се блъсна в него, опита се да се вкопчи, но беше отхвърлен назад, когато юмрукът на Кайл улучи слепоочието му. Той безпомощно се строполи в пясъка.

Но сблъсъкът беше извадил от равновесие и Кайл. Харлито се разклати, изпод колелата се разхвърчаха фонтани от пясък, моторът

изрева, когато Кайл припряно превключи на по-ниска скорост и подаде газ, за да удържи падащата машина.

Щеше да му бъде по-лесно да я овладее само със силата на тялото си, но по такъв начин би се издал напълно. Кайл вече съжаляваше, че изобщо се бе отбранявал срещу първия нападател, но мъжът се беше появил толкова неочаквано, че той нямаше друг избор. Вместо да обърне мотоциклета и просто да избяга, той остави машината напълно да излезе от равновесие и да падне настрани. Едва в последния момент се хвърли от седалката и кръстоса ръце пред лицето си. Мотоциклетът се плъзна още малко надолу по склона, а Кайл се стовари върху една скала, която стърчеше от пясъка.

Изминаха секунди, през които Кайл лежеше напълно неподвижно. Чу викове, а през пясъчната вихрушка успя да различи три-четири тъмни фигури, които се приближаваха. Той се напрегна.

Когато започна да се изправя със съвършено изиграно усилие, мъжете бяха достигнали до него. Една ръка грубо сграбчи рамото му и го изправи, друга хвана ръката му и я изви на гърба. Кайл се сви. От устните му се отрони вик от болка и той отново замлъкна, когато в ребрата му се заби дулото на пушка.

— Добре, приятелче — каза един от мъжете. — Не мърдай или ще ти бъде за последен път.

Кайл замръзна на мястото си. Лицето му се изкриви от престорена болка, докато той бързо, но много внимателно огледа мъжете, които го бяха хванали. Двама от тях бяха приблизително на неговата възраст, но изглеждаха учудващо зле дори за обитателите на тази планета. По кожата на ръцете и лицата им Кайл откри следите на поне половин дузина болести. Освен това бяха много нервни.

Третият беше малко по-възрастен, тъмнокос, брадат и много мускулест. Естествено, не беше никакъв противник за мъж като Кайл, но без съмнение най-опасният от тримата и това се дължеше не само на по-доброто му физическо състояние. В очите му се четеше будна, недоверчива интелигентност.

Освен тези трима имаше още двама други мъже — онзи, който беше изскочил срещу него и още един мъж с маскировъчно облекло, който в момента се грижеше за падналия.

— Кой си ти? — попита брадатият. — И какво търсиш тук?

Кайл изплю кръв и пясък от устата си, преди да отговори. Трябваше да бъде предпазлив. Все пак току-що беше паднал лошо.

— На кой въпрос да отговоря най-напред? — с усилие попита той.

Брадатият му зашлеви плесница.

Ударът не беше много силен, но въпреки това Кайл изстена от престорена болка и отметна глава назад, за да избегне следващ удар.

— Кайл — каза той. — Името ми е Кайл. Аз... пътувам за Денвър.

— Какво ще правиш там? — недоверчиво попита брадатият.

— Търся някого — отвърна Кайл. И предизвикателно добави. — По дяволите, какво те засяга това? И, изобщо, кои сте вие?

Естествено, не получи отговор. Вместо това брадатият се обърна и подвижна към мъжа на билото на хълма:

— Какво става? Как е Пит?

Човекът в маскировъчен костюм вдигна глава и Кайл забеляза изражението на невероятен ужас по лицето му.

— Мъртъв е — отговори той.

Кайл изруга на ум. Беше усетил, че удря силно, а освен това мъжът беше изскочил под много неудобен ъгъл. Собственото му движение беше увеличило силата на удара на Кайл. Но такава грешка просто не трябваше да се случва!

— Мъртъв ли? — невярващо попита брадатият.

— Вратът му е счупен. Изглежда е паднал лошо.

— Не съм искал... — бързо каза Кайл. — Наистина, аз... много се изплаших и...

Удар с юмрук изкара въздуха си дробовете му. Кайл се закашля, падна на колене и се преви от болка, когато върху него се стовари втори, още по-силен удар.

— Стига! — осгро каза брадатият. — Оставете го на мира!

— Тази свиня уби Пит!

— Възможно е. Но може би наистина беше само нещастен случай. — Брадатият клекна до Кайл и надигна брадата му с дулото на пушката си. — Така ли беше, или? — коварно попита той.

Кайл кимна с мъка.

— Аз... не подозирах, че сте тук — запелтечи той. — Наистина, много съжалявам. Аз... не исках.

— Добре, добре. Вярвам ти. Стани — отвърна брадатият с такъв тон, от който на Кайл му стана ясно, че той може би говори истината, но това едва ли щеше с нещо да промени съдбата му. — И така — попита той, след като Кайл се изправи. — Ти търсиш някого. Кого?

Преди да отговори, Кайл дълго и замислено оглежда маскировъчните дрехи и оръжията на четиримата мъже.

— Може би вас.

— Нас ли? — Очите на брадатия се смалиха. — И кои трябва да сме ние?

— Нали вие сте бунтовниците, при които искаше да отиде Леърд? — отвърна Кайл.

— Бунтовници?

— По дяволите, нямам време за вашите глупости! — кипна той. — Трябва да предупредя капитан Леърд. Ако тя е при вас, тогава ме заведете при нея — ако пък не е, то бъдете така любезни и ме пуснете да продължа.

— За какви бунтовници говориш? — попита брадатият. — И кой е този капитан Леърд?

— Пречукай го, Арсън — каза един от мъжете, които държаха Кайл. — Не му вярвам.

— При вас ли е Черити Леърд или не? — още веднъж попита той. — Моля ви, тя е в опасност. А и вие също, ако тя наистина е при вас.

— В опасност ли? — попита Арсън. — Каква опасност?

Кайл въздъхна и сякаш се примири.

— Даниел е изпратил наемен убиец по петите й — каза той. — Един вид свръхчовек. Следвах го известно време, докато изгубих следата. Но той не е много далеч. Следите му се изгубиха в селото.

— В кое село?

— Нямам представа как се казва — отвърна Кайл. — Хората, които са живели там, вече не можеха да ми кажат. Той беше избил всички.

Арсън пребледня, а Кайл му остави достатъчно време, за да може истински да проумее чутото, преди да добави:

— Сега какво? Знаете ли къде е капитан Леърд или не?

— Не му вярвам — каза мъжът, който се бе погрижил за мъртвия си другар. — Трябва да го пречукаме.

— Аз също — замислено каза Арсън. — Но ако говори истината... — Той се поколеба, за момент се взря в празнотата пред себе си и най-накрая взе решение. — Ще го вземем със себе си — каза той. — Погребете Пит, заровете и мотоциклета му. — Той посочи Харлито на Кайл. — Това нещо се вижда като сигнален огън от цяла миля разстояние.

— Ей! — запротестира Кайл. — Това е...

— Не се страхувай — студено го прекъсна Арсън. — Ако казваш истината, ще се върнем и ще го вземем. Сам ще ти помогна да го почистиш. А ако си излъгал — добави той с почти приятелска усмивка, — обещавам ти да те погребя точно до него.

— Трябваше да ми кажете — каза Черити.

— Защо? — Докато отговаряше, Скудър не се осмеляваше да я погледне. — Какво би могло да се промени?

— Всичко — бързо отвърна Черити. — Аз...

— Глупости — прекъсна я Гърк. — Само щеше да се разгневиш още повече. И нямаше да промени абсолютно нищо в твоите планове. И освен това — добави той, като кимна към Скудър, — той не искаше да ти причинява болка.

— Да не ми причинява болка? — Черити почти крещеше. — Ти ми разказваш, че тези чудовища не само са ни откраднали нашия свят и са върнали човешката цивилизация в каменната епоха, че тази планета се владее от чудовища и под страх от смъртно наказание е забранено да притежаваш даже и часовник и ти искаш да не ми причиняваш болка? Ти... — Тя замълча по средата на изречението, когато проумя, че говори глупости.

Разбира се, Гърк имаше право — Скудър отдавна се бе превърнал в нещо повече от неин съюзник. Въпреки постоянните им спорове Черити изпитваше дълбока симпатия към високия хопи-индианец, а подозираше, че и той изпитва нещо подобно към нея. Изобщо, ако Скудър умишлено премълчаваше нещо пред нея, то със сигурност не го правеше от коварство, а защото действително искаше да я предпази. Но от това не я болеше по-малко. И почти обезумяваше от гняв. Евтаназия... След всичко, което беше преживяла досега, този

нов ужас едва ли би трябвало да я изненадва. Тя трябваше почти насила да накара мислите си отново да се насочат към по-важни неща.

Тя рязко се завъртя и се обърна към Анджелика.

— Ти ще ни кажеш как да влезем в този Шаитаан — каза тя.

— Аз ли? — отвърна Анджелика. Тя се усмихваше. — Всъщност, не ми се вярва. Аз...

— Мога да те оставя за четвърт час насаме с Кент или Скудър — студено я прекъсна Черити. — Може би това малко ще промени мнението ти.

Изведнъж усмивката на Анджелика престана да изглежда така убедително. Погледът ѝ гореше.

— Няма да го направиш — каза тя. — А откъде можете да бъдете сигурни, че няма да ви вкарам в клопка?

— Това е най-малкият проблем — каза Черити. Тя кимна към Гърк. — Той ще остане при теб. Ако не се върнем — или ако на наше място тук се появи някой от твоите приятели — насекомите, — то за Гърк ще бъде удоволствие да те убие.

Заплахата не направи особено впечатление на Анджелика.

— Аз съм жрица на Шаит — високомерно отговори тя. — Тялото и душата ми са посветени на боговете на Космоса. Мислиш ли, че се боя от смъртта, глупачке? — Тя отправи към Черити поглед, изпълнен с презрение, после рязко и много по-студено погледна сестра си и предвзето въздъхна. — Но ще ви направя друго предложение — продължи тя. — Ще изчезнете сега, всички, незабавно. Ще изчакам един час, преди да бия тревога. Нямам право, но въпреки това ще го направя.

— Колко великодушно — иронично отбеляза Черити. — С какво сме заслужили тази милост?

— Рискувам живота си, ако не съобщя за вас незабавно — сериозно отвърна Анджелика. — Но ще го направя, защото Лидия е моя сестра. Знам, че тя ме мрази, но това не променя нищо.

— Сега вече стига — каза Кент. — Защо просто не ме оставите за две минути с тази жрица? След това ще знаем как да влезем в Шаитаан.

— Успокой се, Кент — каза Черити. Тя мислеше напрегнато. Надменността на Анджелика не беше ни най-малко престорена. Тя не се правеше на абсолютно сигурна — тя действително не се

страхуваше. Черити разбираше, че при нея няма да постигнат нищо със заплахи. Анджелика беше фанатичка. Тя вярваше в това, което говореше — а как да изплашиш човек, който е убеден, че след смъртта си ще се пресели в един по-добър свят?

Само за да спечели малко време, тя пристъпи до прозореца и погледна към улицата. Градът беше спокоен и тих, както и преди, но сега, когато Черити знаеше каква е причината за тази тишина, гледката вече не ѝ се струваше спокойна. Тъкмо обратното. Тишината там долу беше тишината на смъртта.

Тя отново се обърна, облегна се на стената до прозореца, кръстоса ръце на гърдите си и погледна Анджелика.

— По-рано наричаха тази ситуация пат — каза тя.

— И днес се нарича така — небрежно отвърна Анджелика. — Обаче ти се заблуждаваш — в момента може би вие имате преимущество, но това няма да ви спаси от загубата. — Тя почти тъжно поклати глава, в продължение на секунда изглежда настоячиво Черити и започна неспокойно да крачи напред-назад из стаята. Пръстите ѝ несъзнателно се свиваха и отпускаха. — Не знам коя си — каза тя. — Но не ми се вярва, че си една от тази купчина хлапаци, които наричат себе си бунтовници. — Тя пренебрежително погледна към Кент. — Би трябвало да се откажеш.

— Така ли? — каза Черити.

Анджелика енергично кимна.

— Нямах никакви шансове. Никой не може да се противопостави на Морон.

— Може би никой досега не се е опитвал? — попита Черити.

— Морон не е просто един свят — сериозно отвърна Анджелика. — Това са стотици, може би хиляди светове. Дори да предположим, че вие победите, те ще дойдат отново. Това, което е направила Лидия, е същото, което правите и вие: убий един ездач и те ще убият сто от нас. Освободи една планета и те ще дойдат и ще я разрушат. — Тя настоячиво погледна Черити и продължи да крачи из стаята. Ръцете ѝ се вдигнаха в почти заклинателен жест. — Наистина ли вярваш, че вие сте първите, които се опитват да прогонят Морон? — каза тя. — Вече е правено, в десетки светове. Никой от тях днес не съществува. Морон унищожава всичко, което не може да притежава.

— Ти знаеш прекалено много за една обикновена жрица — каза Черити.

Анджелика се засмя надменно.

— Аз бях посветена — каза тя. — Бях в някои от тези светове, за които разказвах. Вие смятате Морон за жесток, но това не е вярно. Тази планета би загинала, както и много други преди нея, ако господарите не бяха дошли.

— Разбирам — иронично каза Черити. — Те само искат да ни закрилят, нали? Затова и превърнаха деветдесет процента от Земята заедно с нейното население в радиоактивен прах. Колко безкрайно великодушно от страна на твоите приятели.

— Болезнено е да изрежеш тумора — студено отговори Анджелика. — Но понякога спасява живота. — Тя се засмя съвсем тихо и отново размаха ръце. — Не вярвах да ме разбереш. Но си струваше да опитам.

Движението ѝ беше толкова бързо, че Черити почти не го видя. В момента, когато Анджелика профуча край нея, тя разбра, че всичките ѝ приказки бяха имали за цел само да я забаламосат и да отклонят вниманието ѝ от истинските намерения на Анджелика. Но вече беше прекалено късно.

Анджелика изненадващо скочи край Скудър; протегнатата ѝ ръка изплющя върху плоската метална кутия на шкафа до вратата. И Черити видя как върху него затрептя зелена светлина.

Кент, Скудър и Черити извикаха почти едновременно и се опитаха да се хвърлят върху жрицата на Шаит.

Гърк яростно изсъска и посегна към роклята на Анджелика, но не успя да я хване и несръчно се просна по очи.

А Лидия извади изпод якето си малкия автоматичен пистолет, който Кент ѝ беше дал и стреля в гърба на сестра си.

В малката стая гърмежът отекна почти оглушително. Анджелика се завъртя и се блъсна в стената, за секунда се взря в сестра си и с широко отворени, невярващи очи много бавно падна на колене. Беше мъртва още преди да докосне пода.

С един скок Черити се озова до Лидия и грабна оръжието от ръцете ѝ.

— Да не си полудяла? — изсъска тя.

Лидия я погледна, но погледът ѝ сякаш минаваше през нея. На устните ѝ се появи странна усмивка. Черити потрепера.

— Защо го направи? — попита тя. — Тя беше твоя сестра, Лидия!

— Тя ме избра — прошепна Лидия. — Тя избра децата ми. Трябваше да я убия.

— Да, и по този начин вероятно погуби всички ни — гневно каза Кент. Той коленичи до Анджелика, обърна я по гръб и с върха на пръстите си потърси пулс на шията ѝ. — Мъртва е — напълно излишно каза той. Когато погледна Лидия, очите му пламтяха от гняв. — Защо ми трябваше да ти давам оръжие?

— Може би за момент ще спрете да се карате — намеси се Гърк, — и ще погледнете нататък. — Костеливият му пръст сочеше кутията, която Анджелика беше докоснала. Зелената светлина на предната ѝ страна все така примигваше, но сега ритъмът беше станал по-бърз.

Черити даде на Скудър автоматичния пистолет, който беше взела от Лидия, пристъпи към шкафа и се наведе над миниатюрния апарат. Конструкцията му ѝ беше напълно непозната. Малко приличаше на старомоден телефон, защото имаше шайба с някакви неразбираеми символи. Обаче имаше не слушалка, а няколко бутона, един от които сега светеше.

— Можеш ли да го изключиш? — попита Скудър.

— Даже не знам какво е това — безпомощно каза Черити. За момент обмисли дали просто да не счупи апарата, но почти веднага се отказа.

— Тогава да изчезваме — каза Скудър. — И то веднага.

— Не е необходимо.

Черити изненадано вдигна поглед, когато Лидия с бързи крачки застана до нея, но не възрази, когато младата жена протегна ръка към кутийката, а даже се отдръпна на крачка встрани, за да ѝ направи място.

Пръстите на Лидия заиграха бързо и сръчно над клавишите, като натискаха някои от тях в сложен ритъм. Зелената светлина угасна.

— Алармата ще се включи чак след две минути — каза тя. — Изключих я.

— Откъде знаеш как се прави? — попита Кент недоверчиво.

— Веднъж по невнимание натиснах копчето — отвърна Лидия.
— Сестра ми ми показва как се изключва.

Черити шумно си отдъхна.

— Благодаря — каза тя. — Разминахме се на косъм.

— Благодаря ли? — Кент се изсмя сърдито. — Тогава използвай случая да ѝ благодариш и за това, че застреля Анджелика. По този начин тя ни спести доста работа. Сега поне не ни се налага да си бием главите как да стигнем до храма.

— Престани, Кент — уморено каза Черити. — Няма да спечелим абсолютно нищо, ако сега започнем взаимно да се упрекваме.

— Чудесно — изръмжа Кент. — В такъв случай можем вече да тръгваме и да се преструваме, че не е станало абсолютно нищо.

— Аз мога да ви заведа в храма — каза Лидия.

Кент рязко вдигна очи, а Черити също я погледна невярващо и същевременно изненадано.

— Как?

— Познавам пътя — каза Лидия. Гласът ѝ беше много тих, а погледът ѝ беше вперен неотклонно в лицето на мъртвата ѝ сестра. — Знам и церемониала.

Черити и Скудър си размениха смутени погледи.

— Ти... искаш да кажеш, че знаеш как да стигнем до това...
Нещо? — поиска да се увери тя.

Лидия кимна.

— Опасно е. Но може.

— Без сестра ти? — попита Кент. Лицето му почервения от гняв, когато Лидия отвърна на въпроса му с повторно кимване. И изведнъж той изкрещя. — Защо тогава, по дяволите, изобщо сме тук?

Лидия посочи към Анджелика.

— Заради нея. Тя трябваше да умре.

— Ти си ни довела тук, за да ти помогнем да убиеш сестра си? — изрева Кент. — И всичко това сме...

— Не — прекъсна го Лидия. — Не само. Така или иначе щях да я убия. Тя трябваше да умре. Обаче се нуждаем от някои неща. Дрехи и някои... предмети.

Кент ядосано сви юмруци.

— Не вярвам на нито една нейна дума — възбудено извика той.
— Тя напълно е откачила.

— Може би — каза Гърк. — Но може и да не е. — Неговото и без това набръчкано лице се сбръчка още повече, когато вдигна поглед към Черити. — Не знам много за жриците на Шаит — но те разполагат с много голяма власт. Никой не задава въпроси, когато те поискат нещо. Никой не ги спира. Дори и ездачите. Когато изберат някое дете, тогава просто го вземат и го отвеждат в храма.

— Как? — недоверчиво попита Скудър.

— Пристига глайтер и ги прекарва през зоната на смъртта — отговори Лидия вместо Гърк. Гласът ѝ беше все така беззвучен и на лицето ѝ пак беше изписана онази ужасяваща усмивка, от която Черити усещаше да я полазват ледени тръпки. Лидия бавно се наведе над Анджелика, протегна ръце и свали от врата ѝ тънката сребърна верижка с украшението. — Едно натискане на камъка е достатъчно, за да ги доведе — каза тя.

Черити посегна към лъжливия накит и се поколеба дали да го докосне. Погледът ѝ се плъзна по лицето на Лидия. Тя добре разбираше недоверието на Кент след случилото се току-що, а и самата тя се чувстваше все по-притеснена — и същевременно усещаше, че Лидия говори истината.

— Откъде знаеш всичко това? — попита тя.

— От Ан — отвърна Лидия. — Беше отдавна, но тя ми... показва всичко. Даже веднъж бях с нея в Шаитаан.

— Ти? — невярващо попита Гърк. — Никой не влиза в Шаитаан, преди да бъде посветен от жреците.

— Знам — прошепна Лидия. — Аз самата трябваше да стана жрица като нея. Но забременях, преди да бъда посветена. От този ден тя ме намрази.

— Защо? — попита Скудър.

— Защото я наказах — отговори Лидия. — Тя ми показва неща, които нямаше право да ми показва. Тя... искаше да ми помогне, за да ми бъде малко по-лесно, отколкото на нея. Когато забременях, тя беше понижена в йерархията. Щяха да я убият, ако не се бяха намерили приятели, които да я подкрепят. Но мечтата ѝ да бъде посветена за върховна жрица беше разбита.

— И тя ти отмъсти, като ти взе децата — каза Черити.

Лидия кимна. В очите ѝ блесяха сълзи, но лицето ѝ оставаше като вкаменено.

— Да. Тя искаше да ме убие, тогава. Но после... измисли по-добро отмъщение.

Черити мълчеше. Все още не приемаше убийството на Анджелика, но сега поне разбираше защо Лидия го беше направила. На нейно място може би не би постъпила другояче.

Тя отново посегна, взе верижката от ръцете на Лидия и внимателно я окачи на врата си. Допирът до метала беше странен — той не беше нито топъл, нито студен, а сякаш изобщо нямаше температура.

И не произхождаше от този свят.

Черити се почувства зле веднага след като скъпоценният камък докосна кожата ѝ. Беше както някога в междузвездния кораб, както винаги, когато докосваше нещо, което идваше от Морон — от това съприкосновение нещо в нея сякаш се извиваше като при допир до нажежено желязо.

— Това никога няма да стане! — заяви Кент. — Изчезването на Анджелика ще се забележи. И ще открият, че не сме тези, за които се представяме.

— Никой нищо няма да забележи — възрази Лидия. — Има стотици жрици на Шаит. Те идват от къде ли не, за да доведат избраниците. А понякога предприемат дълги пътувания, за да търсят деца. Понякога Анджелика отсъстваше по цели седмици.

— Ами хората, които бяха тук преди малко? — изсъска Кент.

— Стига вече — намеси се Черити. — По-късно ще говорим за това. Сега трябва най-напред да изчезнем от тук. — Тя се обърна към Лидия. — Трябва да скрием трупа. Знаеш ли място, където няма да я намерят толкова бързо?

Лидия посочи с глава нагоре.

— Всичко над петия етаж е разрушено. Никой не ходи там.

— Добре — каза Черити. — Тогава ще я скрием там и да се надяваме, че си права и наистина никой няма да я потърси. След това ще вземем дрехите на сестра ти и всичко останало, което ще ни трябва, а после ще се върнем в скривалището на Кент.

— Аз мога веднага да ви заведа в Шаитаан — каза Лидия. — Трябва ни само верижката и няколко церемониални мантии.

— Не — каза Черити. — Рискът е прекалено голям. Освен това ни трябва и някои неща от скривалището. — Тя плесна с длан малкия

автоматичен пистолет на колана си. — Не се чувствам особено сигурна, въоръжена само с тази играчка. А и не можем просто да зарежем Барт и Нет.

Кент кипна.

— Такъв шанс никога няма да се повтори!

— Може и така да е — спокойно отвърна Черити. — Но можем да се възползваме от него и утре.

Но тя изглежда, точно в това се заблуждаваше. Дори и в този момент те нямаха никакъв шанс.

Входът беше замаскиран толкова майсторски, че вероятно дори Кайл не би го открил. Идвайки насам, той дори го бе подминал, като със сигурност е бил засечен от половин дузина наблюдателни и радарни прибори, без дори да забележи. Това го обезпокои — не защото се страхуваше от бунтовниците, а защото това беше още един признак, че способностите му бързо отслабваха. Нещо не беше наред с него. Развитието на процеса далеч не беше застрашително, но той трябваше да внимава.

— Ти ще чакаш тук.

Мъжът, който му се беше представил като Арсън, посочи една ниска врата. Беше леко открехната, така че Кайл успя да види, че е изключително масивна — дебела пет сантиметра, от старо, ръждиво желязо. Неговите сили не биха били достатъчни, за да я отвори сам. Помещението зад нея беше миниатюрно: гола бетонна камера, висока едва колкото да стоиш изправен, с размери по-малки от пет на пет крачки. От стените стъргаха прерязани тръби и кабели. Кайл не можеше да разбере за какво беше служила някога тази камера.

Но сега, без никакво съмнение, беше затвор. На пода имаше протрит дюшек, до него примитивна отоплителна печка на втечен газ. Помещението вонеше.

Кайл без възражения мина през вратата и отново се обърна към Арсън. Братият бунтовник го изгледа по начин, който не се хареса на Кайл. Сърцето му биеше бързо и Кайл регистрира силно увеличено отделяне на пот и адреналин. Арсън... се страхуваше.

Но защо? Да не би да усещаше, че Кайл не е този, за който се представяше? Но това беше невъзможно.

— Какво мислите да правите с мен? — попита той, когато Арсън понечи да затвори вратата.

Бунтовникът се колебаеше. Той погледна Кайл, но кой знае защо не успя да издържи погледа му. Ставаше все по-нервен.

— Нищо — каза той накрая. — Нищо, ако казваш истината. — Той затвори вратата, но преди да пусне резето, я отвори още веднъж и погледна вътре. — Имаш ли нужда от нещо? — попита той.

— Жаден съм — отвърна Кайл.

— Добре. Ще наредя да ти донесат вода.

Вратата се затвори с глух звук и Кайл остана сам. Беше абсолютно тъмно и изведнъж той усети колко студено е тук, вътре. Бързо повиши телесната си температура и промени повърхностния слой на кожата си така, че почти да не излъчва топлина. После седна на дюшека със свити колена, затвори очи и потъна в смесица от сън и транс, в която не усещаше нито хода на времето, нито студа или мъчителната жажда. Въпреки това малка частица от съзнанието му остана будна — когато след известно време Арсън се върна, за да му донесе нещо за пиене, той го завари да лежи свит на кълбо, зъзнец от студ. Бунтовникът едва беше затворил отново вратата след себе си, когато Кайл на един дъх изпразни чашата, и отново потъна в своя подобен на транс сън.

Когато следващия път безшумната сигнална сирена под слепоочията му го събуди, беше изминал почти час и половина. Стъпки приближаваха към вратата, стъпките на няколко души, сред които, изглежда, имаше една жена, после резето беше издърпано назад и вратата се отвори със скърцане. Ярък лъч светлина от силно джобно фенерче падна върху лицето му.

Зениците на Кайл се свиха и филтрираха по-голямата част от яркостта, така че сега той можеше да разгледа трите силуета на вратата по-добре, отколкото те него.

Въпреки това той бързо вдигна ръце пред лицето си и замижа. Сега кожата му беше сива, а под очите имаше тъмни кръгове. Изглеждаше като човек на края на силите си.

— Излизай — каза един глас. Не беше на Арсън.

Кайл се надигна толкова недодялано, че да не изглежда прекалено, премина наведен през вратата и премигна няколко пъти, сякаш очите му трябваше да привикнат към промененото осветление. Докато го правеше, внимателно разгледа хората срещу себе си. Освен Арсън имаше още четирима души: една слаба местна жителка с дребни крайници и късо подстригана тъмна коса — съдейки по цвета на кожата и пъргавите движения — вастенландка, двама мъже, които

носеха маскировъчни униформи на бунтовници и последният, много висок мъж с боядисан в зелено кичур коса, широк два пръста. Кайл веднага прецени този мъж като най-опасния от всички не само защото беше истински великан. Лицето му имаше почти глупавото изражение, но Кайл веднага забеляза, че това впечатление е лъжливо. Зад очите на великана дебнеше остър като бръснач ум.

— Това е Барт — каза Арсън, посочвайки мъжа със зелената коса. — Познавате ли се?

Кайл поклати глава.

— Не — каза той. — Но съм слушал за теб. Ти си заместникът на Скудър, нали? — Той се обърна към васгенландката. — А ти трябва да си Нет.

— И за нея ли си слушал? — коварно попита Барт.

Кайл потръпна. Беше ли допуснал грешка? Думите му бяха събудили недоверие у Барт. Плахо кимна.

— Търсих ви — каза той. — Всъщност не вас двамата, а Скудър и онази жена, която е с него. Казаха ми, че вие двамата я придружавате. Къде са те?

Арсън понечи да отговори, но Барт направи бърз, почти незабележим жест и бунтовникът замълча.

— Ще те заведем при тях — каза той. — Ела.

Това беше лъжа. Арсън не го погледна, но незабележимото сепване на бунтовника не убегна от вниманието на Кайл. Зениците му съвсем леко се разшириха и миризмата на потта му се промени. Наред с другите таланти Кайл беше и един вид странстващ детектор на лъжата. Възможно беше да премълчат нещо пред него. Но не беше възможно да го излъжат. Капитан Леърд и шаркът или изобщо не бяха тук, или Барт нямаше намерение да го отведе при тях.

Той не даде израз на мислите си, а последва мъжете надолу в подземното съоръжение.

Първото му впечатление от скривалището на бунтовниците се потвърди: лабиринтът от подземни галерии и ходове не беше нищо друго освен някогашна градска канализация. Кайл провери в своя информационен сектор и научи, че точно в тази част на планетата бе имало тежки разрушения. Местните жители ожесточено се бяха съпротивлявали срещу колонизирането на света, и тъй като вече разполагаха с една, макар и примитивна термоядрена оръжейна

технология, бяха опустошили голяма част от собствената си планета, преди щурмовите отряди да успеят да смажат съпротивата им.

Беше странно — но тази мисъл пробуди у него неприятно чувство. Вече беше посещавал други светове, където имаше следи от ядрена война и някои от тях бяха много по-силно разрушени от тази планета. Но никога досега това не му беше правило впечатление. Странно.

После по една ръждива стълба слязоха в голяма зала. Помещението явно служеше като чакалня. Имаше няколко прости мебели и един примитивен, но работещ радиопредавател, пред който седеше един бунтовник със слушалки на главата и микрофон в ръка. Очакваха ги още половин дузина мъже. Всички бяха въоръжени и всички изглеждаха много съсредоточени. Кайл направо можеше да подуши опасността. Трябваше да бъде предпазлив. Поради някаква причина, която той още не знаеше, бунтовниците не му вярваха. Кайл определяше шансовете си да се справи с тези мъже като не дотам лоши, но в края на краищата не беше неуязвим. И не беше дошъл тук да обезврежда бунтовниците.

— Седни — Барт му посочи едно протрито канапе, зад което стояха двама въоръжени бунтовници. Единият беше опрял пушката на гъвката на лакътя си, но оръжието беше на предпазител. Автоматичният пистолет на другия беше насочен в гърба на Кайл. Ако се стигнеше до схватка, трябваше най-напред да се погрижи за този мъж.

— Къде е капитан Леърд? — попита той.

— По-късно — отвърна Барт. — Най-напред ще ни отговориш на още няколко въпроса. Значи, името ти е Кайл. Караш машина на шарките, носиш дрехи на шарк и говориш като нас. Как тогава не те познавам?

— Аз не съм шарк — отвърна Кайл. — Винаги съм искал да стана, обаче аз... — Той замълча за момент и смутено се усмихна. — Не посмях да дойда при вас. Боях се от вас.

— Може би с основание — студено каза Барт. — Ти си ни шпионирал, така ли?

— Не съм шпионирал — запротиви се Кайл. — Наблюдавах ви, нищо повече. — Знаеше, че с това твърдение не поема никакъв риск. Даниел му беше обяснил, че непрекъснато при шарките пристигат

млади мъже или дори жени. Най-често, за да умрат. Само малцина оставаха живи след проверката на смелостта при шарките.

— Ние не обичаме много хората, които си пъхат носа навсякъде — каза Барт. — Известно ли ти е това?

— Да — ядосано отвърна Кайл. — Но ако не си пъхах носа навсякъде, сега нямаше да съм тук, за да ви предупредя. Вие сте в опасност. Преди всичко Леърд и Скудър, но мисля, че и останалите също.

— Какво се е случило? — попита Барт.

— Аз... бях наблизил до вашия град, когато глайтерите атакуваха — започна Кайл. — Бях се скрил. Те не ме видяха. Можех да наблюдавам всичко.

Барт леко наостри уши. Кайл знаеше, че той не е бил там, когато бойните кораби на Даниел бяха атакували.

— Ти си видял всичко? — попита той. — Колко от момчетата бяха убити?

— Много — отвърна Кайл. Това беше истина. — Вероятно повечето. Побягнаха към планините, обаче търтеите на Даниел ги намериха. Може би някои са успели да се измъкнат, но със сигурност не са много. След това бомбардираха града. Бях съвсем наблизил, но не посмях да напусна скривалището си.

Барт мълчеше. Лицето му сякаш беше от камък, но пулсът му се бе ускорил почти два пъти, а ръцете му леко трепереваха. Но Кайл усети, че шаркът изпитва по-скоро гняв, отколкото болка.

— Продължавай — каза той след известно време.

— Както казах — бях намерил скривалище, но не посмях да го напусна — продължи Кайл. — Останах почти два дни в онази пещера. А после пристигна корабът.

— Какъв кораб?

— Един огромен летящ диск — отвърна Кайл. — Никога по-рано не съм виждал подобно нещо. Приличаше на глайтер, само че десет пъти по-голям. Слязоха неколцина мъже, после цяло стадо МРАВКИ и накрая един мъж, който трябва да беше Даниел.

— Даниел ли? — В очите на Барт отново проблесна недоверие. — Откъде знаеш как изглежда?

— Изобщо не знам — спокойно обърна Кайл. — Но трябва да е бил той. Мравките направо се надпреварваха да изпълняват желанията

му. А с него имаше още един мъж.

— Колко прецизно описание — иронично подхвърли Нет.

— Не можах да го разгледам добре — заоправдава се Кайл. — Бях на почти две мили разстояние. Обаче видях, че Даниел разговаря с него доста дълго. А после той взе една от вашите машини и напусна града. Няколко минути по-късно гигантският кораб отлетя.

— И от това ли правиш заключението, че сме в опасност? — подигравателно попита Нет.

— Не — с раздразнение отвърна Кайл. — Когато всички заминаха, аз слязох в града. Взех машината, с която дойдох и проследих онзи тип. Вие сте намерили помощ в едно малко селце в планините, нали?

Очите на Барт се стесниха.

— Откъде знаеш?

— Защото проследих онзи тип — отговори Кайл. — Не знам как е открил следата, но я е открил. Той отиде в това село и... — Той замълча за момент, сякаш му костваше усилие да продължи да говори. — Той изби всички.

— Какво?! — Барт потрепера.

— Това е невъзможно! — убедено каза Нет. — В селото живеят почти...

— Когато пристигнах, всички бяха мъртви — прекъсна я Кайл. — Всички с изключение на едно момиче. — Той погледна към Нет. — Беше приблизително на твоята възраст. Беше ранена, но преди да умре, успя да ми разкаже какво се е случило. Каза, че името ѝ е Лиз. Познаваше ли я?

Нет кимна.

— Какво се е случило? — попита Барт.

— Лиз не можа да ми каже много — уклончиво отговори Кайл. — Но както изглежда, този човек търси вас и знае къде сте.

— Не вярвам на нито една твоя дума — каза Нет. — Сам човек никога не би успял.

— Лиз каза, че той бил... — Той сякаш търсеше точната дума. — Метабоец. Чували ли сте за такова нещо?

— Мега — поправи го Арсън. Очите му потъмняха от тревога. — Казва се мегабоец. Слушал съм.

— Какво е това? — попита Барт.

— Един вид изкуствен супермен — тихо отговори бунтовникът. — Пускат ги, когато не могат да се справят с нормални средства. И ако дори половината от това, което се разказва за тях, е истина, бих предпочел да не съм тук, когато се появи.

— Ние сме повече от двайсет души — каза Барт.

Арсън се засмя горчиво.

— Преди няколко години един от тях е разрушил цял град в Европа — отвърна той.

Това беше вярно. В информацията, която Кайл беше получил за тази планета, се съдържаха сведения за подобен инцидент. Кайл беше малко изненадан, че Арсън знае за това. Очевидно съществуваше обмен на информация от континент на континент.

Барт изглеждаше много обезпокоен. В продължение на няколко секунди той се взираше немишлено в Арсън, после неочаквано се обърна и погледна надолу към Кайл.

— И този супермен е на път насам? — каза той. — Тогава ми обясни нещо, приятелче. Ако наистина е толкова добър, ти как си успял да му се изплъзнеш.

— Откъде да знам — предизвикателно отвърна Кайл. — Лиз ми каза къде да ви скрия и аз веднага потеглих. Може би са го излъгали. Или е бил задържан.

Появата на нов бунтовник му попречи да продължи. Беше един от мъжете, които беше срещнал в пустинята. Изглеждаше развълнуван. Той слезе по ръждивата стълба толкова забързано, че едва не загуби равновесие и махвайки с ръка повика Арсън при себе си. Двамата мъже възбудено си размениха няколко думи, но колкото и да се напругаше, Кайл не успя да разбере за какво си говорят.

Не се изискваше кой знае каква проникателност, за да се досети, че става дума за него. Арсън на няколко пъти погледна към него и всеки път погледът му ставаше все помрачен. Накрая бунтовникът даде на Арсън нещо, което той грижливо държеше зад гърба си, докато се връщаше при Кайл и Барт. Кайл се напругна. Нещо не беше както трябва.

— Какво се е случило? — попита Барт.

Арсън се поколеба. Погледът му сновеше насам-натам между Кайл и Барт, а Кайл имаше чувството, че двамата мъже се разбраха без думи.

Барт сякаш въобще не помръдна, но въпреки това изведнъж в ръцете му се появи оръжие, на дулото на което пламтеше отровнозелен кристал.

— Само да мръднеш и си мъртъв — спокойно каза Барт.

Кайл замръзна на мястото си. Все още не знаеше какво се е случило, но разбра, че легендата му вече не функционира. И че наистина едва ли имаше някакъв шанс. Барт беше бърз. Вероятно щеше да успее да се хвърли настрани, но нямаше представа за принципа на действие на оръжието, което Барт беше насочил към него. Никога досега не беше виждал лъчево оръжие като това.

— Как разбрахте? — спокойно попита той.

— Да сме разбрали?

Нет изпъшка. Очите ѝ се разшириха. Изглежда, едва сега разбираше какво изобщо става. Кайл чу бързите стъпки на мъжете, които бързо отскочиха настрани, за да излязат от обсега на оръжието на Барт.

Барт не отговори, но Арсън приближи още една крачка към него и показа ръката, която държеше зад гърба си. Сега Кайл видя какво му беше дал другият бунтовник. Беше манерката, която беше напълнил от локвата и бе закачил на седалката на мотоциклета. Непростима грешка. Кайл не проумяваше как е могъл да забрави.

— Стан е мъртъв — каза Арсън. Нет го погледна въпросително и бунтовникът демонстративно вдигна манерката. — Беше отвън при нас, когато открихме този тип. Беше жаден. Предполагам, че е видял манерката и е отпил голяма глътка. — Той се засмя горчиво, отви капачката и подаде манерката на Нет.

Вастенландката я подуши, потопаи показалеца си във водата и внимателно близна с върха на езика си.

— Отровена е — невярващо каза тя. — Това... трябва да е вода от онзи извор, край който минахме. Даниел е заповядал да отровят всички извори.

— Да — мрачно каза Арсън. — Знам. Стан умря от това. — Той кимна към Кайл. — А той не.

— Но това е невъзможно! — възрази Нет. — Познавам тази отрова. Убива човек за няколко часа!

— Човек — може би — каза Барт. — Но според мен този приятел не е човек.

— Вярно е — каза Кайл и с нечовешка бързина скочи към Барт, а шаркът още по-бързо натисна спусъка на лазера.

Когато най-после стигнаха до скривалището на бунтовниците, денят вече преваляше. Обратният път им отне повече време, отколкото предполагаше Черити, Веднъж едва успяха да се измъкнат от патрула гигантски бръмбари, а на три пъти трябваше да се скрият в руините, докато покрай тях преминаваха колони от огромните твари. Затова пък по улиците в града не срещнаха нито един човек. Анджелика въобще не беше преувеличила — градът в най-истинския смисъл на думата беше затаил дъх от страх.

Черити имаше лоши предчувствия и това се дължеше не само на присъствието на ездачите на Морон. Но, откъдето и да го погледнеш — тяхната експедиция в града беше пълен провал.

С широки крачки тя настигна Кент и Лидия и хвана младия бунтовник за ръката; толкова бързо и грубо, че той нямаше време дори да помисли да се отскубне, а само изненадано впери поглед в нея.

— Трябва да говоря с теб — каза тя. — Сега.

Кент я гледаше втренчено и мълчеше. Гърк и Скудър изненадано вдигнаха поглед, но се въздържаха от всякакъв коментар и продължиха да вървят.

— Какво става с теб? — направо започна Черити. — Ако имаш чувството, че трябва да изясним нещо, би трябвало да го направим сега.

— На място, така ли? — Кент се отскубна и я стрелна С поглед. — Докато сме насаме.

— Точно така — отвърна Черити. — Или ти трябва подкрепление, за да се справиш с една жена?

Кент беше готов да избухне, но после само поклати глава и промърмори нещо, което Черити не разбра. После се случи нещо странно — гневът в очите му угасна и изведнъж той много се смути.

— Извинявай — каза той. — Съжалявам. Държах се доста глупаво.

— Така е — каза Черити. Но при тези думи тя се усмихна и усети, че Кент не ѝ се сърди.

— Би било равносилно на самоубийство да се атакува Шаитаан — каза тя.

— Мислех, че затова потеглихме — отвърна Кент.

— Но не просто така, без план, без екипировка и сами. — Тя кимна — отново почти ядосано, към Скудър и Гърк, които се бяха спрели малко по-нататък. — Ако някой отиде в това НЕЩО, това ще бъдем Скудър и аз — каза тя с тон, който не търпеше възражение. — Това е нашата, а не твоята игра, Кент.

— Ах — каза той, — мислех си, че си дошла при нас, защото се нуждаеш от помощ.

Тя се изруга наум заради собствените си думи. По дяволите — познаваше Кент съвсем отскоро, но, от друга страна, го познаваше достатъчно, за да знае, че не можеше да разговаря така с него. Все едно дали беше права или не.

— Така е, наистина — отвърна Черити възможно най-спокойно. — Аз... — Тя отново замълча за няколко секунди. — Съжалявам — каза тя. — Сега аз се държах глупаво. Бих казала, че сме квит, съгласен ли си?

Не, Кент не беше съгласен, както се виждаше от погледа му.

— Кент — търпеливо каза тя. — Съжалявам. Аз... мога да си представя как се чувстваш в действителност. От години се борите срещу мороните, а сега...

— ... идвате вие и ни показвате, че не сме били нищо друго освен идиоти — прекъсна я Кент. Той се засмя горчиво. — Това искаше да кажеш, нали?

Черити би се изразила по друг начин, но не възрази.

— По дяволите! — внезапно каза Кент. — Естествено, ти имаш право — знам толкова добре, колкото и ти, че не можем да нападнем това... Нещо и да го завладеем. Но ти...

— Не сте знаели по-добър начин — нежно каза Черити, когато Кент отново се запъна. Тя много добре разбираше какво става в душата на младия мъж — и сама се укори, че и на самата нея не ѝ беше хрумнало по-добро решение. По принцип Кент и приятелите му не бяха бунтовници — и никога не са били, и най-късно след разговора с Анджелика това трябва да беше станало ясно и на него. Бяха си

поиграли малко на партизанска война, това беше всичко — при това само защото Морон им позволяваше. — Никога не сте имали възможност действително да се съпротивлявате — продължи тя.

— Какво би трябвало да правим? — горчиво попита Кент. — От време на време да застрелваме по един ездач и да гледаме как заради това те погубват по сто от нас? Или да нападнем Шаитаан и да чакаме те да вдигнат във въздуха целия този проклет град?

— Разбира се, че не — кротко каза Черити. — Би трябвало...

— Когато вие двамата престанете да се карате, нека един от вас да дойде тук — Едно пронизително гласче се намеси в разговора им. — Някой приближава към нас.

Черити почти уплашено погледна нагоре. Гърк, Лидия и Скудър се бяха изкатерили на гребена на най-близката дюна. Лидия се взираше неவிждащо, но Скудър беше вдигнал бинокъла си и съсредоточено гледаше на юг.

— По-късно ще продължим, нали? — Черити не дочака отговора на Кент, а побърза да се изкачи на хълма при Скудър и другите двама. Изглежда, Скудър чу стъпките ѝ, защото ѝ даде знак с ръка да бъде по-предпазлива и Черити измина приведена последните крачки.

Когато застана до Скудър, тя замижа право срещу залязващото слънце. И въпреки това забеляза малката черна точка, която се приближаваше към тях, вдигайки пушилка след себе си. Не много бързо и с криволичене, тя без съмнение се приближаваше към тях.

— Какво е това? — попита тя.

Скудър свали далекогледа и сви рамене.

— Мотоциклет — каза той. — Струва ми се, че е една от нашите машини — но не мога да видя кой я кара.

— И преди всичко защо — допълни Гърк. Черити погледна въпросително джуджето и Гърк продължи — Пушилката се вижда от мили. Този глупак, изглежда, държи точно на това — да бъде открит.

— Или това — или той има дяволски важна причина да бъде толкова непредпазлив — каза Скудър. В продължение на няколко секунди той много замислено гледаше ту към Черити, ту към джуджето, после рязко се обърна, окачи далекогледа на врата си и извади оръжието си. — Разпределете се — каза той. — Това може да е клопка. И никакъв звук.

Кент и Гърк изчезнаха без излишни приказки, докато Аидия просто продължи да стои на мястото си и да се взира в далечината, сякаш изобщо не беше чула думите на Скудър. Вероятно наистина не беше, помисли Черити.

— Погрижи се за нея — полугласно каза Скудър, преди да се обърне и да изчезне с няколко бързи крачки зад следващата дюна.

Черити хвана Лидия за ръката и я поведе. Лидия послушно я последва, но се движеше безволево като кукла. Когато Черити я пусна, сигурно щеше просто да продължи нататък, ако тя не я бе хванала отново, за да я скрие зад един огромен скален блок, който беше полузаровен в пясъка. Едва когато се скриха зад него, Черити видя, че това беше бетон, а не скала, вероятно под краката им лежеше цял град.

Тя се отърси от тази мисъл — за момент погледна напрегнато на север — пушилката се приближаваше — и после отново насочивниманието си към Лидия.

— Наред ли е всичко при теб? — попита тя.

За нейно учудване Лидия реагира на въпроса, макар и след няколко секунди. Бавно, като човек, който се събужда от дълбок сън, тя извърна глава и погледна втренчено към Черити, а след още известно време очите ѝ отново се оживиха.

— Защо питаш? — попита тя. — Няма защо да ме утешаваш — ако това си искала.

— Искях само да бъда любезна — ядосано отвърна Черити.

— Аз я застрелях, нали? — попита Лидия, сякаш изобщо не чула въпроса ѝ. — Искам да кажа — тя е мъртва, нали? — Тя се усмихна.

Черити разтревожено вдигна поглед. Състоянието на Лидия, изглежда беше по-лошо, отколкото беше предполагала. Всъщност, беше пълно безумие да се доверят на една жена, която едва познаваха и която, изглежда, беше полудяла.

Тя отправи последен, тъжен поглед към Лидия, обърна се и отново се загледа на юг.

Пясъчната дияра се бе приближила още повече и сега се чуваше леко бръмчене. Скудър беше прав — беше мотоциклет. Тази мисъл малко я успокои. Мороните използваша всички възможни трикове, но тя трудно можеше да си представи четирирък боец насекомо върху „Харли Дейвидсън“.

Скудър, изглежда, си мислеше същото, защото отново беше излязъл от скривалището си и се беше изкачил на гребена на дюната. Доста дълго той лежа в пясъка и напрегнато се взираше през далекогледа на юг, после се обърна и махна с ръка.

Черити се поколеба. Не ѝ се искаше да остави Лидия сама. Обаче шаркът махна още веднъж и тя имаше чувството, че е спешно, така че се надигна и полуизправена хукна нагоре. Измина последните десет метра на четири крака.

— Ето. — Той ѝ даде далекогледа. — На какво ти прилича това?

Черити вдигна далекогледа. В първия момент ѝ беше трудно да открие миниатюрната точка отново в монотонната пясъчна пустош — и после изненадано потръпна.

— Това е Нет! — Тя смаяно свали далекогледа и погледна към Скудър. — Изобщо не знаех, че може да кара мотоциклет.

— Тя наистина не може — сърдито каза Скудър. — Ще си счупи врата. Нещо се е случило! Ела! — Той скочи и нетърпеливо помогна на Черити да се изправи. Двамата побягнаха надолу.

Мотоциклетът бързо се приближаваше. Очевидно Нет ги беше видяла, защото увеличи скоростта. Моторът на Харлито изрева. Когато Нет се опита да спре, изпод задното колело се вдигна пясъчен фонтан. Тя изкрещя и се хвърли в пясъка, когато Харлито започна да се мята. Машината продължи да се движи и накрая се блъсна в една огромна дюна.

— Нет! — С три гигантски крачки Скудър се озова при вастенландката и коленичи до нея. Нет не мърдаше, но Черити видя как Скудър се наведе над нея и изплашено потрепери.

— Какво става? — извика гя. — Ранена ли е?

Скудър не отговори. Но когато стигна до него, той вдигна поглед. Лицето му бе побеляло от ужас. А дланите му, пъхнати под тила и раменете на Нет, бяха окървавени.

За пръв път в живота си Кайл изпитваше нетърпение. Бяха изминали три минути, откакто беше спрял мотоциклета, за да се идентифицира; една и половина, откакто беше връчил на съществото от прислугата идентификационната си карта и то беше изчезнало, за да я провери — а този факт сам по себе си беше нещо, което смути Кайл.

Идентификационните карти първи клас не можеха да бъдат фалшифицирани — нямаше причини да я вземат, за да се убедят в истинността ѝ. Но той също така знаеше, че четириръкият не го прави по собствена воля — просто защото едно същество от прислугата не правеше нищо, което не може да бъде изрично заповядано и защото не разполагаше с чувства, които биха били предпоставка за подобен начин на действие. Четириръките бяха малко повече от роботи, които всъщност само поради случайност бяха от плът и кръв вместо от метал.

Докато очакваше четириръкото да се върне, Кайл нетърпеливо се огледа. Намираше се в края на града Денвър, отдалечен само на няколко улици от целта си, а с това и близо до момента, в който щеше да залови капитан Леърд и по такъв начин да изпълни задачата си; почти шест дни преди изтичане на срока, който му беше поставил Даниел. И тъкмо за това се ядосваше на това допълнително забавяне.

Но той знаеше също така, че само благодарение на фантастичните си реакции и /макар и да не му беше приятно да го признае/ на прилична доза късмет беше все още жив. На по-малко от метър от мястото, където падна мотоциклетът, асфалтът беше разтопен, а върху стената зад него блестяха две неравномерни глазирани петна следи от изстрелите, които четириръкото беше отправило по него. Вероятно, разгневено помисли Кайл, беше още жив, защото четириръкият беше толкова калпав стрелец.

Всъщност той нямаше никакво основание да се ядоса на четириръкия — гневът му трябваше да се насочи към него самия и неговото безпочвено лекомислие да влезе с облекло на бунтовник в града, където важеше правилото на стоте. Ако беше помислил само за минута за това, което беше научил по пътя, а после и в скривалището на бунтовниците, щеше да знае, че тази маскировка трябваше да представлява предизвикателство към четириръките да го застрелят на място. Втората сериозна грешка, която той допускаше за кратко време. Единственото, което Кайл можеше да посочи за свое оправдание, беше фактът, че беше ранен, при това толкова тежко, че регенерационният процес беше парализирал логическото му мислене. Същевременно усети, че това не е единствената причина. Може би изобщо не беше причината...

Той се отърси от тази мисъл и погледът му се плъзна по безизразните лица на трите останали насекоми, които го наблюдаваха от гърбовете на бойните си бръмбари. Нито веднъж не успя да прочете нещо по тези лица, които всъщност не бяха нищо друго освен маски от рогово вещество и втрени фасетъчни очи. Но той усещаше враждебността на тези твари. Ако не знаеше съвсем точно, че е невъзможно, би се заклел, че съществата съжаляват, че не им е позволено да го убият.

Връщането на четвъртото същество от прислугата попречи на мислите на Кайл да продължат да се лутат по такива странни /и забранени/ пътища. Четвъртият пристъпи с бързи, отсечени стъпки, спря точно пред него и направи нещо като поклон. Една от ръцете му подаде на Кайл идентификационната карта и когато той отново взе у себе си тясната пластмасова плочка, почувства, че повърхността ѝ е топла. Очевидно четириръкият я беше проверил с помощта на електронен прибор, за да се увери в истиността ѝ.

— Можеш да преминеш — каза четириръкият с щракащ, съскащ акцент. Говореше много бавно и Кайл усети колко трудно му беше да артикулира необичайните звуци. Не би се затруднил да използва езика на мороните, за да отговори, но изведнъж изпита безсмислена радост, че създава такова затруднение на тази твар. Мисълта му го смути. Въпреки това той отговори на езика на този свят:

— Защо провери паспорта ми? Знаеш, че е невъзможно да се фалшифицира. Губя скъпоценно време!

Съществото се поколеба за момент, после направи сложен жест с три от четирите си ръце:

— Заповед на губернатора — отвърна то. — Всички паспорти трябва да се проверят два пъти по два различни начина.

— Дори и паспортът на един мегабоец?

— Заповедта беше изрична: Всички видове паспорти.

Кайл понечи гневно да отвърне, но после само сви рамене и отново прибра паспорта в таен джоб на якето си. Молекулярната структура на плочката се промени почти веднага. Тя омекна, промени цвета и формата си. Даже и при контрол с рентген щеше да изглежда като парче обикновена кожа.

След последен, почти яростен поглед към четириръките Кайл се обърна, върна се при мотоциклета си и го изправи.

Запали мотора и потегли. Дясната ръка го болеше. Беше я счупил, когато падна от машината, а костта още не беше напълно зараснала. При нормални обстоятелства би било нужно само едно съзнателно усилие на волята, за да отстрани тази повреда, но регенетивната способност на тялото му беше почти изтощена до краен предел в последните часове. Кайл беше наясно, че на косъм се бе разминал със смъртта. Ефективността на оръжието, с което Барт бе стрелял по него, се бе оказала значително по-висока, отколкото беше очаквал, макар че енергийният лъч само го бе одраскал, той едва не бе умрял. Ако това оръжие беше продукт на тази планета, то тогава нейното техническо развитие преди колонизацията трябва да е било на значително по-високо ниво, отколкото можеше да се предположи при вида на опустошения град и примитивната машина, на която седеше.

След като излезе от улицата, в която чакаха четириръките Кайл увеличи скоростта. Глухото ръмжене на машината гърмеше оглушително по пустите улици и Кайл си даде сметка, че това ще привлече вниманието: в един град, където важеше законът на стоте, човек, който съвсем открито пресича улицата, би трябвало да се набие на очи.

Но сега вече не се опитваше да се прикрие по някакъв начин. Тъкмо напротив — докато приближаваше към жилищния блок, описан му от умирация бунтовник, тялото му възвърна първоначалния си външен вид: на един строен, но много мускулест мъж на трудно определяема възраст със строго, но не отблъскващо лице, с тъмни очи и късо подстригана черна коса. Окъсаното маскировъчно облекло на шарк се превърна в матовочерен, плътно прилепнал костюм с многобройни джобове, на предницата и гърба на който след кратко колебание Кайл добави и яркочервеното огнено М на Морон, с което маскировката му окончателно беше ликвидирана. Но така поне не съществуваше опасността да бъде застрелян от някой безмозъчен бръмбар.

След няколко минути той достигна улицата, където се намираше домът на жрицата на Шаит. Кайл спря мотоциклета и измина последните сто метра пеша, като умело използваше за прикритие всяка сянка! Във фойето на къщата той спря и в продължение на няколко секунди се послуша.

Нищо.

Къщата беше тиха. Съвсем слабо се чуваха различните шумове на обитателите, но никой от тези звуци не беше обезпокоителен.

Кайл извади оръжието си, огледа се на всички страни и промени структурата на ретината си. Сега беше сляп за нормална, видима светлина, затова пък очите му работеха по-добре от всяка инфрачервена камера. Разкъртеният, пращен мозаечен под във фойето се превърна в безредие от различно ярко светещи топлинни следи, които водеха от входа към стрелбището и обрат но.

Кайл наблюдава следите доста дълго време, преди отново да нормализира зрението си. Следите се виждаха ясно, а някои от тях бяха много пресни, от преди по-малко от час — но просто бяха прекалено много. През последните часове десетки хора бяха влезли в тази къща и отново я бяха напуснали. Невъзможно беше да се установи дали Леърд и бунтовниците са все още в къщата.

За момент той погледна към стълбището, после се обърна и се упъти към един от асансьорите. Съдейки по състоянието му, той не работеше от повече от петдесет години. Кабината беше откъсната и лежеше на етаж и половина по-надолу в мазето на къщата като куп развалини, но телените въжета, на които кабината беше висяла порано, бяха все още там. Кайл прехвърли оръжието в лявата си ръка, посегна към едно от ръждивите въжета и го дръпна. Когато се увери, че може да го издържи, се метна с решително движение в асансьорната шахта и се изкатери до първия етаж.

Предпазливостта му се оказа излишна. Едва излязъл от шахтата, Кайл разбра, че на етажа няма никой. Въпреки това той продължи да върви безшумно, а пред жилището на жрицата още веднъж спря и се послуша. Вероятността, Леърд да е заложила капан беше пренебрежимо малка, но той не трябваше да я подминава.

Предпазливо отвори вратата и отново се послуша. Нищо. Жилището беше изоставено.

Но Кайл подуши, че тук се беше случило нещо още преди той да дойде. Хиперчувствителните му сетива усетиха мирис на пот и типичното излъчване на хора, които са изпитали страх или са изживели екстремален стрес. И още нещо: в тази стая беше използвано огнестрелно оръжие.

Кайл затвори вратата след себе си, отново пхна оръжието в колана си, а после бързо и внимателно се огледа.

Предположението му се потвърди. По стените до вратата имаше дупки от поне една дузина малки куршуми. Не трябваше да си мегабоец, за да идентифицираш тъмното петно до вратата. Той пъргаво клекна, протегна ръка към кървавото петно и премина по него с върховете на пръстите си.

Кръвта вече беше изсъхнала, но не много стара. Един час, прецени Кайл — най-много. Беше изпуснал Леърд, но това нямаше значение. Знаеше, че Леърд и останалите се придвижват пеша.

Но кой беше стрелял тук и защо? Може би трябваше да го открие, преди да продължи да преследва Леърд.

Трябваша му пет минути, за да претърси жилището, състоящо се само от две стаи и една хигиенна кабина. Не откри нищо очебийно, но затова пък не намери редица неща, които всъщност би трябвало да бъдат тук: в гардероба в съседната спалня очевидно беше тършувано, няколко закачалки бяха празни. Кайл не знаеше какво бяха взели със себе си Леърд и бунтовниците, но имаше сигурното чувство, че си струва да пожертва още няколко минути, за да разбере.

Когато се върна в дневната, погледът му попадна върху малкия трансмитер до вратата. Беше примитивен уред с ограничен обхват, но все още функционираше. Кайл разви капака от изкуствена материя, хвърли го небрежно настрана и прокара върховете на пръстите си по простите чипове. На предната страна на апарата в строго определен ритъм замига миниатюрна зелена лампичка. Някой беше натиснал алармения бутон, но сигналът беше изключен преди изтичане на контролното време. Но Кайл се нуждаеше от още информация за обитателката на това жилище.

Пръстите му отново пробягнаха по вътрешността на трансмитера. Този път мина повече време, преди да свърши работата си, но след това малкият уред изпълни задача, която би накарала предишната му притежателка да замръзне на мястото си.

Кайл внимателно постави шасито и натисна един бутон. Част от матовочерната повърхност се оцвети в сребристо и след секунди се изпълни с бял шум. Пръстите на Кайл избраха определен код на дванайсетичната клавиатура на трансмитера. Статичният шум изчезна и отстъпи място на огненочервеното „М“ на Морон.

Дори Кайл беше изненадан колко бързо се установи връзката, кодът, зададен от него, имаше висш приоритет, но все пак Даниел беше

губернатор на цялата планета й, следователно, човек, който би трябвало да бъде доста зает. Затова Кайл се изненада още, когато Даниел веднага реагира на позвъняването. На миниатюрния екран се появи лицето на Даниел, мъжът, когото Черити Леърд познаваше като лейтенант Стоун.

— Кайл! — Даниел изглеждаше по-скоро зарадван, отколкото изненадан. — Не съм и помислял, че ще се обадиш толкова скоро! Предполагам, че си заловил капитан Леърд?

— Още не — отвърна Кайл. — Но преднината й вече е само един час.

— Какво чакаш още? — ядоса се Даниел. — Проследи я и я доведи. Знаеш задачата си!

— Трябват ми някои сведения — отвърна Кайл.

Лицето на Даниел почервения от гняв, което се вписваше в представата на Кайл за неговия характер — не беше особено търпелив човек.

— Какви сведения?

— Намирам се в жилището на една жрица на Шаитаан — обясни Кайл. — Номерът на нейния трансмитер е Денвър-757-алфа-19.

Даниел махна на някого извън зрителното поле на камерата и отново се обърна към Кайл. Сега нетърпението му вече не можеше да се скрие.

— Ще получиш пълно досие — каза той — след три минути. Но защо?

— Капитан Леърд е била тука — каза Кайл. — Има следи от борба. Някои дрехи и други вещи са изчезнали. Трябва да знам коя е жената, която живее тук.

— Жрица на Шаит? — Очите на Даниел се свиха. — Има един Шаитаан близо до Денвър, нали? — попита той.

Кайл кимна.

— Разбирам — каза Даниел. — Предполагаш, че капитан Леърд би могла да планира нападение на Шаитаан. Но тя не е толкова побъркана. Би било самоубийство.

— Боя се, че подценявате капитан Леърд и съюзниците й — каза Кайл. — Един от хората й почти успя да ме убие. Трябваше да ме информирате, че бунтовниците разполагат с високомощни оръжия.

Даниел за момент изглеждаше слисан, после се измъкна от положението с нервна, не особено убедителна усмивка.

— Мислех, че мегабойците са неуязвими — каза той.

Кайл изобщо не отговори. Присмехът на Даниел го ядоса, и това отново го смути. Той прибави това чувство във все по-дългия списък от въпроси, които трябваше да изясни след приключването на тази задача. Нещо не беше наред с него, откакто беше стъпил на тази планета.

— Сведенията, за които ме помоли — каза Даниел.

Лицето му изчезна от екрана. На негово място се появи досието на жрицата на Шаит, обитателка на това жилище.

На Кайл му бяха необходими по-малко от две минути, за да прочете повече от четирийсетте страници на досието. Когато свърши, неприятното чувство беше прераствало в истинско безпокойство.

— Е, сега поумня ли? — иронично попита Даниел.

Кайл отегчено кимна.

— Жрицата е сестра на една местна жителка, която сега е в компанията на Леърд — каза той.

— И? — Изведнъж Даниел също съсредоточи вниманието си.

— Детето ѝ е било избрано — продължи Кайл. — Избягала е. Явно Леърд и няколко шарки са ѝ помогнали при бягството. При това са били убити три същества от прислугата, но също така и детето.

— И сега отново се появяват в жилището на една жрица на Шаит — замислено каза Даниел. — По дяволите, какво означава това?

— Не зная — отвърна Кайл. — Ако следите означават, че жрицата е мъртва, става дума за чиста проба опит за отмъщение.

— Глупости! — изсъска Даниел. — Не и Черити Леърд!

— ... ако все пак жрицата е още жива и се намира при Леърд — невъзмутимо продължи Кайл, — би трябвало съвсем сериозно да се очаква нападение на Шаитаан.

— Това е пълна глупост — гневно отвърна Даниел. — Защо би трябвало Леърд... — Той млъкна и Кайл можа дори на миниатюрния екран да види, как лицето му загуби цвета си. — Трансмитерът!

Кайл го погледна въпросително.

— Трябва да е научила, че има трансмитерна връзка до Ню Йорк! — възбудено каза Даниел. — Разбира се — това е единственото обяснение! Тя... иска да дойде тук!

— В Ню Йорк? — невярващо попита Кайл. — Но защо?

— Защото аз съм тук, идиот такъв! — изкрещя Даниел. — Не можеш ли да разбереш? Тя иска мен!

— Вас? Но... — Кайл замлъкна по средата на думата, когато проумя това, което Даниел неволно му беше разкрил. — Вас? — повторно попита той. — Сега разбирам. Става дума за разчистване на лични сметки между Леърд и вас!

Даниел не отговори.

— Поискали сте мегабоец за лично отмъщение? — недоумяващо попита Кайл.

— Не е отмъщение — отговори Даниел. — Ако ѝ се удаде възможност, тя ще ме убие, Кайл.

— Това не ви упълномощава...

— За какво съм упълномощен и за какво не — студено го прекъсна Даниел, — няма да решаващ ти.

— Правилно — отвърна Кайл. — Но ще предам тази информация. Ще трябва да отговаряте за поведението си на друго място.

— Сигурно — разярено каза Даниел. — Ще го направим. Само че първо изпълни задачата си.

Нараняването на Нет се оказа по-леко, отколкото изглеждаше в първия момент. Имаше няколко охлузвания и натъртвания, а при падането от мотоциклета беше получила силно кървящо нараняване на тила, което обаче не беше особено опасно. Но когато Скудър и Черити пренесоха младата вастенландка в сянката на една скала и Черити я прегледа малко по-основно, тя откри нещо, което я изплаши много повече.

Платът на блузата над десния ѝ хълбок беше овъглен, кожата под него беше тъмночервена и на мехури по продължението на една тънка като молив права линия, дълга почти десет сантиметра. Не толкова самият вид на раната изплаши Черити — без съмнение беше много болезнена, но не и опасна.

Беше това, което тя означаваше.

Тъмночервената дيريا по кожата на Нет беше следа от изгаряне от лазер.

— Какво е това? — попита Кент, макар също като Черити и Скудър да знаеше какво е причинило изгарянето на хълбока на Нет.

— Ясно е, че няма да разберем, докато се въртим наоколо — каза Гърк. — Искам да огледам раната.

Черити се поколеба, но Скудър, изглежда, имаше голямо доверие в способностите на джуджето — той стана и направи съответен жест към Черити и Кент също да направят място. Джуджето коленичи до вастенландката, наведе се над раната и със сухите си старчески ръце се зае да масажира шията и слепоочията ѝ. И Нет действително след секунди със стон отвори очи.

— Виждате ли? — ухилено каза Гърк. — Така се прави!

Черити се отказа да отговаря. Вместо това свали манерката от колана си, клекна отново до Нет и внимателно повдигна главата ѝ. Нет изстена от болка, но я погледна с благодарност и жадно отпи на едри глътки.

— По-добре ли е? — попита Черити.

Нет кимна. Очите ѝ трескаво блестяха, а през тънкия плат на блузата Черити усети, че цялото ѝ тяло трепери.

— Благодаря — прошепна тя.

— Какво се е случило? — нетърпеливо попита Кент. — Защо си напуснала базата? Какво става с Арсън и останалите?

— Те са мъртви — отвърна Нет.

— Мъртви? — Кент се изопна като свещ.

— Аз... поне така мисля — каза Нет. — Ако... някои са оцелели, то те не са много. Той беше... като обезумял.

— Той? — Кент възбудено се наведе напред. — За кого говориш? Какво се е случило? Ездачите ли...

— Никакви ездачи — прекъсна го Нет. Погледът ѝ гореше, сякаш споменът за преживяното отново събуди у нея смъртен страх.

— Кой тогава, по дяволите? — процеди Кент през зъби. — Говори най-после!

Черити направи предупредителен жест.

— Моля ви, Кент! — И продължи, обръщайки се към Нет: — Какво се е случило? Просто разказвай поред!

Трябва да бягате! — каза Нет. Изведнъж в гласа ѝ се появи нотка на паника. — Той може всеки момент да се появи тук! Бягайте!

— Спокойно — отвърна Черити. — Все едно какво се е случило, няколко минути сега не са от значение. — Въпреки тези думи тя леко се изправи и се обърна към Гърк. — Върви на хълма и си отваряй очите! За нейна изненада този път Гърк се отказа от вечните си забележки, а се обърна послушно и след като взе далекогледа от Скудър, пое нагоре.

— И така?

— Ние бяхме нападнати — започна Нет. — Беше един... мъж. Сам. Той уби Барт и Арсън, и всички, които бяха в централата. Аз останах да лежа и се преструвах на мъртва, затова той не ме забеляза, но чух шум от кораба...

— Един сам мъж, казваш? — В гласа на Скудър се четеше нескрито съмнение.

Нет кимна.

— Изглеждаше толкова безобиден — каза тя. — Аз... изпитах съчувствие към него, когато Арсън го доведе...

Тя започна да разказва за случилото се с тих, но уверен глас. Никой не я прекъсваше, но от време на време Черити хвърляше поглед към останалите. За нея не остана скрита засилващата се тревога, изписана на лицето на Скудър.

Изминаха повече от десет минути, преди Нет да свърши разказа си. Беше си починала, докато разказваше; сега вече седеше без чужда помощ между Черити и Скудър, а лицето ѝ беше все още бледо, но по-скоро от уплаха, а не от слабост.

— И всичко това да е направено от сам човек? — още веднъж каза Черити, когато Нет свърши.

— Вярвам ѝ — каза Скудър. Черити го погледна въпросително и шаркът продължи — Слушал съм за тези мегабойци. Те са един вид изкуствено създадени свръххора — безумно бързи и почти ненараними.

— Вярно е — каза Нет. — Аз... дори не видях как той се нахвърли върху Барт. Барт го улучи с лазерите, но не му причини нищо.

Никой не се обади. Лицето на Скудър изведнъж сякаш се вкамени, Черити също почувства гняв и мъка, като си помисли за широкоплещестия шарк със зелена коса. Не се бяха познавали достатъчно дълго с Барт, за да могат да станат истински приятели, но тя по някакъв начин бе харесвала добродушния великан, който толкова много обичаше да се прави на грубиян. А за Скудър той беше приятел, един от съвсем малкото, които беше имал.

— И къде е той сега? — попита тя.

— Предполагам, че ви търси — отвърна Нет. — Взе един от мотоциклетите и пое към града.

— Казваш, че това е станало преди един час? — попита Скудър.

Нет кимна.

— Приблизително. Не знам колко време съм пътувала.

— Това означава, че сега вече е в жилището на Анджелика — ядосано каза Скудър. — Ако не е бил задържан, със сигурност вече знае какво се е случило.

— Още една причина да не губим повече време — добави Кент. — Ако побързаме, ще успеем.

— Какво ще успеем? — попита Скудър.

— Да се върнем в базата — почти ядосано отвърна Кент.

— И защо? — попита Скудър.

— Защо? — Кент шумно пое дъх. — Приятелите ми са там! — разярено продължи той. — Може би съдбата на моите приятели не ви интересува, но аз трябва да се погрижа за хората си! Възможно е някои от тях да са все още живи и да се нуждаят от помощ. Освен това там можем да се отбраняваме по-добре, отколкото тук.

— Глупости! — сръза го Скудър. — Чу какво каза Нет. Ако ни открие, той ще убие и нас, както Барт и другарите ти. Ние...

— Кент има право, Скудър — прекъсна го Черити. — Трябва да се върнем.

— Това е самоубийство! — възпротиви се Скудър. — Според теб колко време ще му трябва, за да събере две и две и да разбере как сме постъпили? Най-късно след един час ще се върне в базата!

— Не казвам, че трябва да го чакаме там — отвърна Черити възможно най-спокойно. — Обаче ни трябва мотоциклети, провизии... цялата ни екипировка е в лагера на бунтовниците. Как мислиш — колко време можеш да бягаш от него пеша?

— Донесох лазера на Барт — каза Нет. — Закачен е на мотоциклета. Трябваше да донеса и другите оръжия, обаче се страхувах.

— Тогава ще чакаме тук и ще стреляме по него, когато се появи — каза Скудър.

— Барт го улучи, Скудър — спокойно каза Нет. — От това той дори не стана по-бавен.

— Сигурно се заблуждаваш — смутено каза Черити. — Барт имаше оръжие от бункера.

Тя с усилие се изправи и се отдалечи на няколко крачки от останалите. Испитваше смесица от ужас, отчаяние и безпомощен гняв. В момента повече от всичко се нуждаеше от ясна мисъл. Положението им беше — меко казано — безнадеждно. Тя безпомощно се огледа. На три страни се простираше монотонната пустиня, само на изток се издигаше една грозна, огромна сянка, чийто силует започваше да се размазва в здрача. Шаитаан. Почти неволно пръстите ѝ преминаха по верижката на Анджелика, която сега висеше на врата ѝ. Тя...

— Някой идва! — извика Гърк отгоре.

Черити се обърна като ухапана от тарантула и побягна.

Въпреки това Скудър отново я изпревари. Когато Черити стигна до джуджето, той вече беше там и отново бе взел далекогледа.

— Кой е този? — попита Черити, останала без дъх.

Скудър не отговори веднага, а в продължение на няколко секунди напрегнато се визира, после подаде далекогледа не на Черити, а на Нет, която междувременно също както Кент и Лидия бе дошла при тях. Нет погледна и така уплашено потрепера, че отговорът стана почти излишен.

— Това е той! — каза тя. — Ето!

С треперещи ръце тя подаде далекогледа на Черити.

Леърд промени увеличението на електронния далекоглед и черната точка се превърна в един изподраскан „Харли Дейвидсън“, на който седеше висок, тъмнокос мъж. Черити не можеше да види лицето му, но това и не беше необходимо: мъжът носеше матово черна униформа, на гърдите на която пламтеше огненочервено „М“.

— Донеси ми лазера — помоли тя.

Чу как Нет стана и се отдалечи с бързи стъпки, но не свали бинокъла. Мегабоецът караше много бързо и толкова умело, че дори Скудър и неговите шарки биха преbledнели от завист. Но всъщност не изглеждаше опасен, помисли си Черити. Тъкмо напротив — видът му беше по-скоро жалък.

Обаче имаше още нещо — но тя го забеляза едва след няколко секунди.

— Той не е ранен — каза тя.

— Може да е бил само одраскан — предположи Скудър.

Черити поклати глава.

— Не. Нет сигурно се заблуждава. По костюма му няма дори драскотина. Вероятно Барт не го е улучил.

Нет се върна и ѝ подаде лазерната пушка на Барт. Черити хвърли бегъл поглед на индикатора на заряда — батериите бяха заредени повече от седемдесет процента. — Настрои оръжието на минимален диаметър на лъча и максимална мощност и погледна през оптическия мерник.

След секунда отново откри мотоциклетиста. Беше се приближил застрашително бързо за краткото време, през което не го бе наблюдавала.

— Не бързай — тихо каза Скудър.

Черити кимна. Показалецът ѝ се приближи до спусъка, но не го докосна. Ако даже само част от това, което им беше разказала Нет, беше вероятно, то тя имаше право на само един изстрел. Прицели се много внимателно, после свали оръжието, прокара ръце през очите си и отново се прицели.

От зеления кристал на дулото на лазера блесна тънък като нишка, ослепителен лъч и мъжът заедно с мотоциклета изчезна в оранжевочервено огнено кълбо, което изведнъж, сякаш от Нищото пламна над пустинята.

Заслепена, Черити затвори очи, преброи наум до пет и отново погледна през оптическия мерник.

Там, където преди мигове беше мотоциклетът, пясъкът кипеше. Нажежени до червено метални отломки бяха разпръснати наоколо, а малко по-нататък лежеше тъмна фигура, цялата в пламъци. Странно защо, но Черити не изпита никакво удовлетворение, че е убила противника си. Все едно какво беше направил — мъжът отсреща беше човек, а не някакво насекомоидно чудовище, дошло от звездите.

Тя мълчаливо стана, сложи предпазителя на лазера и се обърна.

— Мегабоец! — иронично каза Гърк. — Ха!

Болка. Агония. Страх. Никога досега Кайл не беше изпитвал такива мъки. Спомените му бяха изтрити, изчезнали, изгорени на черна шлака, както и тялото му.

Вече не знаеше кой е. Какъв е. Къде е. Съзнанието на Кайл се бе превърнало в миниагюрна, светеща бяла точка в Нищото, едно ослепително слънце от болка и неописуемо страдание, в което имаше място само за страх и агония — и желанието да умре.

Но той не умря. Тялото му беше ранено по-тежко от всеки друг път. Беше изгорено, запратено с невъобразима сила срещу скалите, прободено от нажежени до червено отломки, залято с горящ бензин и кипяща лава, но все още живо.

Той в най-истинския смисъл на думата опозна ада, премина през пламъците на Хадес, но някъде в тялото му, превърнато в една единствена пулсираща капка плазма, все още имаше живот.

Клетките се промениха. Изгорената тъкан започна да се възпроизвежда, нерви и мускули, които бяха изчезнали, започнаха да се възстановяват с фантастична бързина, костите започнаха да се образуват отново.

Дори създателите на Кайл вероятно биха се учудили, ако можеха да видят колко съвършено работеше изкуствено създаденият регенерационен механизъм на тялото му.

Изминаха часове, които се сториха безкрайни за Кайл. Падна нощта, а с нея и един ужасен студ, който причини нови, непоносими болки на осакатеното му тяло. Ако можеше, Кайл би крещял и би се самоубил, ако беше в състояние да го направи.

Черити инстинктивно се наведе, когато следващата експлозия разкъса нощта. Едно ослепителнобяло огнено кълбо за части от секундата превърна пустинята в гротескна черно-бяла картина от строги сенки и линии, а след миг над хълма отекна оглушителният

тътен на детонацията. На мястото на яркото нажежено кълбо сега се появи трепкащата светлина на пламъците. На жълто-червения хоризонт като сенки профучаваха летящите дискове, като кошмарни чудовища, идващи от Нищото, бълваха огнените си мълнии и отново изчезваха, безшумни като призраци и десетократно по-смъртоносни.

Черити внимателно залегна, завъртя се и изпълзя на четири крака при останалите, които бяха потърсили прикритие в една цепнатина между скалите. Мястото беше прекалено тясно за петима, но това беше единственото скривалище, което им позволяваше да останат незабелязани и от въздуха. Черити не се съмняваше, че летящите убийци над тях са снабдени не само с оръжие, но и с всички възможни наблюдателни и локационни прибори.

Едва след като достигна до сигурното прикритие на скалите, тя се осмели да се изправи и отново да поеме дъх. Въздухът в гърлото ѝ беше горещ. Бяха отдалечени на почти две мили от подземното скривалище на бунтовниците и въпреки това усещаха горещината от експлозиите толкова силно, сякаш стояха в непосредствена близост.

Кент я гледаше втренчено. Не каза нищо, но Черити видя отчаяната надежда в очите му. Тя също замълча и леко поклати глава. Кент рязко се обърна. Там, отсреща, всички вече бяха мъртви. Възможно беше някои от приятелите на Кент да бяха останали живи след нападението на мегабоеца, но едва ли някой би могъл да оцелее под градушката от лазерен огън и бомби, с които търтеите на Даниел обсипваха базата от повече от дваисет минути.

Пак бяха имали късмет, помисли си Черити. Бяха на по-малко от две мили от замаскирания вход на подземното съоръжение, когато първите летящи дискове се появиха на хоризонта; и вероятно дължаха живота си единствено на факта, че търтеите се управляваха от роботи. През първите пет минути търтеите бомбардираха тайната база на бунтовниците по всички правила на изкуството. Едва след това се разпръснаха, за да претърсят околността. Ако търтеите бяха започнали с бомбардировка на цялата местност, с тях щеше да е свършено.

Черити потърси манерката на колана си. Гърлото ѝ гореше от сухата горещина, която изгаряше дъха ѝ. Но тя устоя на изкушението да пие. Никой от тях не би могъл да предвиди колко време ще трябва да останат в това скривалище или кога пак ще намерят вода.

— Май очистихме онзи тип твърде късно — неочаквано каза Кент.

Скудър и Лидия изобщо не реагираха. Кент с пламтящи очи погледна джуджето, докато на Черити ѝ трябваше известно време, за да схване какво има предвид.

— Мегабоеца ли?

Гърк кимна.

— Сигурно е съобщил къде се намира скривалището на бунтовниците.

— Не вярвам — каза Скудър.

— Защо? — Гласът на Кент звучеше остро, почти враждебно, но хопи-индианецът ни най-малко не се впечатли.

— Защото тогава щяха да нападнат много по-рано — невъзмутимо каза той. Той кимна към пъкъла, в който търтеите бяха превърнали скривалището на бунтовниците. — Ако питате мен, те винаги са знаели къде се намира скривалището.

— Що за глупост! — запротиви се Кент. Почти крещеше.

Скудър се канеше да отвърне нещо, но Черити му хвърли бърз, заклинателен поглед и почти незабележимо поклати глава. Скудър я разбра и замълча.

При това всички знаеха — включително и Кент, — че Скудър има пълно право. Вероятно на тази планета не ставаше нищо, за което нашествениците да не знаят. Но досега бунтовниците на Кент не бяха представлявали заплаха, просто защото не бяха истински бунтовници, а по принцип само големи деца, които си играят на война, но не се осмеляват наистина да предприемат нещо. За това се грижеше правилото на стоте, помисли Черити с горчивина. Може би това, което ставаше в момента, беше отговор на убийството на Анджелика.

Сякаш отгатнал мислите ѝ, Кент се обърна към Лидия и впери поглед в нея.

— Ти... ти си виновна за това — каза той. — Нямаше да се случи, ако ти не...

— Стига — сръза го Черити. Кент понечи да възрази, но тя го погледна така гневно, че той онемя. — Наистина няма никакво значение защо го правят — убедено каза тя. — Ако сега започнем взаимно да се обвиняваме, Даниел вече е спечелил.

— Та той така или иначе вече спечели! — процеди през зъби Кент. — По дяволите, как мислиш, колко още ще живеем? Накъде си тръгнала? — Той посочи горящата равнина, засили се и блъсна главата си в скалата. Но дори не изкриви лице от болка. — Как мислиш, колко далеч ще стигнем, пеша и без вода? Не можем да се върнем в града, а през пустинята са двеста мили до най-близкото селище! Като изключим факта, че утре сутринта тук ще гъмжи от ездачи.

Черити го изгледа изплашено и също толкова изпитателно. По лицето на Кент се изписа триумфираща, злорада усмивка.

— Той е прав — каза Лидия. Това бяха първите думи, които произнасяше от часове насам. Черити не беше допускала, че Лидия изобщо забеляза какво става около нея. — Те пристигат винаги, когато търтеите нападнат нещо.

— Още една причина да изчезваме оттук — каза Гърк.

— И как? — Скудър ядосано посочи прелитащите сенки по небето. Огънят постепенно отслабваше, но от време на време някой от малките кръгли глайтери се спускаше над горящите руини или над пустинята и изпращаше кратки лазерни залпове. — Те стрелят по всичко, което се движи!

— Та те са само четири! — троснато каза Гърк. — Бихме могли да ги свалим!

— Та пет минути след това да се появят петстотин, а? — каза Скудър. — Ти си луд, джудже!

— Да не би да имаш по-добра идея, върлино? — ядосано отвърна Гърк.

— Престанете да се карате — кратко заповяда Черити.

Не можеха да останат тук и просто да чакат. Не можеха и да се махнат. Даже и ако противно на всякаква логика успеяха да се измъкнат от търтеите — нямаше къде да избягат.

Всъщност почти нямаше, помисли си Черити.

Погледът ѝ потърси размазаната, сянка на Шаитаан. Титаничното здание беше прекалено далеч, за да се вижда и през нощта, но от време на време металните кули се озаряваха от светлината на пожара, появяваха се като призрачни сенки и отново изчезваха. Черити се опита да прецени разстоянието до там. Не успя. Можеше да са пет мили, но също така можеше и да са петдесет. Нямаше представа колко голяма беше тази чудовищна постройка в действителност.

— Знам какво си мислиш — внезапно каза Гърк. Черити вдигна поглед и едва сега осъзна факта, че не само джуджето, а и другите трима я наблюдават. — Невъзможно е.

— Не е — каза Лидия. — Има само четири или пет мили до края на оната на смъртта. Ако стигнем до там, можем да повикаме глайтер.

— Ах да — иронично каза Гърк. — А после?

— В Шаитаан почти няма стражи — отвърна Лидия. — Това е свещено място. Никой не би се осмелил да го оскверни.

— И после? — попита Гърк. — Дали ние петимата да не щурмуваме Шаитан и да провъзгласим собствена република?

— Глупости — рязко отвърна Черити. — Нямам намерение да ходя там. — Ръката ѝ потърси украшението на врата ѝ. — Но може би бихме могли да пленим един глайтер. Тези търтеи са бързи. Преди да забележат какво правим, ще бъдем на сто мили оттук.

— Или превърнати в атоми — добави Гърк. — Ние...

— Можеш ли да управляваш такова нещо или не? — прекъсна го Черити.

Гърк се поколеба. Преди няколко часа, помисли си Черити, той вероятно би казал не. Но след инцидента в жилището на Анджелика всички те знаеха, че той разбира от техниката на нашествениците значително повече, отколкото бе готов да признае. След няколко секунди той противно на волята си кимна.

— Трябва ни дете — неочаквано каза Лидия.

— Дете ли? — изненадано повтори Черити.

— Задачата на жриците е да водят деца в храма — припомни Лидия. — И това е единственият повод, по който можем да влезем в Шаитаан.

— Откъде, по дяволите, сега да намерим дете? — попита Черити. — Може би трябва да го откраднем?

— Би било идеално да е пеленаче — отвърна Лидия. — Но понякога те вземат и по-големи деца. Не често, но се случва.

Черити примигна неразбиращо — и после изведнъж се усмихна, когато проследи погледа на Лидия.

— О, не! — каза Гърк. — Не и този път.

Усмивката на Черити стана още по-широка и изведнъж Скудър също се ухили, а Гърк повтори още по-енергично:

— Не и този път!

По някое време, късно през нощта, мегабоецът отвори очи и се надигна. Болка, безпределна болка. Почти го бяха унищожили. Но той живееше. Очите му все още функционираха, ръцете, краката. Той усети как силите постепенно се възвръщаха в осакатеното му тяло. Имаше някаква задача, това си спомняше добре. Трябваше да намери и залови Черити Леърд. Нищо друго нямаше значение. Той направи една крачка, после още една. Болката в него отшумя. Щеше да я намери — дори ако това му костваше живота, но все още нямаше право да умира.

Кайл видя къде се намира. В пустинята, мрака и чернотата около него, но въпреки това трябваше да има следи, той щеше да ги открие. Черити Леърд трябваше да вярва, че той е мъртъв. Може би щеше да действа непредпазливо и лекомислено. Тогава той щеше да нападне неочаквано.

— Това е абсолютна глупост! — пресипнало каза Гърк. — Няма да се хванат и за десет секунди!

— Не е необходимо да се хванат — каза Черити. — Напълно достатъчно е да приземят глайтера. Всичко останало ще уредим с това. — Ръката ѝ се отпусна върху оръжието и тя се усмихна възможно най-самоуверено. В плана ѝ имаше дупки, колкото в рибарска мрежа. Гърк имаше пълно право — това беше безумие. Но нямаха никакъв друг избор.

Отговорът на Гърк беше трудно разбираем изпод огромната сламена шапка, която му бяха нахлупили, за да прикрият поне на пръв поглед грамадния му череп. Джуджето вероятно щеше да се разяри още повече, ако можеше само да ПРЕДПОЛОЖИ колко смешно изглеждаше в облеклото, което Черити и Нет бяха измайсторили от дрехите на Анджелика. Дори Черити трябваше с усилие да потене смеха си. Можеше само да се надява, че Лидия е права и че на борда на глайтера, който щеше да ги вземе, действително няма хора. Един боец-насекомо, вероятно, би се заблудил от облеклото. Обаче човек — не.

— Добре — каза тя. — Скрийте се.

Нет, Кент и Скудър безмълвно изчезнаха между скалите, докато Лидия застана до Гърк и го хвана за ръката. Сега носеше облекло като

на Черити — пъстро избродирана, блестяща дреха в червено, черно и златисто, която скриваше фигурата ѝ до глезените. Лицето ѝ беше скрито под остра качулка, а ръцете ѝ бяха облечени в дълги до лактите ръкавици от фина златиста тъкан. Беше една от двете церемониални одежди, които бяха взели от гардероба на Анджелика, както и двете дълги колкото лакът пръчки, от жълт метал, част от облеклото на жриците на Шаит.

Черити не се чувстваше добре в тези дрехи. По свой начин и тя, както и Гърк, се чувстваше смешна. Но вече имаше чувството, че разбира защо дрехите и униформите, с които нашествениците обличаха спомагателните отряди от хора, изглеждаха така, сякаш бяха извадени от евтин научнофантастичен филм от шейсетте години: защото наистина бяха такива. Черен лак и роби от злато — примитивно, но ефектно. Лейтенант Стоун се бе оказал добър съветник.

Почти против волята си, тя хвана другата ръка на Гърк. Сега той вече напълно приличаше на дете, водено от две жени. С другата ръка тя потърси тежкото украшение на врата си, поколеба се още секунда — и решително натисна камъка. Усети как изкуственият рубин леко поддаде и изщрака. Някъде там, отсреща, в странната сграда сега щеше да светне една лампа.

Времето сякаш спря. Лидия ѝ бе казала, че няма да трае много дълго — малката флота от глайтери стоеше винаги в готовност да реагира на повикването на някоя от жриците на Шаит, а за летящите дискове петте мили през зоната на смъртта бяха само един скок. Но времето беше относително, а през следващите две минути на Черити ѝ хрумнаха поне двеста причини планът им да не може да се реализира. Но сега вече нямаше място за отстъпление.

— Идват — неочаквано каза Гърк.

Черити вдигна поглед, но ѝ трябваша няколко секунди, за да открие малката мигаща точка, отделила се от една от спираловидните кули, която сега се движеше към тях. Сърцето ѝ заби по-бързо.

— Това е последният ни шанс — промърмори Гърк. — Все още можем да изчезнем. Ако сме разумни, то...

— Затваряй си устата — прекъсна го Черити.

— Уф — изпъшка Гърк, но послушно замълча.

Глайтерът се приближаваше с бясна бързина. Както почти всички превозни средства на нашествениците той приличаше на диск, но беше по-голям от повечето глайтери, а през основата му преминаваше златист, лъскав назъбен гребен, от двете страни на който се намираха два илюминатора от матирано стъкло. На пръв поглед изглеждаше като череп на стоманен дракон.

Глайтерът забави скоростта си и сякаш се приготви за кацане, но после зависна и полетя ниско над скалите, като описа широк кръг. Черити уплашено потръпна.

— Какво прави? — прошепна тя.

— Не зная — също така тихо отвърна Лидия. — Обикновено кацат веднага.

— Търси си позиция, удобна за стрелба — изсъска Гърк. — Казах ви още в началото, че това е лудост!

„Вероятно той има право“ — помисли си Черити. Но това прозрение май беше малко позакъсняло.

Дискът започна бавно да се спуска надолу. Черити забеляза неясно движение зад непрозрачните стъкла и почти веднага видя двете къси дула, завършващи с матово примигващи кристали, разположени вляво и вдясно на диска. Глайтерът беше снабден с опасни оръжия.

Дискът се спускаше надолу с направо непоносима мудност. Плоската му основа докосна земята. Вдигна се вихрушка. Черити инстинктивно хвана качулката си. Гърк отскубна ръката си и също нервно задържа сламената си шапка. Дете с лице на столетник едва ли би могло да убеди и един морон.

Когато вихрушката се уталожи, глайтерът се бе приземил. Една тясна врата се отвори с бръмчене и отвътре се появи гротескното лице на мравка. Не се канеше да излиза навън.

— Хайде — прошепна Лидия. — Няма да правим нищо. Просто елате с мен.

— Безумие — прошепна Гърк. — Това е...

Черити стисна още по-силно пръстите на джуджето и останалата част от думите на Гърк премина в стон.

Мравката отстъпи малко встрани, за да ги пусне да влязат, но Черити имаше чувството, че почти физически усеща недоверието в блестящите ѝ фасетъчни очи. Беше просто невъзможно всичко да мине гладко.

И, разбира се, не мина гладко.

Създанието безропотно пропусна Лидия, но когато Гърк поиска да влезе в глайтера, то вдигна две от четирите си ръце и направи отсечен, повелителен жест. Третата ръка остана свободно на мястото сидокато четвъртата сякаш случайно се насочи към дръжката на едно от четирите лъчеви оръжия, пъхнати в колана му. Отекна свистящ звук.

— Какво иска той? — попита Черити.

Лидия отвърна със звук, подобен на издадения от мравката, преди да се обърне към Черити.

— Той пита кой е този — каза тя. — Струва ми се, че иска да види лицето му.

— От това се страхувах — въздъхна Черити. — Кажи му, че имам особени пълномощия.

Лидия я погледна изненадано, но послушно се обърна към мравката и отново издаде онези неразбираеми свистящи звуци. Черити реши, че трябва да я разпита откъде знае езика на нашествениците.

— Иска да го види — каза Лидия.

— Разбира се. Един момент, моля. — Черити пусна ръката на Гърк, бръкна под робата си и извади от кобура малкия автоматичен пистолет. Не направи грешката да изважда оръжието изпод дрехата, защото знаеше, че четириръките са дяволски бързи.

— Почакай — неочаквано каза Лидия. — Ти...

Черити натисна спусъка. От дясната страна на златистата роба се появиха дузина миниатюрни дупчици с овъглени краища и в същия момент от бронята на гърдите на четириръкия се разхвърчаха искри. Създанието изскърца от уплаха и болка, политна назад и се блъсна в стената. Гърк с пронизителен писък отскочи настрана и се наведе, когато някои от куршумите рикошираха в стената.

Черити невъзмутимо извади оръжието изпод робата и се наведе над насекомото.

— Внимавай! — изкрещя Лидия. — Има още един!

На вратата се появи един черен силует и в същия миг отекна пронизителен, невероятно натрапчив писък. Тя инстинктивно се хвърли настрана и се опита да вдигне пистолета, но този път закъсня.

Четириръкият не се опита да стреля по нея. Вероятно знаеше, че сам би се погубил, ако стреля с енергийно оръжие в това малко помещение. Вместо това той се хвърли върху нея с цялата си тежест.

Черити имаше чувството, че е била ударена с парен чук. Четириръкият бечие с две глави по-висок от нея и при това толкова сух, че изглеждаше направо комично — но в крайниците му се криеше ужаснага сила на насекомо. Ръката ѝ беше избита настрани, Автоматичният пистолет изхвърча и с дрънчене се удари в стената, а после ръцете на боеца мравка се сключиха с невъобразима сила около тялото ѝ, за да я смачкат.

Стъпките на Кайл станаха по-плавни. На няколко пъти беше губил следите на капитан Леърд, но отново ги бе намирал, а сега усещаше, че вече е съвсем близо до нея.

Това, което ставаше с Кайл, едва ли би могло да има нещо общо с компютризираното мислене на един мегабоец. Той не мислеше истински. Бяха изминали часове от събуждането му и той беше изминал много мили, но това, което го караше да върви, бяха само инстинкти и онази единствена кристално ясна заповед, изписана сякаш с огнени букви в мозъка му, която обезсмисляше всичко останало:

Той трябваше да намери Леърд и да я отведе жива при Даниел.

След този почти унищожителен удар, Кайл постепенно възвръщаше контрола над собственото си тяло и той знаеше, че във всички случаи ще трябва да минат часове, докато отново възвърне силите си; но нещо не беше наред с паметта му.

Имаше толкова много неща, които не можеше да си спомни. Голяма част от живота, който беше водил, преди лазерният лъч да го улучи, беше просто изтрит. Затова пък имаше образи не на място: спомени от странно недействителен, причудлив вид, които можеха да идват само от някакъв кошмар, но въпреки това изглеждаха шокиращо реалистични. Спомени за места, на които никога не е бил. Лица на хора, които никога не е виждал. И болка — това беше най-натрапчивият спомен: за едно направо невъобразимо страдание, още по-страшно от това, което беше изживял през нощта. Но всички тези чувства и спомени го връхлитаха само за мигове. По-голямата част от нощта той беше прекарал в някакво странно състояние между съня и бодърстването.

Кайл се спря, леко промени фокусното разстояние на очите си, за да се предпази от ярката слънчева светлина и се взря на изток. На няколко мили разстояние се издигаше Шаитаан, а пред него се разстиляше монотонната пясъчна равнина на зоната на смъртта. Леърд се намираше някъде между него и границата на тази ооласт. Но той не

знаеше къде. Докъдето стигаше погледът му, се виждаха само скали и кафяви, равномерно оформени пясъчни дюни. Смъртният покров на този свят. Всичко, което беше останало от тази някога процъфтяваща цивилизация.

Какви бяха тези мисли?

Кайл беше смутен. Усети, че мъглата от треска и смътни, почти животински инстинкти в главата му леко се разкъса, но на нейно място се пробуди не само неговото обичайно, логическо мислене, но и многообразие от объркани и плашещи чувства. Видът на тази изпепелена равнина го изпълни с гняв, без той дори да знае защо.

Той пропъди тази мисъл и се опита да се съсредоточи върху задачата си. Посоката, в която Леърд бе избягала, навеждаше на само един логичен извод, колкото и невероятен да изглеждаше той за Кайл. Даниел беше имал право. Леърд и останалите действително се опитваха да проникнат в Шаитаан, за да достигнат до трансмитерната връзка с Ню Йорк. Положението й, изглежда, наистина беше безнадеждно, щом тя предприемаше толкова отчаяна стъпка.

Преди да продължи, Кайл старателно провери оръжието си. Малката лазерна пушка като по чудо беше оцеляла при експлозията, но беше повредена: индикаторът на заряда показваше само осем процента от нормалната мощност, а под него мигаше почти незабележима червена лампичка — възможно беше при опит за стрелба оръжието да експлоадира в ръцете му.

Той прибра пушката и се приготви да продължи, когато видя нещо, което го накара да замръзне на мястото си: от една от кулите на Шаитаан излетя глайтер, който бързо се приближаваше към него.

Кайл побягна. Не можеше да бъде случайност. Сега вече знаеше как Леърд искаше да стигне до Шаитаан. Той не беше съвсем сигурен дали би могъл само да се възхищава на нейното хладнокръвие или да се ядосва на глупостта й. Наистина ли тя си въобразяваше, че една открадната роба и един плячкосан предавател са достатъчни, за да заблуди екипажа на глайтера? Това беше смешно — а при определени обстоятелства смъртоносно. Стражите на Шаитаан имаха съвсем еднозначни заповеди. Щяха да разкрият измамата и да убият Леърд и всичките й спътници, без да се поколебаят. А това не биваше да се случва. Задачата му беше при всички случаи да я отведе жива при Даниел.

Кайл бягаше с всички сили — но, естествено, недостатъчно бързо. Глайтерът наближи и започна да се спуска. Кайл се опита да прецени мястото, на което щеше да се приземи летящият диск; на повече от миля и половина от него, даже и при неговата бързина прекалено далеч, за да може да стигне навреме до Леърд. Той реши да се откаже поне отчасти от маскировката си и с това да поеме риска да бъде разкрит от Леърд или някой от спътниците ѝ. Той светкавично смени посоката и хукна нагоре по една пясъчна дюна. Глайтерът се спусна косо към земята, после направи рязък завой и неочаквано се отправи към Кайл, когато екипажът забеляза мъжа на билото на хълма.

Кайл бързо се отдръпна в прикритието на дюната. За секунда беше зърнал Леърд — във всеки случай предполагаше, че един от трите силуета на края на зоната на смъртта беше неин. И с малко късмет той беше останал незабелязан от нея.

Той наведе поглед и се разгледа. Маскировъчният му костюм, също както и тялото му, се беше възстановил поне отчасти. Черният полусинтетичен, полужив плат все още висеше на парцали, а тук-там имаше големи, грозни, овъглени места, които никога нямаше да оздравеят — но огненочервеното „М“ на гърдите и гърба ясно се виждаха. Кайл можеше само да се надява, че импулсивният генератор в молекулярната структура на костюма все още функционира. Ако глайтерът дойде и бордният му компютър не улови уговорения сигнал, Кайл щеше да бъде изпепелен.

Глайтерът се приближи, направи рязък завой и като хищна птица от стомана и стъкло се спусна към Кайл. Кристалите на двата тежки бордни лазера блеснаха застрашително в червено и угаснаха.

Кайл въздъхна облекчено, когато за няколко секунди глайтерът зависна напълно неподвижно над него. Той успя да види движещите се зад прозорците сенки на съществата от прислугата. Или преподавателят в костюма му все още работеше, или двете същества бяха видели червеното М върху дрехите му и сега не знаеха какво да правят.

Ръката на Кайл потърси един бутон върху овъглените останки от колана и го натисна. Миниатюрният приемник в дясното му ухо щракна. Предавателят все още работеше.

Но очакваната реакция закъсняваше. Може би екипажът на глайтера не приемаше обаждането му, или пък той вече не беше в състояние да приеме отговора му.

Кайл не загуби нито миг в търсене на обяснение. Вместо това той отново вдигна ръце и с езика на знаците обясни на екипажа, че всичко е наред. Глайтерът остана неподвижен още секунда, после отново рязко набра височина и се отдалечи.

Кайл се затича. Беше спечелил само няколко секунди. При вида на Леърд екипажът на глайтера щеше да реагира според заповедите — а повредата на предавателя пречеше на Кайл да издаде нови. Той се спусна между дюните и се изкатери на един хълм.

Когато глайтерът се приземи, той беше на по-малко от три четвърти мила от Леърд и останалите. Вече нямаше никакъв шанс да пристигне навреме, за да може поне да ги предупреди.

Но можеше да направи нещо друго.

При сблъсъка с насекомото и двамата излетяха от глайтера. Черити усети как краката ѝ се отделят от земята, как безпомощно полита във въздуха, после небето и земята се запремятаха пред очите ѝ и тя падна.

Беше истински късмет, че при падането не натроши всичките си кости — но боецът насекомо искаше да я обезвреди веднъж завинаги. Сухите му, покрити с рогово вещество ръце се склучиха с нечовешка сила около гърдите ѝ и изкараха въздуха от дробовете ѝ. Искеше ѝ се да изкрещи, но не можеше. Тя едва не загуби съзнание от пронизващата болка. Усети как едно от ребрата ѝ поддаде и се счупи. Пред очите ѝ се разстла червена пелена и изведнъж усети горчивия вкус на кръв в устата си. С ъгълчетата на очите си успя да забележи как Гърк и Лидия едновременно се нахвърлиха върху четириръкия и се опитаха да го откъснат от нея или поне да разхлабят хватката му. Но чудовището увеличи още повече убийствения натиск върху ребрата и гръбначния ѝ стълб.

Смъртта, която тя очакваше, не настъпи. Изведнъж ѝ се стори, че целият свят пламна в ослепително ярка, бяла светлина, когато лазерният лъч премина на сантиметри от лицето ѝ и със смъртоносна прецизност проби черепа на четириръкия. Съществото умря, без да издаде звук. Задушавашата хватка на ръцете му се разхлаби и то изведнъж се превърна в една отпусната, мъртва тежест, която затискаше Черити.

Въпреки това Лидия и Гърк трябваше с общи усилия да я освободят от мъртвото насекомо.

Черити отчаяно се мъчеше да диша. Дробовете ѝ горяха, сякаш вдишваше киселина, а непоносимата болка се стелеше на вълни по цялото ѝ тяло. За момент тя изгуби съзнание.

Когато червената пелена пред очите ѝ се разкъса, Скудър и Кент бяха коленичили до нея. Отнякъде се чу пронизително, яростно съскане и точно в мига, когато Черити отвори очи, Скудър вдигна лазерната пушка на Барт и стреля някъде във вътрешността на глайтера. Отекна експлозия. От отворената врата се появиха пламъци и черен дим.

— Бързо! — извика Лидия. — Това нещо има аварийна автоматика! Стартира веднага, щом го нападнат!

Скудър и Кент се спуснаха нататък, докато Черити напразно се опитваше да се изправи на крака. Около нея всичко се въртеше. Тя се опита да направи една крачка, падна на колене и с благодарност пое протегнатата ръка на Лидия. Устата ѝ беше пълна с кръв, а болките в ребрата се усилваха. По-скоро носена от Нет, Лидия и Гърк, отколкото със собствените сили, тя стигна до входа на глайтера и със стон се свлече до стената.

Подът под краката ѝ се затресе. Отекна приглушен, но все мощен тътен и в същия момент външната врата на шлюза започна да се затваря; не особено бързо, но неумолимо. След секунда започна да се затваря и вътрешната врата.

Нет и Лидия дръпнаха Черити навътре и този път действително се разминаха на косъм: плъзгащата врата изсвистя зад гърба ѝ като стоманена гилотина и се затвори. Черити политна една крачка напред, пусна ръката на Нет и за малко не се спъна в тялото на третия мъртъв боец насекомо.

— Добре ли си? — попита Нет.

— Да — отвърна Черти и поклати глава. Почти не можеше да диша. Нещо, което тя усещаше като парче стъкло, се бе забило в дробовете ѝ и превръщеше в мъчение всяко вдишване. Въпреки това тя не пое протегнатата ръка на Нет и със стиснати зъби се заклатушка навътре.

Помещението, в което се намираха, беше изненадващо малко в сравнение с размерите на глайтера. През двата триъгълни

илюминатора на носа Черити видя, че противно на очакванията на Лидия глайтерът още не бе излетял — но глухият тъген под краката ѝ ставаше все по-могътен. Оставаха им най-много още няколко секунди. И за миг ѝ се стори, че вижда как...

Но това беше невъзможно. Черити дори не посмя да довърши докрай мисълта си.

— Гърк — Черити посочи непознатите контролни прибори и скали на полукръглия пулт пред двата прозореца, — погрижи се да вземеш под контрол това нещо! Бързо!

Думите ѝ бяха излишни. Джуджето вече се бе освободило от сламената шапка и сега, ругаейки, се бореше с една панделка, в която се бе омотала дясната му ръка. Скудър мълчаливо скочи до него, извади ножа си и набързо срязва плата на две, докато през това време Гърк седнаше на пилотското кресло. Но остана в него около секунда; точно толкова, колкото беше необходимо на него и Скудър, за да съобразят, че креслото е конструирано според пропорциите на около двуметров МОРОНИ — ръцете на Гърк бяха прекалено къси, за да могат да достигнат уредите. Той с проклетие отново скочи, повдигна се на пръсти и започна да мърмори нещо под носа си на някакъв непознат, съскащ език, докато пръстите му играеха по бутоните.

— Как си?

Измина почти цяла секунда, преди Черити изобщо да проумее, че въпросът на Скудър е отправен към нея. Откъде само намираше сили в този момент да помисли и за това? Въпреки това тя се усмихна с благодарност и отвърна:

— Добре. Поне съм още жива. Изстрелът беше дяволски добър.

Тя докосна с длан бузата си, по която все още усещаше топлината от лазера. Ако се беше загледала в лъча, сега сигурно щеше да е слъпа.

Скудър я изгледа неразбиращо.

— Какъв изстрел?

— Този, с който ти... — Черити смутено замълча и погледна към гамалазера, праметнат на рамото му. И чак сега проумя, че лъчът, убил четириръкия, беше бял. Гамалазерите използват кохерентна Зелена светлина. Въпреки това тя продължи — ... с който застреля мравката.

— Не бях аз — отвърна Скудър. — Аз... аз мислех, че беше Лидия. Или джуджето.

— Така ли? — смутено попита Черити. — Ти не си стрелял по него?

— От сто метра? — попита Скудър. — Ти за какъв ме смяташ?

— Но ако... не си бил ти — промърмори Черити, — тогава кой?

Тя погледна въпросително към Кент, но младият бунтовник само поклати глава и вдигна автоматичния си пистолет. Скудър беше единственият сред тях, който имаше лазерно оръжие.

— Може би по-късно ще изясним този въпрос! — неочаквано каза Гърк. — Ако все още вълнува някого. — Той скочи от командния пулт и издаде звук, представляващ смесица от отчаяна въздишка и писък от ужас.

— Какво става? — изплашено попита Черити. — Можеш ли да управляваш това нещо или не?

— Никой... не може — мрачно каза Гърк.

— Какво искаш да кажеш? — Кент пристъпи до него и грубо го стисна за рамото. Джуджето изпищя от болка. Скудър се обърна, но Кент пусна Гърк, преди да се наложи хопи-индианецът да се намеси.

— Мисля, че можеш да се справиш с такъв глайтер! — кипна Кент.

— Наистина мога! — гневно отвърна джуджето. — Но не и с този! Никой не може! Той... няма управление!

— А какво е това тук? — Кент обвинително посочи индикаторите, екраните и неразбираемо надписаните скали на пулта.

— Това са наблюдателни прибори — каза Гърк. — Това нещо няма управление, повярвайте ми. Трябва... да се управлява от разстояние! — Изведнъж той се завъртя. — Да се махаме оттук!

И сякаш викът му беше ключовата дума, защото точно в този момент глайтерът излетя.

Ускорението беше невъобразимо. Дискът беше направо катапултиран във въздуха. Черити и останалите бяха повалени на пода, сякаш ударени от чук. През илюминаторите небето и земята се залюляха в луд танц, когато глайтерът бързо започна да се издига, като същевременно се накланяше наляво.

Черити изчака със затаен дъх, докато безумният натиск от ускорението постепенно започна да отслабва. Вече не се чувстваше като притисната от гигантски юмруци към пода. Счупеното ребро я болеше още повече и при всяко вдишване трябваше да сподавя вика си.

Въпреки това забрави за всичко, когато се изправи и погледна навън.

Сега през двата триъгълни прозореца се виждаше единствено Шаитаан.

Приближаваха се към него с бясна бързина.

Залата беше много голяма — стените от разядено от ръжда желязо бяха скрити под тежки тапети от коприна и други скъпи материи. Тук-там бяха закачени картини, мебелите биха подходжали по-скоро за музей или за някой от големите замъци в Европа, отколкото за най-високата кула в Шаитаан. Всъщност мебелите наистина идваха от замъци, а картините бяха заграбени от най-ценните колекции на тази планета.

Даниел беше обзавел тази стая по свой собствен вкус. Не му се бе налагало да се съобразява с никакви разходи — все пак съкровищата на цяла една планета, както и огромна прислуга бяха на негово разположение. Стаята приличаше на две или три дузини други зали, които се намираха в различни сгради и на различни места в този свят и всъщност той би трябвало да се чувства удобно тук.

Но в действителност беше тъкмо обратното. Даниел не се чувстваше удобно. Той се чувстваше направо неудобно и за това имаше основателна причина.

Беше грешка от негова страна да изиска мегабоец, за да обезвреди капитан Леърд — а така, както се бяха развили събитията, направо излишно. Кайл се беше превърнал в проблем, и то още преди обаждането от жилището на Анджелика. Даниел беше наясно, че господството му над тази планета беше застрашено. Господарите от Морон бяха великодушни, докато техните поданици работеха в техен интерес — но думата „прошка“ липсваше в техния речник.

Той неспокойно стана и започна да обикаля из стаята. Мислите му бяха объркани. Беше допуснал грешка. Сега не биваше да прави втора и с това да изкопае собствения си гроб. Както повечето губернатори Даниел имаше малък опит в общуването с мегабойци. През последните часове той с болезнена яснота беше започнал да разбира, че е подценил така безобидния на вид мъж. Кайл беше нещо повече от човешка бойна машина. Той притежаваше ум като бръснач, а освен това беше в състояние да изпълни не само задачата си —

мегабоецът беше видял неща, които Даниел би предпочел да запази в тайна.

Тихо бръмчене прекъсна мислите му и го накара рязко да спре. Той се обърна, за момент почти объркано погледна към заключената врата и после тихо каза:

— Да?

Вратата се плъзна безшумно и една мравка влезе в стаята. За миг пред погледа на Даниел се появи частица от друг, много по-непривлекателен свят от този, който сам си бе създал: зад вратата се простираше тесен, слабо осветен коридор, чиито стени искряха в тъмночервено от ръждясало желязо. Шаитаан представляваше огромна конструкция, може би една от най-големите, издигани някога на тази планета, но не беше строен за вечни времена. Не беше и нужно.

— Да? — повтори Даниел, след като мравката не отговори, а само се спря на две крачки от него и настойчиво го заглежда със студените си, безизразни очи.

— Глайтерът се придвижва насам, господарю — каза съществото. Гласът му беше добре модулиран и мек. По нищо не приличаше на неприятното съскане и щракане, което обикновено издаваха слугите морони. Наистина, това не беше неговият глас, а звукът от миниатюрен модулатор, вграден в гърлото му.

— Много добре — отговори Даниел. — Имате указания за действие.

Съществото кимна. Но не помръдна от мястото си.

— Има ли още нещо? — недоволно попита Даниел.

Мравката се поколеба. Ако не знаеше, че изобщо не е способна на такива чувства, в този миг Даниел би се закле, че ѝ е неприятно да говори.

— Мегабоецът, господарю — каза тя. — Има... проблем.

— Така ли? — попита Даниел. — Какъв проблем? Капитан Леърд идва, така да се каже, по собствено желание при нас. С това неговата задача е изпълнена. Можете да го изпратите да си върви.

— Не е така — отвърна мравката. — Ние не сме сигурни дали все още можем.

— Какво означава това?

— Той стреля по един от нашите бойци, господарю!

— Той е... — Даниел объркано млъкна. — Защо?

— Не знаем. Боецът тъкмо беше заловил капитан Леърд, когато той го застреля и по този начин й даде възможност да избяга.

— И няма никакво съмнение? — поиска да се увери Даниел. — Не е ли възможно да се заблуждавате?

— Автоматичната камера на глайтера е заснела цялата сцена — отвърна мравката. — Можете да я видите, ако желаете.

— Няма нужда — полугласно отвърна Даниел. Думите на мравката го бяха навели на една мисъл — хрумване, което и на самия него се струваше толкова безумно, че беше почти гениално. Може би, помисли той, сега Кайл неволно му бе посочил начин да излезе от неприятното положение, без да загуби позиции. — Къде е той сега?

— И ние не знаем — отвърна боецът морони. — Глайтерът беше повреден, когато един от бунтовниците стреля. Но със сигурност ще се приземи.

— Възможно ли е изобщо подобно нещо? — попита Даниел. — Искам да кажа, не знам много за мегабойците... но винаги съм мислил, че са абсолютно лоялни.

Мравката се поколеба за момент.

— Той беше ранен — каза тя накрая. — Много тежко. Невероятно е, но все пак е възможно конструкцията му да е била повредена. Той идва от този свят.

Точно това искаше да чуе Даниел. Трябваше да положи усилие, за да прикрие доволната си усмивка.

— Значи, ако този невероятен вариант се е реализирал — заяви той, — тогава си имаме работа с един мегабоец, взел страната на капитан Леърд.

— Вероятността е по-малка от... — започна мравката, но веднага бе прекъсната от Даниел.

— Допустима ли е?

— Да, господарю — отвърна боецът морони след известно колебание.

Даниел въздъхна. Изглеждаше много угрижен. Но вътрешно ликуваше.

— Какво е стандартното решение в такива случаи?

— Неговото елиминиране, господарю — отвърна мравката. — Но бих искал да обърна внимание на факта, че...

— Тогава действайте според заповедите — отново го прекъсна Даниел. — Нямам особено желание да се сражавам с армия от един човек. Убийте Кайл.

Шаитаан вече се бе превърнал в чудовище, което изпълваше прозорците от край до край. През последните секунди глайтерът намали скоростта си, приближи до зданието, но все още летеше доста бързо. Там ни очаква смърт, неволно помисли Черити. Летящият диск беше стартирал автоматично, след като беше нападат — а това означаваше, че вътре щяха да ти посрещнат цяла армия тежковъоръжени огромни мравки...

В този момент, сякаш прочел мислите й, Скудър пристъпи до нея и се усмихна окуражително.

— Страхуваш ли се? — попита той, намигвайки.

— Не — отвърна Черити. — Притеснявам се само за бедните момчета, които ни очакват. Нали знаеш колко много обичам животните. По дяволите, разбира се, че се страхувам. — Тя нервно погледна през прозореца. На една от спиралните кули се отвори врата.

— Май вашата малка революция свърши, преди да започне истински? — попита Гърк.

Черити му хвърли сърдит поглед, на който джуджето реагира с усмивка, като същевременно вдигна една от трофейните лазерни пушки.

Поне не бяха напълно беззащитни, помисли си Черити. Двете мъртви мравки се бяха оказали подвижен арсенал — с изключение на Скудър, който продължаваше да носи лазера на Барт, сега всеки от тях беше въоръжен с по един от тези малки лазери. Не бяха конструирани за хора и се изискваше известна сръчност, за да се прицелиш — но щурмовите отряди на Даниел имаше да се чудят, ако си мислеха, че си имат работа с шепя зле въоръжени нападени бунтовници.

Приблжиха още повече. За момент Черити различи фигурите на бойци с крайници на насекоми, строени в полукръг. После дискът леко се наклони, направи бързо завъртане и кацна с глух удар.

— Добре — каза Скудър. — Разпределете се.

Никой не отговори. Бяха нервни и се страхуваха както никога досега.

Двигателите на глайтера замлъкнаха. Чу се мощен тътен и почти в същата секунда двете плъзгащи врати започнаха да се отварят. Ръцете

на Черити се изпотиха от напрежение, когато стоманените половини на вратата се разтвориха. Тя вдигна оръжието с две ръце и се прицели в очакване нещо да се случи.

Но поне в първите секунди всичко остана спокойно. Или бойците насекоми отвън бяха решили да предоставят инициативата на нападателите, или просто бяха объркани и не знаеха какво да правят, помисли Черити. Може би глайтерът просто беше изпратил автоматичен алармен сигнал, без да информира персонала в Шаитаан за подробностите.

— Впрочем — неочаквано каза Кент, — съжалявам за онова, което казах вчера. Искях само да знаете, ако...

— Затваряй си устата — грубо го сръза Скудър. — Не сме тук да държим прощални речи. Искаме да оцелеем.

— Няма да оцелеете — каза Лидия.

— Чудесно — изръмжа Черити. — Наистина се нуждаем от подобно насърчение. Имаш ли и други такива... — Тя замлъкна по средата на думата си, когато погледна към Лидия.

Младата жена беше свалила церемониалните одежди, както и Черити, а също като нея и Нет държеше във всяка от ръцете си по един от малките сребристи лазери. Но имаше една съществена разлика:

Дулото на единия лазер беше насочено право към Скудър. А другото към Черити.

— Какво... означава това? — изненадано попита Черити. — Да не си се побъркала?

— Не — отвърна Лидия. Лицето ѝ беше сурово, а гласът ѝ трепереше. — Хвърлете оръжията.

— Ти сигурно си откачила! — изкрещя Кент. — Та това е...

Лидия стреля по нето.

Стана толкова бързо, че никой от останалите не успя дори да извика. Оръжието в ръката на Лидия помръдна едва забележимо надясно, изстреля тънка като игла мълния и веднага се насочи отново към Скудър. Кент залитна назад, блъсна се в стената и се строполи на пода.

— Има ли още някой, който да се съмнява дали говоря сериозно? — студено попита Лидия.

Никой не отговори. С ъгълчетата на очите си Черити забеляза как Скудър се напрегна, но за нейно облекчение той в същия миг проумя,

че нападението би било самоубийство.

— Правете каквото ви каза — спокойно каза Черити. Тя бавно свали оръжието, клекна и остави лазера на пода, с плавни, умишлено подчертани движения, за да не предизвика необмислени реакции у Лидия. Останалите също оставиха оръжията си.

— Добре — каза Лидия. — А сега застанете до стената. Един до друг и с вдигнати ръце.

— Значи и ти също си от тях — с горчивина каза Черити. — Моите поздравления, Лидия. Ни го за миг не се усъмних в теб. Да не би да сте разработили нов вид маскировка?

— Аз не съм от тези... животни! — разпалено отвърна Лидия. Почти изкрещя последната дума.

Черити не беше изненадана. Би почувствала, ако младата жена не беше човек, все едно колко съвършена би била маскировката.

— Защо го правиш тогава? — попита тя.

— Това не те засяга — отвърна Лидия. — И вече няма никакво значение.

— За мен има — каза Черити. — Какво ти предложиха в замяна? Безсмъртие? Власт?

За миг каменната маска на лицето на младата жена изчезна и Черити я видя такава, как ваш беше в действителност: безпомощна, почти загубила разсъдъка си от страх. Тя съвсем бавно свали ръцете си.

Оръжието на Лидия потрепна нагоре.

— Не прави глупости — каза тя. — Трябва да ви заведе живи, но Даниел със сигурност не би се разсърдил, ако сте мъртви вместо избягали.

Черити отново застина на мястото си. Лидия беше в такова състояние, че поведението ѝ беше абсолютно непредсказуемо.

— Значи работиш за Даниел — каза Нет. — Напълно обяснимо. Той откъде знаеше къде сме?

— Изобщо не знаеше — отвърна Лидия и посочи към Кент. — Всъщност аз трябваше само да откроя скривалището на този глупак. Беше чиста случайност, че се появихте на пътя ми.

— Дано не съжаляваш за това — гневно каза Нет.

На вратата отекнаха стъпки: тракането на нокти на насекоми, но и човешки стъпки. Половин дузина тежковъоръжени мравки нахлуха в

глайтера и заеха позиция от двете страни на Лидия. Повече от двајсет лъчеви оръжия се насочиха едновременно към Черити, Скудър, Нет и Абн Ел Гърк.

Джуджето се изсмя.

— Да не би тези тъпоглавци да са решили да избият всички ни?
— иронично попита той.

— Едва ли — отекна един глас от вратата.

Черити вдигна поглед и макар да знаеше кого ще види, уплашено потрепера.

Даниел Стоун ѝ даде възможност да го огледа съвсем внимателно.

Почти не се бе променил — въпреки всичко лицето му беше все същото — Лице на пораснало боязливо момче. Вместо тъмносинята униформа на космическите сили, с която Черити го бе видяла последния път, сега той носеше роба от черен материал, който изглеждаше някак жив.

— Но ти, естествено, си напълно прав — продължи той към Гърк след известно време. — Би било доста глупаво да ви убием, след като ми костваше толкова много усилия да ви получа живи. — С властен жест той се обърна към мравките. — Приберете оръжията! Нашите гости едва ли ще бъдат толкова глупави да се отбраняват с голи ръце.

Черити едва се владееше. Това, което изпитваше към Стоун, беше безпределна омраза. И все пак знаеше, че той не е единственият виновен. С него се бе случило нещо през онези три години, с които я бе изпреварил при събуждането.

— Май не сте много разговорливи? — попита Стоун. Той въздъхна. — Но това ще се промени. И ще имаме достатъчно време за разговори. В продължение на секунди той напразно очакваше отговор, после се обърна и замислено изгледа Скудър. — С вас също, приятелю. И вече имам предвид няколко теми, по които бихме могли да поговорим.

— Ах? — възкликна Скудър. — Какви?

— Лоялност — предложи Даниел. — Или наказание за нарушен договор.

— Какво става с детето ми? — Намеси се Лидия. Даниел се обърна към нея и я погледна, повдигнал вежди, сякаш не разбираше

смисъла на въпроса ѝ. — Аз ги доведох — продължи тя. Гласът ѝ трепереше. — Направих, каквото поискахте. Сега ми върнете детето.

— Детето ти? — Черити изненадано вдигна поглед. И изведнъж разбра. Тя отправи гневен поглед към Стоун. — Отвлекли сте детето ѝ, за да я изнудвате?

— Не сме го отвлекли — поправи я Даниел. — Беше избрано. Вашата приятелка имаше глупостта да го вземе и да се опита да избяга с него. Не успя да стигне много далеч. Но смелостта ѝ ми хареса. И тъй като бездруго имахме проблеми с бунтовниците...

— Трябваше да го направя, Черити — каза Лидия. Тя напълно изгуби самообладание. Започна да хлипа. — Те ме хванаха, когато напусках града. Той... той каза, че ще ми подари живота и ще ми върне сина, ако му помогна да открие скривалището на бунтовниците.

— И ти се хвана на тази въдица? — гневно попита Скудър. — По дяволите, та той отдавна знае къде е! Още когато ликвидирахме Фаергал, трябва да си разбрала какво става в действителност. Той само си е играл с теб!

— Вие сте несправедлив, Скудър — каза Даниел. Странно, но Черити имаше чувството, че говори искрено. — Имаме няколко души за свръзка, това е истина. Но бунтовниците са недоверчиви. Няма да разкрият скривалището си пред външен човек. — Той махна с ръка в знак, че смята тази тема за приключена и се обърна към един от бойците насекоми. — Отведи я при детето ѝ — каза той. — А после я върнете в града. — Той се усмихна на Черити. — Виждате, че държа на думата си. Дори и пред враговете си.

— Впечатляващо — отвърна Черити. — Може би наистина съм се излъгала във вас.

Даниел се усмихна, но после отново стана сериозен.

— Стига вече — твърдо каза той. — Трябва да уредя още някои дреболии, после ще имам достатъчно време да разговарям с вас.

— За вида на екзекуцията ми? — осведоми се Черити.

Усмивката на Стоун замръзна.

— Отведете я! — заповяда той.

Този път събуждането трая по-дълго и беше още по-мъчително отпреди. Кайл едва си спомняше как беше стигнал дотук — беше бягал, скачал, беше се катерил, а после беше улучен от юмрука на един великан. Всичко, случило се след това, се бе стопило в хаоса на безсмислени картини и звуци: спомняше си за един свят, в който никога не е бил, планета, сгушена под отровнозелено небе, свят на бури и урагани, изпепелена почва и дива джунгла, където на всяка крачка дебнеше смъртта и само най-силният имаше шансове. После отново дълги, болнично чисти коридори, пълни с мигащи апарати и бръмчащи машини, едно безизразно лице от хром, ръце от стомана, които не галеха, а само стискаха, които той скоро намрази — толкова много, че накрая ги обикна. Един от трите хиляди. Правилото на Шаи. Преследването, от което не всички се завръщаха. Размазано слънце, от светлината на което очите боляха. Блестящи ножове, забити в плътта му. Отново лице от хром, друго, по-строго...

Картините започнаха да избледняват и той изведнъж усети невъобразима празнота; нещо му беше отнето, още преди да го получи.

Кайл се събуди и в мига, когато отвори очи, хаосът зад слепоочията му изчезна и отстъпи място на прецизното мислене, с което беше свикнал. Разбра, че това редуване на бодърстване и почти безсъзнание не беше случайност. Тялото му беше изтощено и осакатено извън рамките на мислимото, а енергийните запаси отдавна бяха под допустимото, за да може да функционира нормално.

Опита се да стане, но не успя. Мускулите му бяха схванати и го боляха. Леко наклонената метална повърхност, върху която лежеше, лепнеше от собствената му кръв. Лежеше на покрива на глайтера, държеше се на върховете на пръстите си, докато краката му бяха намерили опора на миниатюрните издатини на рамките на прозорците. Този път просто беше имал късмет. Силите му не бяха стигнали, за да се задържи на летящия като вихър глайтер — единствената причина да не падне беше безумното ускорение и попътният вятър, които направо

го притискаха към металния кожух на глайтера. Кайл изстена, за секунда затвори очи и се опита да изолира болката и да я прогони от тялото си.

Не можа. Лежеше безпомощно и усещаше как постепенно губи опора. Отначало бавно, после все по-бързо се плъзна надолу, където изведнъж нямаше нищо освен четири метра празнота и под от ръждиво желязо, на който той падна с ужасна сила. Претърколи се със стон, сви се на топка и обви ръце около гърдите си като огромен зародиш, хленчещ и обзет от единственото желание да умре.

Но нямаше право.

Отново Нещо, което включваше и изключваше съзнанието му и го измъчваше с тези ужасни непреживени спомени, му забраняваше да се отказва, защото имаше още нещо, което трябваше да свърши.

Леърд.

Капитан Черити Леърд.

Трябваше да я намери.

Трябваше да я намери и да я отведе при Даниел.

Стенейки от болка Кайл изпълзя.

Беше очаквала, че ще я затворят в килия, а дори не я охраняваха. Ескорт от черни насекоми-бойци придружи Нет, Скудър и Черити до един от горните етажи на Шаитаан, където наистина, бяха разделени, но съществата дори не ги претърсиха за скрито оръжие, а само грубо я блъснаха през една врата и я оставиха сама.

Черити се огледа ядосано и същевременно изненадано. Помещението, в което се намираше, би било достойно и а президентски апартамент в Ню Йоркския „Хилтън“. Така например тя не си спомняше в президентския апартамент на някой луксозен хотел да са били очаквани Слънчогледите на Ван Гот. Тук ги имаше. И макар Черити да не разбираше много от живопис, беше напълно уверена, че това беше оригинал. И далеч не беше единствената картина, окачена на стените, покрити с копринени тапети.

— Харесва ли ви?

Черити се обърна подчертано бавно. Не беше чула шум от отваряне на вратата, но Стоун стоеше само на няколко крачки зад нея. Беше сам и очевидно невъоръжен.

— Знам какво си мислите, капитан Леърд — каза Даниел. — Не се опитвайте. Знам, че физически вие ме превъзхождате. И вероятно в този момент сте достатъчно разярена, за да ме убиете, дори ако това означава и собствената ви смърт. Но аз нося нещо подобно на вашето — той посочи разкъсаната тъмносиня униформа на Космическите сили, показала се под церемониалните одежди, които Черити бе свалила и плоската сребърна катарاما, в която се намираше генераторът на енергийния щит. — Само че моят функционира много по-добре. Ще си причините болка дори само ако ме докоснете.

Той напразно чака отговор в продължение на няколко секунди, после сви рамене и посочи картината зад нея.

— Харесва ли ви моята малка колекция? — още веднъж попита той.

— Нищо не разбирам от изкуство — отвърна Черити. — Но въпреки това — моите поздравления. Поне като мародер вие сте ас, Стоун.

— Аз го разбирам другояче — невъзмутимо отвърна Даниел. — Ако не бях плякосвал, както вие се изразявате, тези произведения на изкуството, то те вероятно вече щяха да бъдат унищожени. Може би някой щеше да ги изгори, за да си опече заек.

— О, разбирам — цинично каза Черити. — Моля, извинете, че така съм се заблудила във вас, лейтенант. Сигурно това е причината, поради която продадохте нашия свят на тези... чудовища?

Даниел въздъхна. За момент изглеждаше почти тъжен, после мълчаливо се обърна и се отправи към едно малко шкафче до вратата. Когато се върна, държеше в ръката си две чаши шампанско. Изведнъж Черити изпита желание да вземе чашата и да плисне съдържанието ѝ в лицето му, но почти веднага разбра, че точно тази реакция очакваше Даниел. Тя се поколеба още миг, после взе чашата и внимателно опита съдържанието ѝ.

— Не е отровно — иронично каза Даниел. — Да се отрови такова питие би било богохулство.

Черити го погледна. Беше смутена. От две седмици почти непрестанно бе мислила за Стоун и за всевъзможните начини да му извие врата. Вместо големия тиранин, какъвто го виждаха Скудър, Кент и всички останали, тя пак виждаше младия войник, мъж с детско лице, тесни, почти женски ръце и очи като на подплашена сърна.

И все пак той беше същият мъж, заповядал в нейно присъствие на Скудър да убие четиристотин души.

Стоун изглежда ясно усещаше какво става с нея, защото ѝ остави достатъчно време да го разгледа съвсем спокойно.

— Доволна ли сте от това, което виждате? — попита той накрая.

— Не — каза Черити. — Малко съм... объркана.

— Объркана? — Даниел се засмя, сложи чашата си на масата, седна на края ѝ и залюля крака. Сега вече съвсем приличаше на момче, нахлузило черен костюм, което си играе на възрастен, помисли си Черити. — Какво очаквахте? — попита той. — Чудовище?

— Не сте ли такъв?

Ако въпросът го бе засегнал, то той майсторски го прикри. Усмивката му стана още по-широка.

— Надявам се, че не ви изглеждам такъв, капитан Леърд... Черити. Може ли да ви наричам Черити?

— Мога ли да ви забраня?

— Едва ли — с усмивка призна Даниел. — Знаете ли, много се радвам, че така си противостоим.

— Така ли? — каза Черити. — А аз не.

— Говоря сериозно — продължи Даниел. — Не исках да бъдете ранена или убита.

— Колко великодушно — иронично отбеляза Черити. Тя се опита да се засмее, но непредпазливото движение ѝ причини пробождаща болка в гърдите. В устата ѝ отново се появи вкусът на кръв. Тя изкриви лице, леко се приведе и притисна мястото с ръце.

— Какво ви е? — уплашено попита Даниел. — Ранена ли сте?

— Не — излъга Черити.

— Тук имаме много добри лекари — каза Стоун — Ще заповядам да ви прегледат, щом пристигнем в Ню Йорк.

— Вашата загриженост ме просълзява — сърдито каза Черити.

— Защо сте толкова сурова? — попита Даниел. Той вдигна ръка, когато тя се опита да отвърне и продължи — Донякъде вината е моя. Не трябваше да ви оставям сама в бункерната станция. Може би всичко щеше да бъде по-различно, ако ви бях събудил.

— Без съмнение — любезно отвърна Черити. — Щях да ви счупя врата, преди да успеете да кажете и „здрасти“ на тези чудовища.

Даниел въздъхна.

— Разбирам гнева ви — каза той — Сигурно ме презирате. На ваше място вероятно бих се чувствал по същия начин. Събуждате се, намирате света в развалини и гледате на мен като на предател, както казах аз ви разбирам. Но и вие се опитайте да ме разберете.

— Моля? — Черити го погледна неразбиращо.

— Дайте ми възможност, Черити — сериозно каза Даниел. — Също и на себе си. Повярвайте ми, когато слязох от резервоара, преди три години, се чувствах по същия начин. Бях... почти обезумял от гняв. Избих много от тях, докато накрая ме хванаха.

— Ах — каза Черити. — И после? Големият господар от Морон ви е поговорил и ви е убедил, че всъщност тези създания ни мислят само доброто?

— Той ме убеди, че нямаме никакъв шанс — отвърна Даниел. — Съпротива срещу враг, който е непобедим, е глупава, а гордост, която вече няма основания, понякога е смъртоносна. В нашия свят вече няма нищо, заради което да си заслужава да се воюва.

— Така, като ви гледам, почти бих могла да ви повярвам — каза Черити. Но думите не прозвучаха така саркастично, както ѝ се искаше.

— Ние изгубихме, Черити — невъзмутимо продължи Даниел. — Мислите ли, че и мен не ме болеше, както и вас?

По дяволите, аз бях член на същата армия, както и вие! Аз бях също толкова горд с нашите оръжия и нашата сила, и нашите технически завоевания, и аз смятах, че сме също толкова непобедими! Но ние бяхме победени, и то веднъж завинаги! Не можем да се борим срещу Морон! Никой не може!

— Аз поне опитах.

— Да — отвърна Даниел, изведнъж почти разярен. — Убихте една или две дузини мравки и ликвидирахте неколцина от шпионите ми. И какво ви струваше тази победа? Колко души умряха, откакто Черити Леърд дойде от миналото и започна ла освобождава снета? Двеста? Триста? Хиляда? Мога да повикам един милион от тези бойци, ако пожелае! Ако не е достатъчно, сто милиона! Или хиляда!

— Престанете! — каза Черти.

Даниел се засмя.

— Защо — защото не ви харесва това, което казвам? На мен също не ми харесва — но това е истината. Ние сме победени. Никоя сила във вселената не би могла да спаси Земята. По дяволите, спомнете

си само! Вие бяхте там! Участвахте в битките. А тогава бяхме шест милиарда! Имахме нашите армии, нашите флоти. Космически кораби Атомни бомби. Знаете толкова добре, колкото и аз колко ни послужи това. Те просто ни размазаха и пак биха го направили, ако бихме се опитали пак да се противопоставим. — Той отново взе чашата си, повъртя я в ръката си, като гледаше отраженията на светлината в шлифования кристал.

— Научих доста неща през последните три години, Черти — каза той. — Този свят е само една частичка от хиляди, може би дори милиони. Големите братя от звездите за съжаление не са мъдри старци, а чудовища. Те завладяха голяма част от тази галактика и ще завладеят и останалата. Нищо не може да ги спре. — Той отново въздъхна. — Не знам защо го правят.

Черити изненадано вдигна поглед.

— Наистина не зная — каза Даниел, когато забеляза невярващия ѝ поглед.

— И никога не сте питали?

— Никога не срещнах някой, на когото да мога да задам този въпрос — отвърна Стоун. — И аз не знам какви са в действителност мороните. Мисля, че има двама или трима в космическия кораб на Северния полюс, но те никога не го напускат.

— Вие малко опростявате нещата, не намирате ли? — попита Черити.

— Може би — Стоун върна чашата обратно на масата и я погледна. — Но има още нещо, което трябва да знаете.

— Така ли?

— Вие и вашите приятели не сте първите, които се опитват да се опълчат срещу господството на Морон — каза Даниел. — Постоянно се случва. Те не са неуязвими. Напротив — колкото повече работя за тях, толкова повече се убеждавам, че тяхната техника едва ли е по-напреднала от нашата от времето, преди те да дойлат. Единственото, което им осигурява превъзходството, е невероятният им брой. Ако убиее един, ще дойдат сто нови. Въпреки това те вече са били побеждавани.

— От кого? — попита Черити.

— От различни народи — отвърна Даниел. — Понякога местните жители на някоя планета успяват да ги отблъснат въпреки

огромния им брой. Не често, но понякога. Това джудже, което е при вас...

— Гърк?

Даниел се усмихна.

— Така ли се нарича? Техниката им беше толкова напреднала, че да може да се справи с нашествениците. Избиваха бойците по-бързо, отколкото можеха да пристигат с трансмитера.

— И? — попита Черити.

Стоун замълча за известно време.

— Спомняте ли си за Про-Алфа-Девет? — попита той. — Онази супернова, която беше открита една година преди появата на звездния кораб?

Черити кимна.

— Беше слънцето на техния свят — каза Даниел. — И това е част от тактиката на Морон. Унищожават онова, което не могат да имат. Бяха отблъснати и когато разбраха, че не могат да покорят тази планета, взривиха слънцето ѝ. Гърк вероятно е един от последните оцелели от този народ. А може би последният.

— Аз... не вярвам на нито една наша дума! — потресено каза Черити.

— Тогава попитайте него — отвърна Даниел. — Той ще ви каже, че е истина. Не можете да победите тези чудовища. Можете да се подчините и да живеете — или да се борите и да загинете.

— Тогава предпочитам да умра — каза Черити. Но думите ѝ не звучаха много убедително, а Даниел дори не се опита да реагира.

Той стана.

— Исках да го знаете — каза той. — Преди да продължим да говорим. Може би ще ви предпази от грешка. — Гласът му стана много настойчив. — Знаете ли, Черити — вярвам, че бихте могли да направите от невъзможното възможно. Може би наистина бихте могли да ги победите. Но с това ще донесете смъртта на целия този свят.

— Той така или иначе умира — каза Черити. Тя гневно посочи един от големите прозорци. — Не може да сте толкова сляп, Стоун! Погледнете навън! Това вече не е земята! Те я променят. След сто или двеста години тук вече няма да има хора.

— Може би! — отвърна Даниел. — Но това са все пак сто или двеста години повече.

— Вие наистина го мислите, нали? — съкрушено попита Черити.
— Искам да кажа, вие наистина мислите, че помагате на хората с това, което вършите!

— Знам това — спокойно отвърна Даниел. — Знам, че вече не мога да ги спася. Но може би ще им помогна да получат като подарък още няколко поколения. Тона все пак е по-добре от нищо.

— Вие сте напълно полудял — промърмори Черити.

— Помислете върху думите ми, Черити — помоли Стоун. — Ще ви дам време, колкото искате. А сега елате.

Той направи подканящ жест към вратата, но Черити не помръдна.

— Къде ще ме водите?

— В Ню Йорк — отвърна Даниел. — Тук едва ли е най-доброто място да говорим за тези неща.

— А останалите?

— Скудър и тази вастенландка? — Даниел се престори, че трябва да обмисли смисъла на нейния въпрос. — Обещавам, че ще се отнесат добре с тях. Ще ни придружат, ако желаете. При едно условие.

— И то е?

— Че наистина ще помислите върху думите ми, Черити. Не бързайте. Говорете със Скудър и Гърк, а после размислете дали наистина си заслужава заради спомена за една залязла цивилизация да се жертва един цял свят.

Следата не беше много ясна. През последния половин час в хангара трябва да бяха минали стотици хора и мравки; освен това Кайл с все по-голямо усилие виждаше в инфрачервения спектър. Това, което обикновено той лесно забелязваше, сякаш бе нарисувано с фосфоресцираща боя по пода — сега по-скоро отгатваше, отколкото действително виждаше. И все пак знаеше къде беше отишла капитан Аеърд. Целта ѝ беше трансмитерната зала в Шаитаан, единственото място, откъдето тръгваше пътят за Ню Йорк.

Кайл вече не знаеше защо Леърд иска да отиде там. Някога бе знаел, но го бе забравил. Всичко, което все още имаше значение, беше да я настигне и да я залови, да я предаде на Даниел, защото... защото...

Не си спомняше. Но това вече нямаше никакво значение.

Сега пред него лежеше тясна, извита стълба, която се спускаше стръмно надолу. Стъпалата бяха от гола стомана, започнала да ръждясва още преди двайсет години, а осветлението беше толкова слабо, че стигаше само на няколко метра надолу; всичко друго оставаше невидимо дори за свръхострото зрение на Кайл. Той прецени, че ще му трябват повече от десет минути, за да слезе по стълбата, дори и да тича. Имаше асансьори, но Кайл инстинктивно усещаше, че е по-добре да не ги използва. Откакто беше напуснал хангара, не бе срещнал нито едно живо същество.

Кайл се спусна надолу, като вземаше по три стъпала наведнъж. Стъпките му кънтяха оглушително. Трябваша му повече от предвидените десет минути, за да стигне края на стълбата. На два пъти силите го напускаха, той трябваше да спира и да чака, докато бесният ритъм на сърцето му се поуспокои и светът спре да се върти пред очите му. Непознато досега, но абсурдно приятно усещане за слабост завладя тялото му, примамливо изкушение просто да се отпусне на металните стъпала и да затвори очи. Но той знаеше, че никога няма да се събуди отново, ако се поддаде. Кайл беше почти сигурен, че умира.

Но това нямаше никакво значение, пък и още не беше настъпил моментът. Щеше да изпълни задачата си, все едно какво щеше да стане после.

Най-накрая стигна до края на стълбите, а с това и една висока, полукръгла зала, по стените на която имаше множество врати. Той спря. Никога не беше влизал в този Шаитаан и не знаеше накъде водят отделните коридори. А не можеше да си позволи да ги проверява поред, защото просто нямаше толкова сили, а и защото вече не му оставаше никакво време. Дори и да трябва да си пробива път дотам, скоро капитан Леърд щеше да достигне до трансмитера. А после той щеше да има избор измежду почти петдесет хиляди трансмитерни станции, на които можеше да я търси само в този свят...

Кайл на късмет влезе в един от коридорите и след няколко крачки отново спря. Пред него отекнаха звуци: неясното бучене на далечни гласове и твърдото тракане на нокти на насекоми. Една мравка се приближаваше. Инстинктивно Кайл се отдръпна настрана и застана така, че видя насекомото части от секундата, преди то да го забележи.

Беше боец. Кайл веднага забеляза дребните разлики, които вероятно не биха направили впечатление на човек: очите на насекомото бяха малко по-големи и блестяха леко червеникаво, а крайниците бяха по-тънки от тези на слугите морони.

И то стреля веднага, щом видя Кайл.

Тънък, ослепително бял лъч полетя към Кайл, пропусна го на косъм и нажежи до тъмночервено стената до рамото му.

Кайл отново реагира чисто инстинктивно. Още преди съзнанието му истински да възприеме опасността, която го грози, инстинктите и упражняваните години наред рефлексии поеха властта над тялото му. Той не се опита да извади собственото си оръжие, защото знаеше, че насекомите бойци са невероятно бързи, а с всички сили се хвърли, с един скок достигна мравката и я умъртви със саблен удар по единственото уязвимо място в тялото ѝ — тънката връзка на кръста. Боецът нададе пронизителен писък, политна настрана и се строполи на пода. Крайниците му потръпваха, но Кайл знаеше, че е мъртъв.

Той извади два от малките лъчеви пистолети от колана на мравката, захвърли своето собствено, бездруго почти безполезно оръжие и внимателно се огледа. Възможно беше боецът да е стрелял по него просто по невнимание, може би бе имало борба между

охраната и хората на Леърд и мравките стреляха направо по всичко, приличащо на човек. Но имаше и друго обяснение и в този момент то му се струваше много по-убедително: ако повреденият маскировъчен костюм бе престанал да излъчва опознавателни импулси, то той беше нашественик и на него трябваше да се окаже същият ожесточен отпор, както на Леърд и останалите.

Кайл продължи много предпазливо.

Коридорът свършваше пред масивна, кръгла бронирана врата, затворена едва наполовина. Използвайки умело прикритието на сянката, Кайл приближи до вратата и погледна през нея. Пред него лежеше широка, почти празна кръгла зала, в която стояха една дузина мравки: петима бойци, останалите работнички, наистина невъоръжени, но не по-малко опасни. Никакви следи от борба. За момент Кайл прецени възможността Леърд да е вече заловена и с това преследването да е приключено. Но нападението на боеца свидетелстваше за обратното.

Той се поколеба още миг, после пхна единия лазер в колана на гърба си, а другия скри възможно най-добре в ръката си. Без следа от нетърпение той влезе в залата и вдигна лявата си ръка. В същото време на езика на слугите извика думите, които го идентифицираха като мегабоец и представител на кастата на господарите.

В същия миг Кайл проумя, че е допуснал грешка.

Работничките застинаха на местата си, но петимата бойци почти едновременно извадиха оръжията си и откриха огън.

Кайл с отчаян скок избегна първите изстрели, докато изваждаше от колана си втория пистолет и започна да стреля.

В известен смисъл вътрешността на Шаитаан приличаше на звездния кораб, приземил се на Северния полюс: зданието беше гигантско, но очевидно свършено празно.

Залата, в която Даниел отведе Черити, беше достатъчно голяма, за да побере статуята на Свободата заедно с няколко средно големи небостъргача. В средата се издигаше почти петметрова кръгла платформа, до която водеха ръждиви стъпала, а край стените на огромна зала на около половината височина минаваше галерия без перила — и това беше всичко. Повече от дузина тежковъоръжени мравки образуваха жив защитен вал около желязната платформа.

— Разочарована ли сте? — попита Даниел.

— Трябва ли?

Даниел сви рамене и даде знак на един от бойците-насекоми от свитата си. Отговори й, едва след като съществото се отдалечи.

— Може би. Не знаей какво сте очаквали.

— Нищо — отвърна Черити. — Къде са Скудър и останалите?

— Ще ги доведат — отвърна Даниел с леко раздразнение. Изглеждаше наистина разочарован, че Черити толкова малко се бе впечатлила от чудовищните размери на стоманения храм. — Ктан вече ги води насам. Нали ви казах, че ще удържа думата си. — Известно време той напразно очаква някаква реакция от страна на Черити, после сви рамене и посочи кръглата конструкция в средата на залата. — Ще преживеете нещо уникално, Черити — каза той. Сега вече не си правеше труда да прикрива гордостта в гласа си. — Това там е пътят за Ню Йорк.

Погледът на Черити проследи ръката му и тя едва сега забеляза тънкия сребрист пръстен от метал, който висеше над цокъла. Беше един празен метален пръстен, с множество малки кръгли отвори, зад който се виждаше задната стена на залата, но въздухът вътре в него сякаш съвсем леко сияеше.

— Трансмитер?

Даниел кимна. Очите му светеха.

— Да. Всеки път е все по-пленително да го използваш, Правил съм го често, но винаги е така вълнуващо и тържествено, както първия път. Една единствена крачка и се озоваваш на хиляди мили. Или един милион светлинни години — както пожелаеш.

— Малка крачка за един човек, така ли? — иронично попита Черити. — Но голяма за човечеството.

— Щом така искате.

— Може би един ден ще си счупите врата от това — любезно каза Черити. — Тогава това наистина ще бъде велик ден за човечеството.

Даниел се засмя.

— Виждам, че ще изминем дълъг път, докато ви убедя.

— Без съмнение — обеща Черити. — По-дълъг, отколкото предполагате, Стоун.

Даниел се усмихна неестествено. Изглежда, искаше да каже нещо, което вероятно не би прозвучало особено приятелски, но после рязко се обърна и отиде до един от бойците-насекоми, които образуваха кордона около платформата. Черити го видя да разменя няколко думи с него. Когато се върна, между веждите му се беше появила дълбока бръчка.

— Неприятности? — с надежда попита тя.

— Не — отвърна Даниел. — Има малко забавяне. Трансмисията е настроен на друг приемник. А пък е нужно доста дълго време, за да бъде препрограмиран.

Черити отново погледна към огромния трептящ пръстен, Гледката беше странна и същевременно някак абсурдна. Това, което виждаше пред себе си, беше може би едно от най-фантастичните открития, правени някога, продукт на техника, изпреварила земната може би с хилядолетия. Във всеки случай и Морон също. С малки изключения гова, което до сега беше видяла, можеше да бъде разработено и произведено на земята, включително и звездният кораб. Не, помисли си тя — нещо куцаше в цялата тази история за Морон и неговата трансгалактическа власт, която ѝ беше разказал Даниел.

— В известен смисъл вината за това е ваша, знаете ли? — продължи Даниел. — Не бях предположил, че толкова лесно ще мога да ви победя.

— Съжалявам — каза Черити. — Ако знаех, щях, разбира се, да се съпротивлявам по-енергично. Повече няма да се повтаря.

— Със сигурност няма — ядосано каза Даниел. — Но може би така е по-добре — ще видите нещо, което сигурно ви интересува. Погледнете натам.

Ръката му сочеше някъде зад нея и когато Черити се обърна, видя, че в стената на залата се беше отворила огромна триъгълна врата. Отвън влизаше ярка слънчева светлина, така че в първия момент Черити можа да види само размазани тъмни силуети, които влизаха в залата в дълга редица. После нещо проблесна и тя чу звук, който я накара уплашено да потрепери: тихият плач на дете.

— Това са...

— Жрици на Шаит — каза Даниел, след като тя не продължи. — Идват, за да доведат избраните. И, моля ви, Черити, не вдигайте шум. Това е свещена церемония. Не им пречете.

— Свещена ли? — Черити го изгледа настойчиво. — Открадвате децата на хората и наричате това свещенодействие?

— За тях това е така — сериозно отвърна Даниел. — Повярвайте ми — на повечето от тези деца им предстои по-добър живот, отколкото биха могли да очакват някога на тази планета. А сега, моля ви, по-тихо.

Вратата започна бавно да се затваря. И тогава Черити различи петдесет жени, облечени в одежди в сребристо и златно, които приближаваха към платформата на трансмитера. Всяка от тях носеше по една метална пръчка със златист цвят, като тази, която беше взела от жилището на Анджелика — а в скута си носеше малък вързоп.

Шествието на жриците се движеше много бавно. Още не беше изминало и половината от пътя до платформата, когато вратата зад Черити и Даниел отново се отвори и вътре влезе малък отряд бойци-насекоми. Между тях вървяха Скудър, Нет и Абн Ел Гърк.

— Вашите приятели са тук — напълно излишно каза Даниел. — Виждате, че държа на думата си.

— Да, наистина може да ви се вярва — каза Черити.

Даниел замълча. Със сериозно изражение той отстъпи назад и даде знак на мороните да пуснат пленниците. С бързи стъпки Скудър и Нет пристъпиха към Черити, докато Гърк просто се спря и внимателно огледа Даниел с израз на такова отегчено презрение, на каквото Черити никога досега не бе допускала, че е способен.

Но явно имаше още много неща, които не знаеше за Гърк, помисли си тя. Досега джуджето ѝ беше изглеждало като сърдит клоун. Но той беше много повече. Може би ключът към всичко тук.

Гърк сякаш усеги по някакъв начин погледа ѝ, защото престана да се взира в Даниел и рязко се обърна към нея. И за миг тя съзря в очите му нещо, което я накара да потръпне; една безкрайна, прастара мъдрост, спокойствие и уравновесеност, които можеха да се открият само в очите на създание, пред пспледа на което са изминали хилядолетия. Но после, когато Гърк отмести погледа си, пред Черити отново стоеше едно ухилено джудже. Но тя знаеше, че не се заблуждава. Гърк беше много повече, отколкото показваше.

— Какво става тук? — гласът на Скудър нахлу в мислите ѝ.

— Моля ви, не вдигайте шум — каза Даниел.

Скудър го удостои с леден поглед и Черити каза бързо с приглушен глас:

— Прави, каквото казва. Това е церемония на Шаит. Трябва да изчакаме да пренастроят трансмитера.

— Те ще... откарват децата? — попита Нет, като посочи към жриците, които приближаваха към платформата. — С това? Това да не би да е един от тези... предаватели, за които ти говореше?

Черити мълчаливо кимна.

— Значи това са искали да направят с детето на Лидия — каза Нет. — Почти мога да я разбера.

— А аз мога да я разбера — тихо каза Черити.

Нет я погледна със смесица от смущение и гняв, но не каза нищо повече. Черити също замълча и се концентрира изцяло върху това, което ставаше в залата.

Шествието на жриците вече беше спряло само на сто крачки от платформата. Само една от високите, облечени в златисти одежди жрици продължаваше напред — единствената, какго Черити едва сега забеляза, която не носеше дете в скута си. С бавни, отмерени крачки тя се приближи до платформата, спря пред стълбата и за момент остана неподвижна. После продължи, изкачи се нагоре по широките железни стъпала и приближи до грансмитера, Бавно, с премерени движения тя вдигна златната пръчка и я пхна в един от безбройните отвори на сребърния пръстен. Отекна твърд метален шум.

Жрицата отстъпи назад и в същия момент въздухът във вътрешността на металния пръстен престана да свети. После сякаш от Нищото се появиха цветове, проблясваха мълнии и меки, подобни на облаци форми, които изчезваха така бързо, както и се появяваха — и изведнъж пръстенът вече не беше празен, а изпълнен с лепкав мрак, едно Нищо, което вече не беше Нищо.

Нет изненадано пое дъх, а Скудър леко потрепера.

Само Гърк не реагира по никакъв начин.

— Какво... какво е това? — прошепна Нет.

Черити не отговори, но Даниел каза тихо:

— Друг свят, детето ми. Един от неизброимите светове, които са пред вас, ако бъдете разумни.

И в същия миг част от стената, пред която стояха, експлодира.

Черити чу пронизително, невероятно високо пицчене и изведнъж вратата, през която самата тя беше преминала преди минути, беше разкъсана от синкав пламък.

Ударната вълна я събори. Черити падна, инстинктивно вдигна ръце над главата си и се сви на кълбо, когато над нея заваляха нажежени отломки и огън.

Стената, пред която беше стояла, се скри зад завеса от пламъци и ослепително ярка жарава. И неочаквано през огнената стена с клатушкане се появи един боец-насекомо, пламнал като факел.

И тогава...

Черити никога не можа да забрави тази картина.

Беше един мъж, но същевременно и демон, едно крещящо, олюляващо се Нещо, което противно на всякаква логика продължаваше да живее и да се движи, като мятеше с ръце ослепителни, смъртоносни мълнии. Част от дрехите и косата му горяха, а там, където трябваше да има кожа, се виждаше само червена плът, по която горяха съскащи пламъци.

Един от бойците насекоми стреля по него. Черити видя съвсем точно каклъчът улучи и прободе лявото му рамо, но мъжът дори не помръдна, а е невъобразима бързина се завъртя и с един лазерен изстрел уби насекомото.

И тогава залата се превърна в пъкъл от бляскащи мълнии. Сред жриците на Шаит избухна паника. Даниел започна да крещи заповеди и половин дузина от неговите бойци вдигнаха едновременно оръжията

и стреляха по нападателя. В същото време постовеите около платформата на трансмитера напуснаха местата си и се втурнаха напред.

Черити с мъка се изправи на четири крака, изпълзя малко настрани и стана. От двете ѝ страни проблясваха дулата на лазерните пушки. Един от тънките бели лъчи улучи пода на по-малко от една педя пред нея и нажежи желязото до червено, но тя не помръдна. Стоеше като парализирана и втренчено се взираше в ревящия мъж, преминал през огнената стена. Дрехите му не бяха напълно изгорели — по разкъсаното кожено яке ясно се виждаше силуетът на стилизираното огненочервено „М“.

Беше мегабоецът.

Тя беше сигурна, че го е улучила с гамапушката, оръжие, достатъчно мощно за да стопи танк. Тя видя как мотоциклетът експлодира и това, което беше останало от тялото му. Но той стоеше пред нея и беше жив!

Това е невъзможно, помисли си тя, абсолютно невъзможно и невъобразимо, защото този сам, смъртно ранен мъж стоеше срещу повече от дузина от бойците на Даниел, но той отблъскваше мороните от себе си, а не обратното! Десетки лазерни оръжия стреляха по него и го улучваха отново и отново, но той продължаваше да напада и непрекъснато отвърщаше на огъня и почти всеки негов изстрел улучваше.

Черити почти закъсня да разбере, че това невероятно същество се стреми право към нея.

Скудър я сграбчи и я отмести с такава сила, че тя изкрещя от болка. Инстинктивно се опита да се отскубне, но Скудър просто блъсна ръкага ѝ настрани и я повлече със себе си, далеч от беснеещото, горящо чудовище. Те се втурнаха нанякъде, после Скудър неочаквано направи рязък завой и пое по посока на бягащите жрици.

— Не! — изрева Гърк. — Не натам! Последвайте ме!

Джуджето скочи встрани, за да избегне изстрела от лазерното оръжие на един боец-насекомо — и с широки крачки хукна направо към платформата на трансмитера!

Бягайки, Черити се оглеждаше, докато се приближаваха към стоманения кръг. Мегабоецът беше изостанал малко и макар все още като по чудо да успяваше да устои на пъкъла от енергия и горещина, с

които го засипваха мравките, изглежда, му ставаше все по-трудно; движенията му вече не бяха плавни и бързи, както допреди мигове. Но това не означаваше, че бяха бавни. Вероятно щеше да ги настигне, ако в този момент върху него не се бяха нахвърлили три мравки.

Насекомите, изглежда, най-после бяха проумели, че техните оръжия не могат да направят нищо на противника им, защото изобщо не се опитаха да стрелят, а вкопчиха нокти в него.

Мегабоецът уби и тримата. С голи ръце.

Но колкото и бърз да беше — тази схватка костваше време и това бяха точно няколко секунди, необходими на Черити и Скудър, за да достигнат до трансмитера.

Скудър спря и най-после пусна ръката й. Той се огледа безпомощно. Изглежда, едва сега разбираше какво е направил в действителност. Намираха се точно в центъра на огромна зала, а около тях нямаше абсолютно нищо, което би могло да им послужи каго прикритие. Със смесица от отчаяние и гняв той впери поглед надолу към Гърк.

— И сега, джудже? — запъхтяно попита той. — Да не би пак да си приготвил някое малко чудо?

— Стоиш пред него — отвърна Гърк. Той посочи към трансмитера. — Скачай!

— Вътре?! — Гласът на Нет беше писклив от ужас. — Не говориш сериозно!

Но Гърк говореше сериозно. И той не загуби нито секунда повече в обяснения, а изненадващо сграбчи ръката на Нет с неочаквана сила — и я повлече със себе си в трансмитера. За части от секундата телата им сякаш увиснаха в безтегловност в Нищото, после започнаха да избледняват, станаха прозрачни — и просто изчезнаха. Във вътрешността на трансмитера отново нямаше нищо друго освен лепкава празнота.

Скудър ужасено ококори очи.

— Какво... какво е това? — промърмори той. — Къде води това нещо?

Черити не отговори. Тя се завъртя и погледна към преследвача си. Мегабоецът беше стигнал до стълбите и се хвърли нагоре. Имаха само още една, може и две секунди.

Една от тези секунди тя проигра, за да подари на Скудър последна, измъчена усмивка и да потърси ръката му.

После един до друг те влязоха в трансмитера и престанаха да съществуват.

Даниел се изправи със стон. Болеше го. Главата му бучеше и сякаш го обля вълна от слабост. По лицето и ръцете му лепнеше кръв.

Дори и сега му беше трудно да повярва на това, което виждаше. Велики боже — а той съвсем сериозно се беше съмнявал в гова, което му бяха разказвали за мегабойците!

Кайл беснееше. Беше убил повече от половината бойци още при първото нападение, но яростта му нямаше край. Неразбиращо Даниел гледаше как Кайл убиваше бойците един след друг, докато накрая и последният падна мъртъв и пътят към трансмитера беше свободен. Като се олюляваше, Кайл се запъти към петметровия сребърен пръстен, изведнъж спря и много бавно падна на колене.

Може би това беше шансът на Даниел. Даже силите на един мегабоец все някога се изчерпваха. С малко късмет и предпазливост може би щеше да успее да напусне залата, преди Кайл да го забележи и да го убие.

Сякаш прочел мислите му, в този момент Кайл вдигна глава и го погледна. Лицето му представляваше кървава маска, в която сякаш само очите бяха още живи.

— Обадете се... на бойците, Даниел — прошепна Кайл.

Даниел замръзна на мястото си. Прекалено много се страхуваше и беше твърде ужасен, за да може действително да разбере какво означаваха думите на Кайл — но усети, че вероятно всичко беше съвсем различно от това, което беше мислил до сега.

— Какво... какво казваш? — попита той.

— Костюмът... — прошепна Кайл. — Повреден. Те... не ме... познаха. Моля ви, аз... ще умра, ако те... се върнат.

Той не знае, почти истерично помисли Даниел. Нападението изобщо не е било срещу него! Кайл нямаше представа за заповедта, която той беше издал!

Кайл с мъка стана, стисна зъби, за да превъзмогне пронизващата болка в гърба и пое към платформата на трансмитера. Той се преви и се заклатушка насам-натам, но не падна. И нямаше и да падне, внезапно проумя Даниел. Изведнъж вече не беше сигурен дали изобщо

беше възможно да бъде убит. Скоро, може би само след минути тялото на това небесно същество щеше да започне да се регенерира. И някога, не много по-късно щеше да започне да мисли.

Даниел побърза, наведе се за оръжието на един от мъртвите бойци и го скри под якето си. Страхуваше се, обаче нямаше избор.

На две крачки зад Кайл той се спря и погледна надолу към стенещия мегабоец. Ръката му докосна оръжието и се отдръпна. Пръстите му трепереха.

— Идентифицирайте ме, Даниел — изстена Кайл. — Моля ви! Капитан Леърд...

— Ти я остави да избяга — прекъсна го Даниел. Той отново посегна към лазера и този път пръстите му се склупчиха около неудобната дръжка на оръжието. Имаше право на само един единствен изстрел.

— Ще я хвана — прошепна Кайл. — Трябва ми само... малко време, за да си почина.

— Нямаме никакво време. — Даниел посочи с ръка пръстена на трансмитера и докато Кайл проследи движението ѝ, светкавично извади лазерното оръжие. — Защо не я последва? Беше само на няколко метра.

— Не мога да направя това — прошепна Кайл.

— Защо?

— Шаи — изстена Кайл. — Трансмитерът е построен на... Шаи. Жриците...

Даниел погледна първо трансмитера, после Кайл.

— Аз... нямам право да ходя там — изстена Кайл — това е единственото място, където... нямам право никога да се връщам. Никой мегабоец няма право.

— Заповядвам ти! — твърдо каза Даниел.

Но Кайл само леко поклати глава. Опитва се да стане, но силите не му стигнаха.

— Забранено е — повтори той. — Съжалявам, но не мога... да се подчиня на заповедта Ви.

— Забранено? — коварно попита Даниел. — От кого?

— От господарите — отвърна Кайл.

— И какво ще стане, ако въпреки това го направиш? — попита Даниел и бързо добави — Ти видя колко опасна е капитан Леърд.

Важно е да бъде заловена.

— Аз не мога — каза Кайл. — Никой мегабоец няма право да се върне в родното си място. Ще бъде елиминиран.

— Елиминиран? — Даниел прибра оръжието и протегна ръка, за да помогне на Кайл да се изправи. — Сигурен ли си?

Кайл кимна. Даниел хвана ръката му и с всичка сила го блъсна в лепкавия мрак във вътрешността на трансмитера.

Беше различно от това, което си бе представяла. Напълно различно. Беше вярвала, че би трябвало да бъде извън времето, но не беше. И беше вярвала, че няма да усети нищо, но тя почувства нещо и това, което изпитваше, не можеше да се сравни с нищо друго, което беше преживявала досега.

Тя вече нямаше тяло, но въпреки това изпитваше хлад или нещо, което в първия момент взе за хлад, докато проумя, че това не е нищо друго освен реакция на душата ѝ на безкрайната празнота, в която тя се носеше, една празнота, която се простираше от единия до другия край на вселената.

Времето течеше. Може би само мигове, може би вечности, защото тя се бе превърнала в част от космоса, чиито закони бяха по-различни от тези на света, в който беше живяла досега. Чувстваше се свободна, безкрайно свободна и извисена, изпълнена от спокойствие, което беше част от самото сътворение. Сега знаеше какво бе искал да каже Даниел, когато разговаряше с нея за трансмитера. Естествено, не беше могъл да го изрази с думи, просто защото това, което Черити изпитваше сега, не можеше да се обхване с думи от човешкия език — от какъвто и да е език. Но изведнъж тя стигна до фундаменталното прозрение, че действително съществуваше нещо като безсмъртна душа.

Тя вече не съществуваше материално. В мига, в който влезе в трансмитера, атомите на нейното тяло бяха разградени, превърнати обратно в енергията, от която някога бяха изградени и която щеше да излезе от другата страна на трансмитерната връзка, това вече не беше тя, а едно свършено копие, изкуствен идентичен образ, създаден по матрицата, която непонятната техника на този преподавател на материя беше конструирала. В действителност трансмитерът не излъчваше материя — той я унищожаваше и я създаваше отново.

И въпреки всичко тя беше там. Тя мислеше и чувстваше, и това беше истинската тайна на трансмитера — онова, което той

действително препращаше от едно място към друго, това беше душата на нещата, онова необяснимо Нещо, без което никакъв живот не беше възможен.

Тя направи неумела, спъната крачка, загуби опората в ръката на Скудър и безсилно падна на колене. Мрак и полъх на задушен, влажен въздух се спуснаха над нея и сякаш някъде много отдалеч тя чу вик и оглушителен шум, после тежко се строполи на земята и почти загуби съзнание.

Единствено болката я крепеше. Всяко вдишване ѝ причиняваше болка. Счупеното ребро се забиваше като нож в тялото ѝ и Черити прекара дълги минути, заета с това просто да лежи и да диша.

След като болките постепенно отшумяха, тя отвори очи.

Гледката беше почти разочароваща. Никаква непозната планета с пет червени слънца, саркастично помисли Черити, а само една мръсна камера. Тя лежеше по гръб в една ниска квадратна камера от ръждивочервено желязо, която беше достатъчно голяма точно да побере трансмитерния пръстен. От едната страна имаше изход, през който проникваше светлина със странно фалшив, неприятен цвят. Нет клечеше на няколко крачки от нея, свита на топка, с почти безумно пламтящ поглед и трепереща от страх, а второто нещо, което видя, беше размазаното лице на Гърк.

После Скудър се наведе над нея; по лицето му беше изписан само страх.

— Всичко ли е наред? — попита той.

— Не — сподавено каза Черити. — Но съм още жива, нали?

Тя сериозно погледна Гърк, който този път не ѝ отвърна с усмивка или глупава забележка, а също така сериозно отвърна на погледа ѝ.

— Всички сме все още живи — каза той. — Но не знам докога.

— Какво искаш да кажеш? — попита Скудър. — Ти...

— Остави го на мира, Скудър — прекъсна го Черити. Тя кимна към изхода от малката камера. — По-добре провери къде сме — и кой се разпорежда там навън.

Погледът на Скудър ясно показваше, че съвсем не е съгласен — но той не възрази, а се обърна рязко и се упъти към вратата.

Черити внимателно се наведе към Нет. Лицето на вастенландската напълно беше изгубило цвета си, а очите ѝ безумно пламтяха. Черити

протегна ръка към нея, но не довърши движението си.

— Какво й е? — попита тя, обръщайки се към Гърк.

— Нищо — отвърна джуджето. — Ще си почине. — Той посочи трансмитера. — Там, вътре, всеки преживява нещо различно. И не за всички е приятно. Но тя ще го преодолее. Просто я остави на мира за известно време.

— На спокойствие? — Черти погледна към трансмитера. — Боя се, че няма да се получи — каза тя. — Мегабоецът знае къде сме.

— Няма значение — заяви Гърк. — Няма да ни последва. Не и тук.

Скудър стигна до вратата и се спря, и макар че Черити дори не беше погледнала нататък, тя забеляза как той потрепера. Разтревожена, тя се изправи и отиде до него. Зелена, противна светлина я заслепи и я лъхна задуха.

— Велики боже! — прошепна Скудър. — Какво е това?

Кой преследва Черити и какви нови приключения очакват жената космически пилот ще научите в четвъртата книга от поредицата Черити в руините на Париж.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.